

Chetan Bhagat

Ba chàng NGỒC

Mục lục

- [Giới thiệu](#)
- [Mở đầu](#)
- [Chương 1 - Đôi lời phân trần](#)
- [Chương 2 - Kẻ hủy diệt](#)
- [Chương 3 - Chân trần trên kim loại](#)
- [Chương 4 - Vạch ranh giới](#)
- [Chương 5 - Hãy ôn tập thay vì gây chiến](#)
- [Chương 6 - Loai năm phẩy](#)
- [Chương 7 - Alok lên tiếng](#)
- [Chương 8 - Một năm sau](#)
- [Chương 9 - Học thuyết con chuột](#)
- [Chương 10 - Hợp tác để kiểm soát](#)
- [Chương 11 - Món quà](#)
- [Chương 12 - Neha lên tiếng](#)
- [Chương 13 - Một năm nữa trôi qua](#)
- [Chương 14 - Vodka](#)
- [Chương 15 - Chiến dịch quả lắc](#)
- [Chương 16 - Ngày dài nhất đời tôi \(1\)](#)
- [Chương 17 - Ngày dài nhất đời tôi \(2\)](#)
- [Chương 18 - Ngày dài nhất đời tôi \(3\)](#)
- [Chương 19 - Ngày dài nhất đời tôi \(4\)](#)
- [Chương 20 - Ngày dài nhất đời tôi \(5\)](#)
- [Chương 21 - Ngày dài nhất đời tôi \(6\)](#)
- [Chương 22 - Ryan lên tiếng](#)
- [Chương 23 - Keo sữa hạt điều](#)
- [Chương 24 - Mình có làm nổi không?](#)
- [Chương 25 - Ngày của những bức thư](#)
- [Chương 26 - Gặp bố vợ](#)
- [Chương 27 - Những kẻ năm phẩy](#)
- [Lời cảm ơn](#)
- [Phụ lục](#)
- [Credits](#)

VĂN HỌC ẤN ĐỘ

CHETAN BHAGAT

BA CHÀNG NGỒC

Five point someone (2004)

ACE LÊ dịch

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN – 2014

Giới thiệu

Bạn muốn biết cách luyện thi vào một trường đại học hạng nhất? Ôi thôi đi, dễ chừng một nửa số cây trên thế giới đã bị đốn để in các loại sách có khi đều đáng vứt vào sọt rác rồi còn gì. Bạn muốn một cuốn cẩm nang dạy cách sống sót qua những năm đại học? Thế cũng thôi đi, đến chúng tôi còn chẳng hiểu làm sao có thể gắng gượng được đến phút cuối nữa là.

Còn nếu các bạn muốn tìm một tấm gương tày liếp về sự sa ngã nơi giảng đường một khi bạn không biết suy nghĩ cho tử tế, thì đây, câu chuyện về chúng tôi - ba ngôi sao thời trung học nhưng lại thành ra Ba chàng ngốc đi đệt điểm trung bình ngày đại học với đủ trò quậy phá, gian lận, và cũng là Ba chàng ngốc luôn sát cánh bên nhau nếm trải nào tình bạn khắc cốt ghi tâm, nào tình yêu vượt qua mọi rào cản, nào tình thầy trò sáng trong thân thiết, nào tình cảm gia đình sẵn sàng xả thân.

Và, có thể bạn đã biết, năm 2009, câu chuyện về chúng tôi đã được đạo diễn Rajkumar Hirani chuyển thể thành *Ba chàng ngốc* - bộ phim Bollywood phá mọi kỷ lục phòng vé để trở thành bộ phim ăn khách nhất lịch sử Ấn Độ.

CÒN BÂY GIỜ, NÀO, HÃY CÙNG CHÚNG TÔI TRẢI NGHIỆM NHỮNG NĂM THÁNG TUỔI TRẺ ĐIÊN RỒ NỔI LOẠN!

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mở đầu

Trước giờ tôi chưa bao giờ phải ngồi trong khoang xe cấp cứu cả. Thật rùng rợn làm sao. Cứ như thể cả một bệnh viện được ra lệnh phải thu xếp sơ tán ngay lập tức vậy. Nào dụng cụ y khoa, ống truyền dịch, dịch truyền, hộp y tế bày kín quanh hai chiếc cáng. Chẳng còn mấy chỗ cho tôi và Ryan đứng, khi Alok còn đang nằm nhòai trên cáng. Thì với mười ba vết rạn xương, bạn được ưu ái nằm cáng là đúng rồi. Tấm ga vốn trắng toát, giờ đã phủ loang màu máu của Alok. Chẳng thể nhận diện được người nằm đó chính là bạn tôi, bởi hai mắt cậu đang trợn ngược lên còn lườì thì thè lè như một ông cụ quên mang răng giả. Sau này bác sĩ bảo bạn tôi rằng bốn cái răng cửa đã bay mất rồi.

Tứ chi Alok bất động, hệt như nửa người bên phải bị liệt của bố cậu ấy, gối bên phải của cậu gập theo cái kiểu khiến ai nhìn cũng sẽ ngỡ cậu không có xương. Cậu nằm im lìm, và nếu phải đánh cược thì tôi sẽ cược là cậu đã đi tong rồi.

“Nếu Alok vượt qua được nạn này thì tớ sẽ viết hẳn một cuốn sách về những ngày điên rồ của chúng mình. Nhất định đấy,” tôi thề. Một kiểu lời hứa vớ vẩn ta vẫn tự hứa với bản thân khi đầu óc đang rối như mớ bòng bong và cơ thể rã rời sau suốt năm mươi tiếng đồng hồ chưa được chợp mắt...

Chương 1

Đôi lời phân trần

Trước khi đi vào nội dung chính của sách, xin bạn cho tôi đính chính vài lời. Cuốn sách này tuyệt đối không phải cuốn cẩm nang dạy bạn cách sống sót qua những năm đại học. Ngược lại, có thể coi nó chính là tấm gương tày liếp về sự sa ngã nơi giảng đường một khi bạn không biết suy nghĩ cho tử tế. Nhưng dù sao đây cũng chỉ là quan điểm riêng của tôi thôi, bạn có đồng ý hay không thì tùy. Tôi đùa rằng cả Ryan và Alok, vốn là hai kẻ tâm thần, sau khi đọc xong chắc sẽ giết tôi mất, nhưng tôi chẳng quan tâm. Ý tôi là, nếu hai cậu ấy muốn trưng ra phiên bản của mình thì có thể tự đi mà viết một quyển khác. Nhưng Alok vốn tậm tịt khả năng viết lách, còn Ryan dù muốn làm gì cũng đều làm được, nhưng lại cầm tinh con lười nên chắc chắn sẽ không chịu đặt mông xuống ghế để gõ phím đâu. Thế nên hai cậu cứ ngậm bồ hòn đi nhé – đây là câu chuyện của tớ, người viết là tớ, và kể theo kiểu nào là quyền của tớ.

À, còn một điều nữa tôi phải phân trần trước. Cuốn sách này sẽ không giúp bạn thi đỗ vào Học viện Kỹ thuật Ấn Độ (IIT) đâu. Tôi nghĩ rằng phải đến một nửa số cây trên thế giới đã bị đốn để in các loại sách hướng dẫn luyện thi vào IIT rồi. Tuy hầu hết đều đáng vứt rác, nhưng có khi những cuốn đó lại có ích hơn cuốn này của tôi bạn ạ.

Ryan, Alok và tôi chắc hẳn phải là những người cuối cùng trên quả đất có thể mách cho bạn đường đi nước bước vào IIT. Ba đứa chúng tôi chỉ có thể nói một điều rằng, nếu bạn có thể tự khóa

mình trong một phòng đầy sách vở trong suốt hai năm ròng và vớt chìa khóa đi, thì may ra bạn còn có cơ hội thi đỗ vào đây. Mà nếu những năm học cấp ba của bạn chỉ khổ sở bằng một nửa tôi thôi, thì có khi việc chôn mình dưới đống sách hóa ra lại không phải là một ý tồi. Hai năm học cấp ba của tôi quả là địa ngục nơi trần thế, và nếu không phải là đội trưởng đội bóng rổ hay biết chơi ghi ta điện từ năm lên sáu, thì rất có khả năng bạn cũng chẳng hơn gì tôi. Nhưng thôi tôi không muốn đào sâu vào chủ đề ấy làm gì nữa.

Đấy, tôi đã dính chính trước rồi nhé, giờ thì bắt đầu được rồi.

Cuộc phiêu lưu nào cũng có giây phút khởi hành, và còn điểm xuất phát nào tốt hơn cái ngày tôi nhập học IIT và lần đầu gặp gỡ Ryan cùng Alok: chúng tôi được phân ở phòng cạnh nhau trên tầng hai ký túc xá Kumaon. Theo lệ thường niên, đúng nửa đêm, đám sinh viên khóa trên quây hết bọn ma mới chúng tôi lại trên ban công lớn để bắt đầu nghi thức dẫn mặt. Tôi vẫn còn dụi dụi mắt khi cả ba đưa chúng tôi đứng nghiêm, trước mặt là ba gã khóa trên. Một gã tên Anurag đứng dựa lưng vào tường. Một gã khác, qua con mắt bồn chồn của tôi thì trông như một con quỷ trong mấy chương trình thần thoại rẻ tiền hay chiếu trên ti vi – cao hơn mét tám, nặng hơn trăm cân, đen, lông lá, hàm răng to cộ chắc mười năm chưa gặp nha sĩ. Gã này mặc dù trông bặm trợn thế, nhưng lại rất kiệm lời vì còn mãi làm nền cho gã đại ca, Baku, một cây tăm di động biết quấn khăn, và tôi đoán chừng chắc cũng tỏa mùi gần giống thế.

“Cái bọn bùng ra sữa này, ngủ nghê cho lắm vào? Đám oe con, tự giới thiệu đi chứ?” gã hét to.

“Thưa đại ca em là Hari Kumar, sinh viên khoa Cơ khí, xếp hạng 326 toàn Ấn Độ ạ.” Khi bị áp lực, tôi trở nên thật thà như

đếm.

“Thưa đại ca em là Alok Gupta, khoa Cơ khí, xếp hạng 453 ạ.” Alok nói khi tôi liếc qua nhìn cậu ấy lần đầu tiên. Cậu ta cao xấp xỉ tôi, một mét sáu lăm – nghĩa là lùn tịt – mắt đeo cặp kính dày cộp to oành. Dáng người đầy đà của cậu được choàng trong bộ quần áo ngủ dài tay cổ truyền màu trắng tinh được là phẳng phiu.

“Ryan Oberoi, khoa Cơ khí, hạng 91, thưa đại ca,” Ryan nói bằng giọng trầm khàn khiến mọi cặp mắt đều đổ dồn vào cậu ấy.

Ryan Oberoi, tôi lặp lại cái tên này trong đầu. Này nhé, đây rõ là một chàng trai không hay bắt gặp ở IIT: cao ráo có lẽ, vóc người gọn gàng do rèn luyện, và một khuôn mặt điển trai đến bất công. Cậu ta bận một chiếc áo phông rộng màu xám có ba chữ “GAP” khổ lớn màu xanh dương ngay trước ngực và quần ngố đen bóng cắt tới gối. Có họ hàng ở nước ngoài là cái chắc, tôi nghĩ bụng. Chứ làm gì có ai lại mặc áo GAP đi ngủ bao giờ.

“Lũ chết tiệt này,” Baku rú rít. “Cởi quần áo ra ngay.”

“Kìa Baku, sao không nói chuyện với chúng thêm một lúc nữa chứ,” Anurag phản đối, lưng vẫn dựa vào tường, miệng ngậm mẩu đầu lọc thuốc lá.

“Không nói niếc gì hết!” Baku giơ một bàn tay gầy nhẳng lên cao. “Nói niếc gì, cứ cởi cái mớ quần áo chết tiệt ấy ra đi!”

Một gã trông như quỷ khác nhìn chúng tôi cười gian ác và cứ vài giây lại đưa tay vỗ cái bụng trần. Chẳng còn cách nào khác nên chúng tôi đành phải cởi bỏ lần lượt mọi mảnh vải trên người, run bắn lên trước vẻ hoan hỷ quái đản trên gương mặt Baku khi gã khoan thai đi qua đi lại, nhăn nhó kiểm tra từng đũa chúng tôi.

Cái sự trần trụi trụi càng làm nổi rõ sự khác biệt giữa cơ thể chúng tôi khi tôi và Alok đều bẽn lẽn di di ngón chân cái trên mặt

sàn để cố tỏ ra thản nhiên về thân hình nhìn như quả bóng bay bị vặn xoáy của mình. Mèn ơi, cái cậu Ryan lại có thân hình lực lưỡng hoàn hảo thể cơ chứ, những búi cơ cắt ở những vị trí chuẩn xác nhất và khung người chuẩn hiếm hoi như hình minh họa trong sách sinh học. Bạn cứ nghĩ đến một pho tượng tạc ấy. Còn Alok và tôi thì chẳng thể nào được gọi là nghệ thuật cả.

Baku ra lệnh cho Alok và tôi bước lên trước để đám ma cũ nhìn cho rõ hơn và cười cho to hơn.

“Nhìn hai thằng này xem, mẹ chúng nó tọng cho ăn nhiều đến mức sắp nổ rồi đây này, đúng là cái loại trẻ con uống sữa Farex,” Baku cười nắc nẻ.

Gã mặt quỷ phá lên cười theo. Anurag vừa cười nhoẻn vừa phun khói sau khi rít cạn một điếu thuốc nữa như để lấy le.

“Đại ca, xin đại ca, cho chúng em đi ạ,” Alok khẩn cầu Baku khi gã tiến tới gần.

“Hả? Cho chúng mày đi à? Bọn tao đã kịp làm gì với đám mặc váy chúng mày đâu. Nào hai thằng lợn này, quỳ cả bốn chân xuống mau.”

Tôi ngoảnh sang nhìn mặt Alok. Mặc dù đôi mắt cậu ấy như ẩn trốn sau cặp kính chống đạn còm cộ nhưng chỉ cần nhìn khuôn mặt méo xẹo là tôi cũng đủ biết cậu ấy đang chực trào nước mắt giống như tôi.

“Nào, có tuân lệnh đại ca không thì bảo,” gã mặt quỷ mắng. Có vẻ như gã này và Baku sống cộng sinh với nhau thì phải; Baku cần cái sức vũ phu của gã, còn gã thì cần Baku như tên nô lệ cần chỉ dẫn.

Alok và tôi quỳ phục xuống. Những tràng cười lại rộ lên, lần này từ trên đầu chúng tôi vọng xuống. Gã mặt quỷ đề xuất ý kiến

cho chúng tôi thi bò, ý kiến nguyên bản đầu tiên của gã từ đầu tới giờ, nhưng Baku phủ quyết ngay.

“Không đua điếc gì hết, tao có ý kiến hay hơn. Đợi tí, tao về phòng cái đã. Còn hai con bò tồng ngồng này, cấm ngược nhìn lên.”

Baku phóng thẳng về hướng đầu hành lang trong khi chúng tôi chờ đợi suốt hai mươi giây căng thẳng, mặt cắm xuống sàn. Tôi liếc sang bên và thấy nước mắt nhỏ lã chã từ trên mặt Alok xuống sàn thành một vũng con con.

Trong lúc này, gã mặt quỷ bắt Ryan gồng người lên và bắt chước những dáng đứng của võ sĩ. Tôi cực là cậu ta hẳn phải rất ăn ảnh, nhưng không dám ngược lên để kiểm chứng.

Tai tôi động lên khi nghe thấy tiếng bước chân Baku hồi hả quay lại.

“Xem tao có cái gì đây,” gã giơ hai tay lên.

“Baku, cái này để làm cái quái gì thế...?” Anurag hỏi trong khi chúng tôi ngẩng đầu lên.

Trên mỗi tay gã là một chai Coke rỗng. “Cứ đoán thử đi,” gã nói, gõ gõ hai cái vỏ chai vào nhau, làm mấy động tác kích dục.

Khuôn mặt nghiêm lại, nhưng hai tay vẫn gồng lên theo dáng mẫu, Ryan đột ngột lên tiếng, “Đại ca, chính xác là anh muốn làm gì?”

“Gì, lại còn chưa rõ à? Mà mày là ai mà dám chất vấn tao?” Baku chững lại.

“Dừng lại đi, đại ca,” Ryan lên giọng.

“Cút con mẹ mày đi,” Baku chửi, hai mắt lộ rõ vẻ không thể tin nổi, trợn trừng kinh ngạc nhìn kẻ phản kháng trâng tráo dám

chống lại uy quyền của một bậc đàn anh.

Khi Baku đang chuẩn bị đưa hai cái chai vào vị trí, Ryan rũ bỏ dáng đứng tượng tạc và nhảy phốc lên. Thừa cơ gã đang không để ý, Ryan chộp lấy hai cái chai và đập mạnh xuống hai bàn chân gã, khiến gã phải buông tay ra, hai cái chai đã nằm trong tay Ryan như trong phim James Bond.

Cả lũ chúng tôi đều hiểu cú đập đó phải đau đến mức nào, vì tiếng hét của Baku có tần số siêu âm.

“Bắt lấy thằng chó đẻ,” Baku rít lên trong đau đớn.

Chỉ số IQ của gã mặt quỷ bị diễn biến vụ việc làm lu mờ đi, nhưng hai tai gã thì vẫn kịp bắt lấy mệnh lệnh hành động, nhưng khi gã vừa định thần để ra tay thì cũng là lúc Ryan đập choang hai vỏ chai vào lan can ban công. Giờ cả hai cái chai đều bị vỡ nát, và cậu quơ quơ hai cổ chai vỡ nham nhở lên không trung.

“Lại đây nào bọn chết tiệt,” Ryan chửi, mặt đỏ như miếng dưa hấu. Baku và gã mặt quỷ lui lại vài bước. Anurag, nãy giờ vẫn gườm gườm từ đằng sau, đột nhiên nói lớn. “Ơ kìa, mọi người bình tĩnh lại nào. Sao lại đến nông nổi này? Cậu kia tên gì ý nhỉ - à Ryan, sao lại nghiêm trọng thế. Đùa vui chút thôi mà.”

“Tôi chả thấy gì vui hết,” Ryan gầm gừ. “Các anh cuốn xéo khỏi đây được rồi đấy.”

Alok và tôi quay ra nhìn nhau. Tôi chỉ mong Ryan hiểu rõ cậu ấy đang làm gì. Ý là, ừ thì cậu ấy đang cứu hai cặp mông của chúng tôi khỏi cái chai Coke, nhưng cái chai Coke bị đập vỡ thì có thể gây hậu quả khôn lường.

“Cậu nghe anh nói đây,” Anurag vừa lên tiếng thì bị Ryan cắt ngang luôn.

“Có xéo ngay không,” Ryan gào to đến mức Baku như bị thổi bay bởi âm hưởng khủng khiếp đó. Thực ra, gã đang lui dần từng bước một, chậm mà chắc, cho tới khi gã rảo cẳng chạy như bay khỏi đó, gã mặt quỷ chạy theo sát nút. Anurag há hốc miệng đứng nhìn Ryan một lúc lâu, rồi nhìn qua bọn tôi.

“Bảo cậu ấy tự kiểm soát đi. Bằng không, rồi sẽ có ngày cậu ấy cho cả hai chú mày tiêu đời đấy,” Anurag nói.

Alok và tôi lồm cồm bò dậy mặc quần áo vào.

“Cảm ơn Ryan nhé, tứ sự phát run lên được,” Alok vừa nói vừa tháo kính ra để lau nước mắt và mũi dãi, cuối cùng cũng được đứng trực diện với người hùng của mình.

Phải có lý do thì người ta mới nói đàn ông không nên khóc, vì khi đàn ông khóc trông thật xấu xí. Cặp kính của Alok trông đã nã nể lắm rồi nhưng đôi mắt húp híp ướt nhều nhại như trẻ con của cậu ấy thì còn có khả năng khiến bạn trầm cảm đến tự sát mất thôi.

“Ừ, cảm ơn Ryan, cậu cũng liều thật đấy. Gã Baku bệnh hoạn thật. Nhưng cậu nghĩ mấy gã đó có định làm thật không nhỉ?” tôi cố lấy vẻ bình thản lên tiếng.

“Ai mà biết được? Có thể không,” Ryan xoay xoay khớp vai. “Nhưng không thể đoán được khi nào thì những gã đó nổi cơn lên đồng đâu. Tin tớ đi, tớ sống ở quá nhiều trường nội trú rồi.”

Động thái anh hùng của Ryan đủ để khiến ba chúng tôi nhanh chóng trở nên thân thiết như keo dán Fevicol. Thêm vào đó, chúng tôi lại là hàng xóm ký túc của nhau và học cùng khoa nữa. Người ta cứ nói bạn không nên tiến xa hơn với những người bạn lên giường ngay đêm hẹn hò đầu tiên. Ừ thì, mặc dù chúng tôi chưa lên giường cùng nhau, nhưng chúng tôi đã nhìn thấy nhau

khỏa thân ngay từ lần gặp đầu rồi còn gì, nên có lẽ chúng tôi không nên làm bạn với nhau mới phải. Nhưng bộ ba ngụy lâm pháo thủ này thì dù muốn cũng không tách rời nhau ra được.

“M-Á-Y-M-Ó-C,” trên tấm bảng đen kẻ đậm loạt chữ cái to tướng.

Khi bước vào giảng đường thiết kế theo hình khán đài vòng cung, mỗi đứa chúng tôi vớ lấy một xấp tài liệu phát tay. Vị giảng viên ngồi cạnh bảng đen nhìn như con bọ cánh cứng trương phòng đang dõi nhìn chúng tôi ổn định vị trí và chờ cho tiếng ồn ào lắng xuống.

Trạc tứ tuần với mái tóc muối tiêu bóng loáng hẵn vừa được chải vuốt ba thìa đầy dầu dừa, ông thầy bận áo sơ mi xanh nhạt bỏ ngoài quần, túi ngực cắm một lúc ba cây bút và mấy thỏi phấn trắng nhìn như một băng đạn.

“Xin chào các anh chị. Tôi là giáo sư Dubey khoa Cơ khí... thế nào, ngày đầu tiên ở giảng đường đại học nhỉ? Các anh chị có cảm thấy đặc biệt không?” giọng ông đều đều như máy.

Cả lớp vẫn im phăng phắc. Chúng tôi còn đang bận đọc lướt qua tài liệu và làm quen với không khí bầy đàn này.

Đây là môn Quá trình Sản xuất, thường hay được gọi tắt là Quá Sản cho gọn. Tài liệu có lược rõ giáo trình cho cả khóa, bao gồm những công nghệ cơ bản của sản xuất – từ hàn mối, gia công, đúc cho tới uốn và định hình sản phẩm. Đi kèm với giáo trình là phương thức chấm điểm.

Kiểm tra chính - 40%

Kiểm tra phụ - 20%

Thực hành - 20%

Bài giao về nhà (6-8 bài) và Trắc nghiệm đột xuất (3-4 bài) – 20%

Sau khi không thấy ai mặn mà gì cho lắm với màn chào hỏi của mình, giáo sư Dubey bèn đổi sang giọng hồ hởi hơn. “Tí nữa hãy xem tài liệu cũng chưa muộn. Không phải lo, rồi các anh chị sẽ được phân phát tài liệu cho no nê thì thôi, mỗi môn một xấp. Giờ thì xếp chúng qua một bên đi,” ông vừa nói vừa đứng dậy tiến về phía bảng.

Rồi ông rút một thỏi phắn ra khỏi túi bằng động tác vung tay đầy hào khí như chiêu quắng mìn của mấy kẻ khắng bố ta hay xem trên phim, gạch chân từ ‘máy móc’ khoảng sáu lần, và quay ra nói. “Máy móc, lý do tồn tại duy nhất của một sinh viên khoa Cơ khí. Tất cả những gì anh chị học ở đây đều được ứng dụng vào máy móc hết. Nào, ai định nghĩa cho tôi xem máy móc là gì nào?”

Cả lớp lại càng lặng im hơn. Đó là bài học đầu tiên: những sắc thái khác nhau của sự im lặng.

“Ai nào?” ngài giáo sư hỏi lại lần nữa khi ông bắt đầu đi xuyên qua dãy bàn chúng tôi ngồi. Trong khi những đứn ngài sát lối đi đang cố hết sức tránh ánh sắm soi của thầy, tôi quay đầu quan sát đắm bạn đồng môn mới. Cả lớp phải có đến bảy mươi người, trên tổng số ba trăm toàn khóa. Tôi để ý thấy một cậu ngài trước đang nhìn theo thầy giáo đầy căng thẳng, cái đầu thò trước thụt sau, miệng há hốc; đứng kiểu nhút nhát mà gã Baku chỉ cần búng tay là run như cày sắy.

“Anh này,” giáo sư Dubey chọn ngay tôi làm nạn nhân đầu tiên.

Đó là lần đầu tiên tôi rơi vào trạng thái choắng váng đó, toàn thân đắng băng, lưỡì dính líu ríu vào lợì, các mạch máu như vỡ tung và mồ hôi tuôn trào như suối.

“Anh chứ còn ai, tôi gọi anh đấy,” ông thầy nói thêm.

“Hari, Hari...” có giọng nói nào từ trong đầu đang gọi vọng lại, nhưng tôi đã hồn lìa khỏi xác mất rồi. Lẽ ra tôi phải cố mà rặn bừa ra một câu trả lời bất kỳ, hoặc ít nhất cũng phải thú nhận ‘Dạ em không biết ạ’ nhưng cái miệng tôi lại mở thành chữ ẠEÔA.

“Lạ nhỉ,” vị giáo sư chẩn đoán đầy hoài nghi rồi chọn nạn nhân tiếp theo.

“Cậu áo kẻ ca rô kia. Phát biểu xem nào?”

Từ nãy đến giờ Áo Ca Rô vẫn hí hoáy giả vờ ghi chép để tránh cái nhìn soi mói của giáo sư. “Dạ thưa thầy, máy móc là, thưa thầy... là một loại thiết bị... như kiểu những linh kiện lớn... thưa thầy... như kiểu bánh răng cửa lớn... và vân vân ạ...”

“Hả?” Giáo sư Dubey biểu lộ rõ sự khinh miệt với Áo Ca Rô như muốn nhổ toẹt vào mặt cậu ta. “Đấy thấy chưa, cứ qua mỗi khóa là tiêu chuẩn lại phọt phẹt đi một bậc. Tiêu chí đầu vào quá lỏng lẻo!” Ông lắc lắc cái hộp sọ được tẩm đấm dầu dừa, cái hộp sọ chứa đủ thông tin toàn thư trên hành tinh này, bao gồm cả định nghĩa về máy móc.

“Nói cứ như đúng rồi ấy. Mài mòn cả đống quần suốt hai năm trời mới đổ được vào cái trường khỉ gió này. Với các ông bà ấy thì một chọi một trăm vẫn còn quá lỏng lẻo,” Ryan thầm thì vào tai tôi.

“Suuuuyt,” giáo sư quay sang nhìn ba đứa chúng tôi ra lệnh, “mà thôi, định nghĩa máy móc cũng đơn giản thôi. Bất kỳ thứ gì giúp giảm thiểu nhân lực thì được gọi là máy móc. Bất kỳ thứ gì. Thế nên cứ nhìn ra thế giới xung quanh mình là anh chị sẽ thấy máy móc ở khắp mọi nơi.”

Bất kỳ thứ gì giúp giảm thiểu nhân lực, tôi nhắm lại trong đầu.

Ừ thì cũng đơn giản đấy chứ nhỉ.

“Thế nên, từ những công xưởng thép khổng lồ cho tới những chiếc chổi đơn giản, con người đã phát minh ra rất nhiều thứ để giảm thiểu nhân lực,” vị giáo sư nói tiếp khi nhận thấy cả lớp như đang bị hút hồn bởi lời giải thích quá đơn giản của mình.

“Máy bay ạ?” một đứa ngồi đầu bàn hỏi.

“Máy móc đấy,” giáo sư đáp.

“Cái ghim giấy,” một đứa khác gợi ý.

“Máy móc đấy.”

Thật tuyệt vời làm sao. Cái thìa, ô tô, máy xay sinh tố, con dao, cái ghế - đám sinh viên đưa ra hết ví dụ này đến ví dụ kia, và vị giáo sư chỉ có đúng một câu trả lời - máy móc.

“Hãy yêu mến thế giới quanh mình đi,” ông nở nụ cười đầu tiên, “bởi các anh chị sẽ trở thành những ông chủ bà chủ của máy móc đấy.”

Cảm giác hoan hỷ tập thể lan tỏa khắp cả lớp vì đã thành công trong việc biến chuyển vẻ mặt nhăn nhó của giáo sư thành những nụ cười.

“Thưa thầy, thế còn máy tập thể dục thì sao ạ, như cái ghế nằm đấy tạ chẳng hạn?” Ryan phá vỡ bầu không khí đầm ấm.

“Cái ghế đấy thì sao?” Ánh hào quang trên mặt giáo sư Dubey vụt tắt.

“Nó có giúp giảm nhân lực đâu ạ. Thực ra nó còn lấy thêm đấy chứ.”

Cả lớp lại nín thinh.

“À, ý tôi là...” giáo sư Dubey vừa nói vừa cố kiểm lý lẽ để tranh

luận.

Chậc, cái cậu Ryan này đúng là sắc bén thật!

“Có lẽ nào định nghĩa vừa rồi hơi bị đơn giản quá mức không ạ?” Ryan hỏi bằng giọng hiếu học đầy giả tạo.

“Cậu muốn chứng tỏ cái gì đấy hả?” ông thầy mím môi tiến lại gần chúng tôi. “Ý cậu là tôi sai phông?”

“Dạ không đâu ạ, em chỉ...”

“Liệu cái thần hồn. Đây là lớp học của tôi, cậu cứ liều liều đấy,” giáo sư Dubey chỉ nói được có thể khi xoay người bước trở lại bục.

“Được rồi, tếu táo thế đủ rồi. Giờ ta tập trung vào Quá Sản,” ông vừa nói vừa lau xóa chữ “máy móc” cùng sáu cái gạch chân, “môn của tôi quan trọng lắm đấy. Tôi biết thế nào các giáo sư khác cũng nói y như vậy về môn của họ. Nhưng tôi quan tâm đặc biệt đến Quá Sản. Thế nên, đừng có cúp tiết, nhớ hoàn thành đầy đủ bài giao về nhà và luôn chuẩn bị kỹ lưỡng, những bài trắc nghiệm bất ngờ có thể rơi từ trên trời xuống bất cứ lúc nào.”

Rồi ông đi vào bài giảng về đúc, một trong những phương pháp lâu đời nhất để xử lý kim loại. Sau một tiếng đồng hồ thao thao về việc sắt nóng chảy thế nào và công nhân luyện kim đổ nó vào khuôn cát ra sao, vị giáo sư kết thúc buổi học.

“Bài giảng hôm nay đến đây là hết. Một lần nữa, xin chúc các anh chị may mắn trong khóa học ở đây. Hãy ghi nhớ rằng, như lời giáo sư Cherian trưởng khoa này vẫn nói, chương trình học ở đây được thiết kế nặng như vậy là để không ai được phép sao nhãng. Và hãy tôn trọng điểm số. Anh chị nào học hành lẹt đẹt, thì tôi đảm bảo đấy... anh chị sẽ không kiếm nổi việc, chẳng học lên cao được, và tương lai coi như đi tong. Nhưng nếu anh chị đạt điểm tốt, thì cả thế giới sẽ ngon như con sò non. Thế nên, đừng để tụt

điểm, một lần cũng không được, nếu không thì sẽ chẳng có sò
đâu, chỉ toàn bùn nhão thôi đấy.”

Một luồng điện chạy dọc theo sống lưng tất cả chúng tôi khi vị
giáo sư kết thúc lời phát biểu bằng việc thẳng tay đập toẹt cái
khăn lau bảng xuống bàn rồi cất bước rút lui trong một đám mây
bụi phấn.

Chương 2

Kẻ hủy diệt

Người ta nói, khi bạn vui thì thời gian trôi nhanh như gió. Chỉ riêng kỳ học đầu tiên, với sáu môn, trong đó có bốn môn có lớp thực hành, thời gian kéo lê vô cùng chậm chạp và uể oải, những giây phút vui thú lặn đi đâu mất tăm. Hằng ngày từ tám giờ sáng đến năm giờ chiều, chúng tôi bị khóa trái trong tòa học viện tám tầng với những giờ lên giảng đường, lớp bổ túc và ca thí nghiệm. Chiều buông xuống cũng là lúc chúng tôi nường những tiếng đồng hồ còn lại trong thư viện hoặc trong phòng riêng để làm báo cáo và hoàn thành bài được giao. Mà đấy là còn chưa kể các bài thi! Mỗi môn học có hai bài thi phụ, một bài thi chính và ba bài trắc nghiệm bất ngờ; nếu tính trắng ra thì bảy bài nhân với sáu môn là bốn mươi hai bài kiểm tra mỗi học kỳ. May mắn là trong tháng đầu tiên các thầy cô đều nường tay không ra bài trắc nghiệm nào cả, viện cứ rằng đây vẫn còn là giai đoạn châm chước cho sinh viên lấy đà khởi động; nhưng giai đoạn châm chước đã sắp kết thúc rồi và điều này có nghĩa là những bài trắc nghiệm có thể thành linh hiện ra bất cứ lúc nào. Trong mỗi giờ giảng, chúng tôi đều phải cố nắm bắt lấy những dấu hiệu gợi ý tinh vi của thầy cô về khả năng giờ giảng tiếp theo sẽ có kiểm tra đột xuất.

Trong khi đó, tôi chơi với Ryan và Alok ngày càng thân hơn. Bố Ryan là chủ một xưởng thủ công mỹ nghệ, nôm na là nơi các nghệ nhân gồm sứ ngày đêm nai lưng ra chế tác bình hoa xuất khẩu sang thị trường châu Âu. Cả bố và mẹ cậu ấy đều tích cực tham gia kinh doanh, và việc họ thường xuyên đi công tác có

nghĩa là Ryan phải được gửi vào trường nội trú, một ngôi trường sang trọng có kiến trúc thuộc địa ở thị trấn cao nguyên Mussoorie.

Gia đình của Alok nói cho dễ nghe thì điều kiện hơi hạn chế, còn nói thẳng ra thì là hộ nghèo. Mẹ cậu ấy là thành viên có thu nhập duy nhất trong gia đình, và như tôi được biết thì lương giáo viên cùng lắm cũng chỉ ba cọc ba đồng. Thêm vào đó, một nửa lương hằng tháng của bà thường xuyên phải trang trải cho thuốc men chăm sóc chồng. Lại còn bà chị gái Alok tuổi càng ngày càng tiến gần cái “ngưỡng ế”, theo lời tả nã nề của Alok, đấy cũng là một mối lo lớn khác của cả nhà cậu ấy. Cứ nhìn đấy thì tôi cũng có thể áng chừng bà chị hẳn cũng không thể nào được liệt vào dạng sắc nước hương trời.

Tôi cũng thông thuộc dần với Kumaon và một số bạn bè cùng ký túc. Tôi sẽ không đi sâu vào từng người một, nhưng ở góc hành lang là Sukhwinder có biệt hiệu “Ông Hớn Hở” vì chỉ cần bắt gặp bất kỳ thứ gì nhìn hao hao giống con người là cậu này nhoén ngay ra một nụ cười nhăn nhó. Ngay sát vách là phòng của Venkat cần cù có thói quen dán kín cửa sổ bằng giấy đen dày và tự khóa mình ở rịt bên trong. Bên kia hành lang là dãy phòng của đám lớp trên, bao gồm cả Baku, Anurag và những loài vật còn lại.

Ryan, Alok và tôi thường hay học bài cùng nhau mỗi tối. Một buổi chiều nọ, một tháng sau khai giảng, ba đứa ngồi tụ tập trong phòng tôi để hoàn thành cho kịp hạn bài tập môn vật lý lượng tử.

“Chết tiệt,” Ryan nhắc mình khỏi ghế để vươn vai co duỗi cái cột sống hoàn hảo của mình. “Thật là một tuần điên rồ, nào lên lớp, làm bài tập, rồi lại lên lớp, rồi lại làm bài, đấy là còn chưa kể mấy bài trắc nghiệm sắp tới. Sống thế này cũng gọi là sống à?”

Alok đang ngồi ở bàn tập trung làm bài, đầu cúi vẹo sang một bên, chỉ cách tờ giấy có năm phân. Lúc nào cậu ấy cũng viết ở tư thế này, đầu gí xuống gần bàn, ngón tay nắm chặt bút, những tờ giấy trắng phản chiếu trong cặp kính dày cộp.

“Gì c...” Alok ngược lên hỏi như kẻ ngớ ngẩn.

“Tớ bảo là sống thế này mà cũng gọi là sống à?” Ryan hỏi, nhưng lần này lại quay sang phía tôi.

Tôi đang ngồi vắt chân trên giường, vật lộn với bài vật lý kê trên tấm bảng vẽ. Đến lúc phải giải lao rồi, tôi đặt bút xuống.

“Cậu thích gọi gì thì gọi,” tôi ngáp một cái to đến méo cả miệng, “nhưng chả thay đổi được gì đâu.”

“Tớ thấy thế này chả khác gì đi tù. Khác gì đâu. Nhà tù chết tiệt,” Ryan đấm một cú vào bức tường đã bong tróc.

“Ơ thế cậu quên rằng đây là IIT, trường đại học tốt nhất nước à,” Alok bật cười.

“Thế thì sao? Thì được phép tổng hết học sinh vào trại giam à?” Ryan đưa tay chống nạnh.

“Không. Nhưng phải có tiêu chuẩn nhất định chứ,” Alok nâng bàn tay lên ra ý đo chiều cao.

“Chuẩn thế này mà gọi là cao à? Quần quật đến đêm như một đám ong thợ đàn độn. Hôm qua Quá Sản, hôm kia Cơ Ứng, hôm nay Lý Lượng... cứ triền miên thôi,” Ryan lâu bầu. “Chậc, tớ phải giải lao mới được. Ai muốn đi xem phim nào?”

“Thế còn bài tập thì sao?” Alok chớp mắt.

“Rạp Priya đang chiếu *Kẻ hủy diệt* đấy,” Ryan đánh trống lảng.

“Thế mấy giờ mình mới ngủ?” Alok hỏi.

“Cậu này con nhà nề nếp nhỉ?” Ryan nói vẻ bao dung.

“Tớ sẽ đi,” tôi nói, dẹp tấm bảng vẽ qua một bên, “nào Alok, lát nữa mình làm tiếp.”

“Lát nữa là sẽ muộn lắm đấy nhé,” Alok ngần ngừ cảnh cáo.

Tôi đứng dậy rút chiếc bút ra khỏi tay cậu ấy cất vào hộp dụng cụ hình học. Vâng, Alok có hẳn một chiếc hộp đựng dụng cụ hình học như thể năm nay cậu ấy mới tròn mười hai tuổi.

“Đứng dậy nào,” tôi nói, vừa lúc để ý thấy trong hộp có hai cây bút vẽ. “Này cậu mang theo bút vẽ làm gì thế?”

“À không có gì,” Alok ấp úng.

Tôi nhắc hai cây bút lên làm bộ vẽ vòng cung trong không khí. “Thế thì mang theo làm gì? Để tô màu sơ đồ mạch điện à?” Tôi tự bật cười bởi câu bông đùa của mình, tay vẫn khua khoảng hai cây bút. “Hay là để thể hiện tâm hồn nghệ sĩ trong giờ Quá Sản? Để vẽ khuôn mặt quàu quạu của giáo sư Dubey à?”

“Không. Thật ra là bút của bố tớ đấy. Ông vốn là họa sĩ, nhưng giờ thì ông bị liệt rồi.”

Trong cuộc đời, có những giây phút bạn chỉ ước sao khủng long không tuyệt chủng và chỉ cần huyết sáo là sẽ có một con chạy ra nuốt chửng bạn. Tôi như đóng băng, hai tay trơ ra giữa không trung.

Trông thấy bộ dạng tôi, Ryan phải cắn răng lại để vừa cố không phì cười, vừa chẹp chẹp đầy thông cảm với Alok. “Thật vậy à Alok? Chuyện buồn quá. Tớ rất tiếc,” cậu ta nói, khoác vai Alok. Đồ chết giẫm, dám ghi điểm qua mặt tôi trong khi có phải lỗi của tôi đâu cơ chứ.

“Không sao đâu. Cũng từ lâu lắm rồi. Giờ cả nhà tớ đã quen với

việc ấy rồi,” cuối cùng thì Alok cũng đứng dậy để đi xem phim, trong khi tôi vẫn đang ước giá như mình bốc hơi được.

Khi chúng tôi bước ra khỏi phòng, Ryan sánh vai cùng Alok, còn tôi lẻo đẻo theo sau cách sáu bước chân.

“Chắc, cả đời tớ chỉ toàn sống trong trường nội trú nên chẳng thật sự hiểu được. Chắc phải khó khăn lắm nhỉ. Làm sao gia đình cậu xoay xở được?” Ryan tiếp tục.

“Thực ra được bữa nào hay bữa nấy thôi. Mẹ tớ là giáo viên Sinh vật. Nguồn thu duy nhất của cả nhà đấy. Bà chị tớ vẫn chưa học xong đại học.”

Tôi gật gù, cố hết sức làm ra vẻ mình cũng cảm thông với hoàn cảnh bạn tôi lắm.

“Chứ các cậu nghĩ xem làm sao tớ lại thi đỗ được vào IIT? Hai năm vừa qua tớ phải chăm sóc bố,” Alok nói.

“Thật thế à?” tôi hỏi, chớp lấy cơ hội tham gia vào cuộc tâm sự.

“Ừ, ngày nào sau giờ học tớ cũng phải chăm bố và học bài.”

Ryan có xe nên việc đi xem phim trở nên dễ dàng hơn. Đi xe máy mà đèo ba như bánh kẹp là trái luật, nhưng mấy bác cớm có tóm được bạn thì cũng hiếm khi đòi hơn hai mươi đồng. Khả năng bị tóm chưa đến một phần mười, nên Ryan kết luận theo cơ sở xác suất thống kê rằng kể cả có bị tóm thì cũng vẫn còn rẻ chán.

Rạp Priya buổi tối quả là một thế giới khác biệt hoàn toàn so với đời sống phẳng lặng trong ký túc. Thiên hạ nườm nượp từng cặp, từng nhóm, từng gia đình, kéo nhau đi xem bộ phim nóng nhất mùa. Chúng tôi mua vé ngồi hàng đầu vì Alok không muốn chi quá nhiều tiền. Nhưng tôi nghĩ chắc mắt cậu ấy mù dờ lắm rồi

nên ngồi xa sẽ chẳng thấy được gì mất. Gì thì gì, chúng tôi sẽ xem phim khoa học viễn tưởng, vì Ryan chọn mà; cậu ấy lúc nào cũng chọn phim khoa học viễn tưởng. Tôi ghét phim khoa học viễn tưởng, nhưng có ai hỏi ý kiến tôi đâu? Bộ phim này lại có du hành thời gian, người máy, súng laser, đủ thứ trình làng theo một kiểu chẳng buồn cười tí nào. Mới xem có mười phút mà nhân vật người hùng vai u thịt bắp đến thô thiển đã có một loạt cảnh xông pha rất chi là ngớ ngẩn, tôi chẳng buồn nhếch mép mà cười khẩy, thay vào đó chỉ ngáp ngáp dài.

“Chà!” Ryan thốt lên, đưa tay lên mặt khi thấy vai phản diện bắn từ túi ba lô ra một quả ngư lôi.

“Cậu xem cái thể loại phim này mà cũng thích được à?” tôi thì thào, chỉ để phá bình.

“Mèn ơi, nhìn cái đồng phục tùng kia.”

“Toàn đồ giả. Viễn tưởng mà lị.”

“Ừ, nhưng sẽ có ngày người ta sẽ phát minh ra chúng chứ.”

“Du hành thời gian? Cậu thực sự nghĩ con người có thể du hành vượt thời gian?” Ryan quả là nực cười khi cậu ấy đang trong cơn hưng phấn.

“Suýt nào, mấy gã nói giọng pha kia đã đủ khó nghe lắm rồi,” Alok nạt.

Khi quay về Kumaon lúc nửa đêm, chúng tôi đưa nào đưa nấy như bị châm lửa đốt mông, vì tất cả cư dân ký túc, từ Venkat đến Sukhwinder đang sắp ngửa chạy ngược xuôi với một chồng sách vở.

“Trắc nghiệm bất ngờ. Tin đồn khá chuẩn từ một đứa bên Cơ Ưng.” Ông Hớn Hở vừa giải thích vừa điên cuồng lật từng trang

ghi chú, lần đầu tiên ông không hờn hở khi thấy chúng tôi.

Cơ Ứng là tên gọi tắt của Cơ khí Ứng dụng, và dân tình đồn rằng có đứa bên ký túc Nilgiri mới vào văn phòng thầy lúc chiều để nộp trễ bài giao về nhà. Ông thầy nhướn lông mày trái, buông một câu đầy sát khí “cậu cứ về ôn bài tiếp đi”. Thế là đủ giống một hồi chuông báo động loan tin khắp khuôn viên như hỏa hoạn.

“Chết tiệt. Giờ lại phải ôn Cơ Ứng rồi. Lại mất thêm mấy tiếng đồng hồ,” Alok rầu rĩ.

“Mà vẫn còn bài tập Lý Lượng chưa làm xong,” tôi nhắc.

Thế là cả ba đứa chúi đầu trong phòng tôi ôn bài. Đến hai giờ sáng thì Alok lên tiếng. “Tớ đã bảo rồi, cái ý kiến đi xem phim quả là ngu ngốc.”

“Làm sao tớ biết trước được? Mà sao cậu tự dưng căng thẳng thế?” Ryan chạm tự ái.

“Không phải tự dưng. Mà là trường mình cho điểm theo thang tương đối, nên nếu ai cũng học mà riêng mình không học thì chết đứng à,” Alok nhấn mạnh vào mấy từ cuối khiến Ryan cũng phải chững lại.

Đúng lúc này, một con chuột nhắt phóng ra từ gầm giường tôi.

“Có thấy gì không?” Ryan nói, hòng đánh trống lảng. Đoạn cậu ấy rút dép ra định phang cho con chuột một cú. Nhưng như có chiến lược riêng, nó đã kịp thoăn thoắt lui lại về dưới gầm giường.

“Ừ đấy, phòng tớ có chuột. Bọn oắt chết giẫm,” tôi nói, giọng gần như trù mẫn.

“Cậu muốn tớ giết hết bọn nó không?” Ryan chào mời.

“Không dễ thế đâu. Bọn này lỏi và nhanh lắm,” tôi nói.

“Dám thách không?”

“Tôi lạy hai ông con giời, đừng đùa nữa. Tập trung học đi có được không?” Alok khoanh tay lại. Sao phải nghiêm trọng thế nhỉ, cái cậu này.

Ryan ngả người xuống ghế, xỏ dép lại, mở cuốn Cơ Ứng ra rồi hít một hơi thật sâu.

“Vâng thưa ngài, chúng ta hãy chong đèn dùi mài tiếp. Nếu không thì sao có thể trở thành những kỹ sư vĩ đại của đất nước vĩ đại này được,” Ryan thở dài giễu cợt.

“Im lặng được rồi đấy,” Alok nói, giờ đã vùi mặt vào cuốn sách.

Sau đó Ryan quả có im thật, tuy chốc chốc lại cúi người ngó xuống gậm giường. Tôi cực là cậu ấy muốn khử được ít nhất một chú, nhưng bọn gặm nhấm tinh ranh không chịu hó hé gì. Một tiếng sau, chúng tôi hoàn thành bài Lý Lượng, rồi tiếp tục ôn Cơ Ứng đến năm giờ sáng, cũng là lúc Ryan đã ngáy ro ro, tôi thì gù gật, còn ngay cả Alok cũng đã rung rung bờ mắt. Vẫn còn một phần ba giáo trình chưa ôn, nhưng vẫn cần phải chớp mắt. Hơn nữa, bài trắc nghiệm dù gì cũng chỉ là tin đồn, chúng tôi không thể biết chắc chắn nó sẽ diễn ra.

Nhưng tin đồn, đặc biệt là những tin xấu, luôn có cách hóa thành hiện thực. Ba mươi phút sau khi mở đầu tiết Cơ Ứng, giáo sư Sen khóa trái cửa lại rồi mở cặp tấp ra. “Đến lúc vui vẻ rồi đây. Nào ta trắc nghiệm chớp nhoáng cái nhỉ,” thầy nói.

Tập bài thi được thầy phát xuống bàn đầu, rồi từ bàn đó lần lượt phát xuống cuối lớp. Cả lớp đã biết trước tin đồn rồi, nên bài kiểm tra này chỉ bất ngờ như tuyết rơi ở Siberia. Tôi nhận lấy bài thi và nhìn lướt qua câu hỏi. Hầu hết đều rơi vào những bài giảng

gần đây nhất, đúng phần chúng tôi chưa kịp ôn.

“Chết cha. Bọn mình chưa kịp ôn gì từ câu năm trở đi,” tôi thì thầm với Alok.

“Chết cứng rồi. Thôi ít nhất cũng chết trong im lặng đi,” cậu ấy vừa đáp vừa cúi đầu xuống tư thế ‘dùi mài’ thường gặp, má trái cúi sát tờ giấy thi.

Hôm đó khi về đến ký túc, ba đứa chúng tôi không mấy may nói một lời nào về bài trắc nghiệm. Những đứa khác đều sôi nổi bàn luận về một số câu hỏi thầy cho ra ngoài phạm vi học. Hiển nhiên vì chưa ôn hết nên chúng tôi chẳng biết. Mà cũng không phải đợi lâu, chỉ hai ngày sau thầy đã phát kết quả cho cả lớp.

“Năm? Tớ chỉ trúng năm câu trên hai mươi,” tôi bảo Alok ngồi bên.

“Tớ trúng bảy. Chết tiệt, có bảy câu,” Alok đáp.

“Tớ trúng có ba. Được chưa? Một, hai, ba,” Ryan đưa ngón tay lên đếm.

Theo lệ, giáo sư Sen viết tổng kết điểm lên bảng.

Trung bình: 11/20

Cao: 17/20

Thấp: 3/20

Ông để yên đó vài phút rồi bước vào bài giảng mới về dầm chìa.

“Tớ thấp nhất lớp. Thấy không?” Ryan thì thào với tôi, chẳng đếm xỉa gì đến dầm với chìa. Tôi chẳng hiểu cảm xúc lúc này của cậu ấy ra sao. Mặc dù cố tỏ ra bình tĩnh và dửng dưng, tôi có thể thấy cậu ấy đang cố hết sức để tiêu hóa kết quả thi này. Cậu ấy

đọc lại bài thi, điểm số vẫn không nhúc nhích.

Alok lại đang quay ở một quỹ đạo khác. Khuôn mặt cậu ấy chẳng khác gì hôm ra mắt đám khóa trên. Cậu ấy nhìn bài thi như nhìn cái chai Coke hôm ấy, một biểu cảm trộn lẫn lo lắng và ê chề. Những lúc như thế này Alok trở nên dễ tổn thương nhất, bạn chỉ cần lay nhẹ là cậu ấy sẽ khóc ngon lành. Nhưng lúc này đây, kết quả bài thi cũng đủ đáng kinh hãi lắm rồi.

Tôi nhìn xuống bài của mình. Thầy đã viết điểm số của tôi bằng những con số to tướng chẳng đếm xỉa gì ai, như bọn khinh đời hay vẽ bậy lên tường. Ừ thì tôi chẳng phải đẳng cấp Einstein, nhưng điều này chưa bao giờ xảy ra với tôi khi còn học cấp dưới. Điểm tôi là năm trên hai mươi, nghĩa là hai mươi lăm phần trăm; cả đời tôi chưa bao giờ bị cho điểm thấp hơn ba lần số điểm như thế. Ôi, bài thi đầu tiên ở IIT thật đau đớn quá.

Nhưng nhìn điểm của Ryan mà xem. Tôi tự hỏi không biết liệu cậu ấy học cả đêm hôm đó có đáng hay không. Tôi hơn cậu ấy hai điểm, à gượng nào, hơn cậu ấy sáu mươi sáu phần trăm, thôi điều này cũng an ủi phần nào. Cảm ơn trời vì sự khổ đau tương đối!

Alok có điểm cao nhất trong ba đứa, nhưng rõ ràng cậu ấy chẳng thấy nguôi ngoai khi hơn được chúng tôi. Cậu ấy nhìn bài thi, rồi lại nhìn điểm trung bình trên bảng. Tôi nhìn khuôn mặt cậu ấy nhăn nhó mỗi khi soát lại những câu trả lời sai của mình.

Chúng tôi cất bài thi vào cặp - chứng cứ cho phong độ bí bết của mình - rồi cuốc bộ về Kumaon, và gặp lại nhau trong bữa tối ở căng tin. Đồ ăn nhạt nhẽo như thường lệ, và Alok nhếch nhếch cái mũi tẹt trong khi uể oải múc một múc chất nhão xanh loét mà nhà ăn tập thể gọi là *bhindi masala*, rồi vẩy toẹt xuống đĩa. Đoạn cậu ấy quăng hai cái bánh rôtì vào cái đĩa inox và không để mắt tới những món sền sệt còn lại như dal, raita và pulao. Ryan và tôi

lấy hết mỗi thứ một ít, dù chúng đều có vị như nhau, ít ra nhìn đĩa thức ăn còn có màu phong phú.

Rốt cuộc, Alok cũng lôi chủ đề bài trắc nghiệm lên bàn ăn.

“Thế nào, giờ thì các cậu không còn gì để nói à?”

Ryan và tôi nhìn nhau.

“Nói cái gì chứ?” tôi hỏi.

“Thì nói rằng mọi thứ chẳng khác gì đồng phân,” Alok đáp.

“Đồ ăn á?” tôi cố tình nói, dù biết tổng ý cậu ấy ám chỉ gì.

“Không ạ, chết tiệt! Không phải mớ đồ ăn chết tiệt,” Alok nói, “mà là bài thi Cơ Ứng.” Gương mặt cậu ấy chuyển từ vẻ bi đát thường thấy sang vẻ giận dữ nhìn có phần sinh động hơn. Tôi nhận thấy biểu cảm mới này có phần dễ nhìn và dễ xử lý hơn.

“Bài thi thì sao? Bọn mình chết cứng rồi còn gì. Ngã ngũ rồi còn gì để nói đâu?” Ryan đơn giản hóa.

“À thế à. Bọn mình chết cứng rồi đấy, chẳng còn nghi ngờ cái chết tiệt gì,” Alok nói.

Tôi nghĩ Alok đã dùng đi lại một từ quá nhiều lần đến mức mất hết cả hiệu ứng. Cậu ấy nói “chết tiệt” quá nhiều.

“Thế thì thôi đi. Chẳng gì thì cậu cũng có điểm cao nhất hội. Phải hài lòng chứ.”

“Hài lòng à? Ừ tứ hài lòng đấy. Điểm trung bình là mười một, và có đứa được tận mười bảy. Còn tứ thì tụt lại đây với điểm bảy chết tiệt. Ừ đấy, tứ hài lòng, hài lòng cái mông *Kẻ hủy diệt* chết tiệt của tứ ấy,” Alok nhạo báng.

Tôi đã nói rồi, Alok làm mất hết cả hiệu ứng của cái từ đó. Tôi muốn bảo cậu ấy rằng nên thôi dùng từ “chết tiệt” đi nhưng

bụng lại bảo dạ rằng lúc này cậu ấy chỉ muốn văng cho sướng miệng.

“Cái gì? Cậu vừa nói cái gì?” Ryan buông thìa xuống hỏi. “Cậu vừa nhắc đến *Kẻ hủy diệt* à?”

“Ừ đấy. Thật là một ý kiến ngu ngốc. Ý kiến ngu ngốc chết tiệt của cậu đấy,” Alok nói.

Ryan cứng người, mắt nhìn Alok như thể cậu ấy nói tiếng nước ngoài, rồi quay sang tôi. “Cậu nghe cậu ấy nói gì không? Hari, cậu nghe không? Mèn ơi, không thể tin được.”

Tại tôi không điếc, tôi nghe rõ Alok vừa nói gì, có điều tôi chả để ý vì chỉ chăm chăm đếm xem có bao nhiêu từ “chết tiệt”.

“Hari, cậu có nghĩ rằng tớ đã làm hỏng bài trắc nghiệm không?” Ryan hỏi chậm rãi.

Tôi lần lượt nhìn Alok rồi Ryan.

“Ryan, cậu được có ba điểm. Bộ chưa đủ rõ hay sao mà còn hỏi tớ?” tôi hỏi ngược lại, cố hòa giải một sự việc mình chưa kịp nắm rõ.

“Không. Ý tớ là Alok bảo tớ đã làm hỏng bài trắc nghiệm của cả hai người bọn cậu vì tớ đã rủ bọn cậu đi xem phim. Cậu có đồng ý không hay là...?”

“Tớ có nói thế đâu...” Alok chen vào, bắt chắp Ryan gơ tay lên ra hiệu im lặng.

Giờ thì tôi hiểu câu hỏi của Ryan, nhưng tôi chưa biết nên trả lời sao để không phải mang tiếng là theo phe nào.

“Nhưng điều đó thì liên quan gì...”

“Không, Hari, cậu nói xem. Bọn chí cốt với nhau mà nói được

những câu như vậy sao?” Ryan vặn.

“Việc ấy không quan trọng. Và hơn nữa, có phải cậu ép buộc bọn tớ đi xem cái phim dở toẹt ấy đâu,” tôi đáp, lòng tự nhủ sẽ không bao giờ xem một bộ phim khoa học viễn tưởng nào nữa.

Ryan thỏa mãn với câu trả lời này. Cậu ấy buông bàn tay xuống và nhoẻn cười, “Đấy thấy chưa.”

“Nhưng Alok cũng có phần đúng. Lẽ ra bọn mình vui cũng phải có giới hạn. Đi đêm cho lắm thế nào chẳng gặp ma – bài trắc nghiệm là chứng cứ rành rành đấy thôi.”

“Cảm ơn ngài,” Alok nói, “Ý tứ đích xác là như thế đấy.”

Tốt rồi, lần này tôi đã thoát hiểm. Đôi khi ta chỉ cần diễn giải lại lời nói của đôi bên là tự dưng sẽ trở thành người hòa giải thành công.

Chương 3

Chân trần trên kim loại

Người ta nói, khi bạn vui thì thời gian trôi nhanh như gió. Chỉ riêng kỳ học đầu tiên, với sáu môn, trong đó có bốn môn có lớp thực hành, thời gian kéo lê vô cùng chậm chạp và uể oải, những giây phút vui thú lặn đi đâu mất tăm. Hằng ngày từ tám giờ sáng đến năm giờ chiều, chúng tôi bị khóa trái trong tòa học viện tám tầng với những giờ lên giảng đường, lớp bổ túc và ca thí nghiệm. Chiều buông xuống cũng là lúc chúng tôi nường những tiếng đồng hồ còn lại trong thư viện hoặc trong phòng riêng để làm báo cáo và hoàn thành bài được giao. Mà đấy là còn chưa kể các bài thi! Mỗi môn học có hai bài thi phụ, một bài thi chính và ba bài trắc nghiệm bất ngờ; nếu tính trắng ra thì bảy bài nhân với sáu môn là bốn mươi hai bài kiểm tra mỗi học kỳ. May mắn là trong tháng đầu tiên các thầy cô đều nường tay không ra bài trắc nghiệm nào cả, viện cứ rằng đây vẫn còn là giai đoạn châm chước cho sinh viên lấy đà khởi động; nhưng giai đoạn châm chước đã sắp kết thúc rồi và điều này có nghĩa là những bài trắc nghiệm có thể thành linh hiện ra bất cứ lúc nào. Trong mỗi giờ giảng, chúng tôi đều phải cố nắm bắt lấy những dấu hiệu gợi ý tinh vi của thầy cô về khả năng giờ giảng tiếp theo sẽ có kiểm tra đột xuất.

Tai nạn bài trắc nghiệm đã nhen nhóm lại sự hiếu học trong ba đứa chúng tôi suốt một khoảng thời gian. Ryan trở nên im lặng hơn mỗi khi học nhóm, cố kìm chế việc thảo luận những chủ đề nóng hổi từ phim ảnh, âm thực cho tới các bộ phim khoa học viễn tưởng mới ra lò, khiến cho những buổi học trở nên năng suất hơn

hắn. Mặc dù điểm số đang nhích dần tới mức trung bình của cả lớp, nhưng những bài tập về nhà ngày trở nên tẻ nhạt như khoai độn, và chúng tôi cần giải lao. Ryan thường gà gật lúc chuyển qua làm bài tập tiếp theo, hoặc nhìn mông lung lên tường, miệng lầm rầm chữ thề mỗi khi phải mở một cuốn sách mới.

“Được rồi,” một ngày nọ cậu ta thở dài, tay đập ghim xấp bài tập. “Tớ đã xử xong cái đồng phân ngày hôm nay. Còn hai cậu định tiếp tục cày hay sao đây?”

“Sao cậu cứ phải gọi việc học hành là cái đồng phân thế nhỉ?” Alok thắc mắc.

“Thử đoán xem nào,” Ryan thả xấp giấy lên bàn như một tờ giấy ăn dùng rồi.

“Nhưng tại sao?” Alok hỏi, “ý tớ là, chắc chắn cậu cũng đã từng phải ôn tập rất nhiều để thi vào IIT đúng không?”

“Ừ, nhưng nói thẳng, cái chốn này làm tớ quá thất vọng. Đây nào có phải là đỉnh cao của khoa học kỹ thuật như họ vẫn huênh hoang, phải thế không?”

Tôi gấp sách lại để tham gia vào. “Sếp ơi, cày bữa là cái giá ta phải trả cho tấm bằng IIT. Anh cày, anh tốt nghiệp, anh kiếm được việc. Có gì mà thất với vọng?”

“Đó chính là vấn đề đấy, là sự tồn tại của bộ máy ngốc nghếch này và những con người ngốc nghếch như cậu đấy.”

Tôi ghét Ryan. Một khi cậu ấy mở miệng rao giảng thì ai nấy đều hóa thành ngốc nghếch.

“Cày, thi, làm bài không ngơi nghỉ. Làm gì còn thời gian thử nghiệm những ý tưởng mới? Chỉ toàn ngồi lết bết cả ngày và trở nên béo ú như Hari.”

Chỉ vì Ryan không thích ôn bài mà tôi bị nói là ngốc nghếch và béo ú. Những người như cậu ấy lúc nào cũng nghĩ mình là quà của Thượng đế ban cho nhân loại. Tệ hơn nữa, điều đó lại là sự thật cơ chứ.

“Tớ làm gì có ý tưởng nào mới. Mà tớ béo đến mức đấy kia à?” tôi quay sang hỏi Alok. Nhìn cậu này lập tức tôi cảm thấy được an ủi hơn.

“Này Ông Béo, nhìn vào gương đi thì biết. Phải tìm cách gì đi thôi.”

“Là di truyền đấy, tớ xem phim tài liệu trên ti vi một lần rồi,” tôi tự vệ yếu ớt.

“Di truyền cái mông. Tớ có thể khiến cậu giảm mười kí lô trong tích tắc.” Cậu ấy bật hai ngón tay “tách” một tiếng.

Tôi không biết Ryan có kế hoạch gì, nhưng chắc chắn nó sẽ không hề khiến tôi thư thái. Với tôi, béo ú còn hơn là phải chạy bộ theo xe buýt trường hoặc trèo cầu thang năm mươi lần mỗi ngày. “Ryan, cậu cứ quên tớ đi. Nếu cậu không muốn cày thì mình đi xuống căng tin ăn parantha vậy?”

“Đấy sắp thấy chưa, vấn đề nằm ở chính đây – cạp suốt ngày mà chẳng thể thao. Tớ đã quyết định rồi, Hari sẽ phải tuân theo một thời khóa biểu thể dục,” Ryan nháy lên. “Bắt đầu từ sáng mai luôn.”

Ryan lúc nào cũng quyết định thay người khác. Tôi không biết có phải vì vẻ đẹp mã hay sự tốt tính của cậu ấy mà người ta thường cho qua, nên cậu ấy cứ tung hoành mãi.

“Gượm đã Ryan, cái quái gì...” tôi lên tiếng.

“Mà thực ra cả Alok cũng nên theo luôn. Đồng ý chứ?”

“Đi chết đi,” Alok làm bầm rồi lại chúi đầu vào chồng sách như con sóc cắm vào hạt dẻ.

Tôi cân nhắc về việc giảm mười kí lô. Từ nhỏ đến lớn tôi vẫn bị gọi là Ông Béo, đến mức cái sự mập mạp đã trở thành một phần bản sắc của cá nhân tôi. Đương nhiên, tôi ghét cay đắng cái góc bản sắc đó, và có vẻ như Ryan biết rõ mình đang làm gì thật, vì dáng cậu ấy chuẩn thể cơ mà. Mặc xác, tôi nghĩ, cũng đáng thử một lần xem sao.

“Thế mình sẽ làm gì?” tôi đầu hàng.

“Chạy bộ sáng sớm vòng quanh khuôn viên, chừng bốn cây số.”

“Dở người à, tở đi bộ còn chẳng được bốn cây nữa là,” tôi gạt đi.

“Đồ nhát như cáy, ít ra phải thử chứ. Chạy xong rồi thấy sáng khoái lắm,” Ryan nói.

Và thế là đúng năm giờ sáng hôm sau, Ryan đá cửa phòng tôi không thương tiếc. Tôi hét Ryan. Gì thì gì, tôi cũng mở cửa, và cậu ấy đứng ngáng ở đó chờ cho tôi thay sang áo thun và quần đùi.

“Bốn cây số à?” tôi vừa ngái ngủ vừa sợ sệt.

“Cứ thử đi, cứ thử đi,” Ryan động viên.

Khi tôi bước ra khỏi Kumaon, trời vẫn còn tối. Tôi thầm cảm ơn vì niềm may mắn nho nhỏ ấy – sẽ không ai phải thấy một sinh vật hình quả địa cầu nặng tám chục cân nảy tung tung trên vệ đường. Để hoàn thành chặng đường bốn cây số nghĩa là tôi phải chạy tới đầu bên kia của khuôn viên, băng qua dãy ký túc, sân thể thao, tòa học viện và khu biệt thự của cán bộ trường. Tôi đã toan ăn gian và chạy đường tắt, nhưng lại muốn cho Ryan một cơ hội,

tuy rằng điều này không có nghĩa là tôi ít ghét cậu ta hơn.

Cả thân hình tôi rên rĩ khi những múi cơ tôi chưa từng biết bắt đầu hiện diện. Chỉ sau mười phút, tôi đã hỗn hển như một nhà leo núi trên đỉnh Everest bị thiếu dưỡng khí, và sau mười lăm phút thì tôi thấy như sắp bị đột quỵ đến nơi. Tôi ngừng lại thở dốc trong vài phút và tiếp tục chạy cho tới khi vượt qua học viện rồi chạy vào trong khu nhà cán bộ.

Bình minh hé rạng, làm lộ ra những thảm cỏ được tĩa xén nắn nót trước những căn biệt thự đẹp như trong bưu thiếp của những con người tra tấn chúng tôi trên giảng đường. Tôi chạy ngang qua nhà giáo sư Dubey. Thật khó để tưởng tượng ông giáo như một người bình thường sống trong nhà, xem ti vi, đi tiểu, ăn bên bàn ăn. Tới đây thì tôi đã mướt mòi mồ hôi, mặt đỏ hơn cả màu đỏ, sắp chuyển sang một loạt sắc tím hiếm có.

Tôi dừng lại, đang hỗn hà hỗn hển thì đột nhiên đầu gối bị cái gì tông phải từ sau. Loạng choạng vì bất ngờ, tôi chúi người về phía trước, hai tay chỉ kịp hươ hươ ra lấy thăng bằng, suýt nữa thì ngã dập mặt. Tôi ngồi phịch ngay giữa lòng đường, cố trấn tĩnh để hoàn hồn sau cú sốc và hụt hơi, rồi quay đầu ra sau.

Một chiếc xế hộp Maruti đỏ chính là thủ phạm! Tôi vừa thở hồng hộc vừa nheo mắt nhìn xem ai ngồi ở ghế lái xe sau làn kính chắn gió. *Ai lại còn muốn giết tôi trong khi tôi đã thoi thóp sẵn rồi?* Tôi tự hỏi, đợi cho hơi thở ổn định lại.

“Tôi hết sức, hết... sức... xin lỗi,” một giọng nữ cất lên. Một cô gái trẻ trạc tuổi tôi, bận áo thụng và quần ngố, toàn đồ mặc ở nhà. Cô ta lóng ngóng chạy về phía trước, có lẽ định tiến về phía tôi. Tôi để ý thấy đôi chân trần.

“Tôi hết sức xin lỗi. Anh không sao chứ?” cô ta hỏi han, tay đưa

lên vén tóc qua một bên mang tai.

Không sao cái gì chứ, và là lỗi chết tiệt ở cô ta chứ ai. Nhưng khi một cô gái trẻ hỏi một chàng trai có bị sao không, thì bao giờ ta chả phải nói là không sao.

“Chắc không sao đâu,” tôi đáp, co duỗi bàn tay.

“Anh có cần tôi cho đi nhờ xe không?” cô ta bẽn lẽn hỏi, chìa bàn tay ra để đỡ tôi dậy.

Khi cô ấy tiến đến gần, tôi chăm chú quan sát gương mặt cô. Chẳng biết có phải vì đã lâu lắm rồi tôi mới được chiêm ngưỡng một thành viên phái nữ không, nhưng tôi thấy cô ấy quả thật rất xinh xắn. Và tôi cảm nắng luôn cái vẻ ngoài vừa-bước-ra-khỏi-giường ấy. Chỉ các cô gái mới giữ được vẻ nóng bỏng trong bộ đồ ngủ: hãy nhìn Alok chẳng hạn, trông có khác gì một bệnh nhân đổ bệnh hiểm nghèo trong chiếc áo khoác rách bươm và bộ pyjama của cậu ta.

“Thực ra tôi đang chạy bộ,” tôi đáp, rồi nắm lấy tay cô ta để cố tình đứng dậy thật chậm. Ai mà muốn buông tay một cô gái xinh xắn? Nhưng dù sao tôi cũng phải buông ra khi đã đứng lên rồi.

“Chào anh, tôi tên là Neha. Anh à, tôi hết sức xin lỗi,” cô ta lại đưa bàn tay tôi vừa nắm lên sửa tóc.

“Chào cô, tôi là Hari, vẫn còn sống đây nên không sao đâu,” tôi toét miệng cười.

“Vâng, anh xem, tôi đang học lái xe,” cô ta chỉ tay vào tấm biển ghi chữ “L” dán trên tấm kính chắn gió. Vậy thì cũng dễ thông cảm thôi, tôi nghĩ, bạn được phép tông vào người ta nếu bạn đang tập lái xe, và nhất là khi bạn lại xinh tuyệt trần.

Mà nói thật lòng, tôi có bị xước xát gì đâu. Bởi một mặt, chắc

cô ta lái với vận tốc rùa bò hai cây số/ giờ, mặt khác tôi có thừa mô mỡ để giảm xóc hơn hầu hết mọi người. Tuy vậy tôi vẫn muốn lợi dụng cơ hội này.

“Anh chắc là anh không cần tôi chở chứ? Tôi cảm thấy thật có lỗi,” cô ta vịn vẹo hai bàn tay.

“Thật ra tôi cũng hơi hơi muốn được đi nhờ về Kumaon,” tôi đáp.

“Chuyện nhỏ. Mời anh lên xe,” cô ta khúc khích, “đấy là nếu anh tin tưởng ở tài lái xe của tôi.”

Chúng tôi lên xe. Tôi thấy cô ấy ngồi hết sức thận trọng ở ghế lái xe, như thể đang lái con tàu vũ trụ Thương gia hay sao ấy. Rồi cô ấy đặt bàn chân trần lên bàn đạp. Không biết có phải vì tôi là kỹ sư hay không, nhưng cảnh tượng này quả rất nóng bỏng. Làn da trần của phụ nữ trên bề mặt kim loại là đỉnh điểm của bốc lửa. Móng chân cô ấy sơn màu đỏ thẫm, trong đó có một vài ngón xỏ nhẫn bạc cong queo, loại thời trang chỉ con gái mới hiểu. Tôi chỉ muốn nhìn bàn chân cô ấy mãi, nhưng cô ấy bắt đầu bắt chuyện.

“Ký túc Kumaon, nghĩa là sinh viên nhỉ?”

“Vâng. Năm đầu, kỹ sư cơ khí.”

“Cừ đấy. Thế anh thấy mọi thứ thế nào, môi trường đại học này nọ ấy? Vui chứ?”

“Cũng chẳng có gì nhiều, chỉ kịp quay đi quay lại đã hết ngày rồi.”

“Nghĩa là bọn anh phải học nặng thế cơ à? Mọi người hay gọi là gì nhỉ - cày bừa.”

“Đúng rồi phải cày chứ. Có nhiều ông thầy chết tiệt chỉ thích hành hạ cho sinh viên phát điên lên...”

“Bố tôi cũng đứng lớp đấy,” Neha nói.

“Thật á?” tôi suýt thì nhảy lên khỏi ghế. Thật may vì tôi chưa kịp giải bày hết quan điểm sâu sắc của mình về những ông thầy, và tôi chỉ mong sao cô ấy không phải con của giáo sư Dubey.

“Vâng, ở trong khu cán bộ mà,” cô đáp. Lúc này xe đã bỏ lại khu cán bộ và tiến tới tòa học viện.

“Còn kia là văn phòng bố tôi,” cô trở tay về một trong hàng tá phòng.

“Thật à?” đầu tôi tua mòng mòng xem này giờ mình có làm gì mạo phạm không. “Ông ấy tên là gì?” tôi hỏi xã giao.

“Giáo sư Cherian. Chắc anh không biết ông ấy đâu, ông ấy chỉ dạy từ năm ba trở đi.”

Tôi lắc đầu. Tôi đã từng nghe nhắc tới tên thầy Cherian, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy thầy. Rồi tôi nhớ tới tiết học đầu tiên. “Có phải thầy là trưởng khoa Cơ khí không?” tôi hỏi, cặp mắt tiu nghỉu rời khỏi bàn chân cô.

Cảm nhận được sự lo âu của tôi, cô vỗ cánh tay tôi khi giậm ga lên số ba. “Đúng rồi. Nhưng đừng căng thẳng thế, bố tôi là giáo sư chứ có phải tôi đâu. Anh cứ thả lỏng đi.” Rồi cô bật cười khảnh khách một tràng như thể đã biết tổng nỗi si mê của tôi với bàn chân mình.

Chúng tôi tán gẫu thêm vài phút nữa dọc theo đường về ký túc. Cô kể cho tôi nghe về trường đại học mình đang theo, nơi cô học thiết kế thời trang. Cô đã sống ở khuôn viên này được hơn mười năm và quen gần hết giáo viên.

Khi sắp tới Kumaon, cô lại xin lỗi một lần nữa, và hỏi xem liệu còn có thể giúp gì được cho tôi không.

“Không, thực sự tôi không sao đâu,” tôi trấn an.

“Chắc chắn nhé Hari? Thế nghĩa là tôi sẽ còn gặp anh chạy bộ lần sau chứ?”

“Vâng chắc vậy,” tôi đáp, trong lòng đã thấy hãi đọt huấn luyện tiếp theo của Ryan.

“Tuyệt rồi. Có lẽ khi nào đó tôi sẽ chở anh đến công viên nai ngoài trường, nhiều người chạy bộ ở đó lắm. Lại còn có nhiều quán bán trà và đồ điểm tâm sáng rất ngon. Tôi nợ anh một bữa,” cô nói.

Tôi thấy lo khi sẽ phải gặp lại con gái thầy trưởng khoa. Nhưng lời mời của cô, và lý do chính là bản thân cô, thật quá khó lòng cưỡng lại.

“Nghe tuyệt lắm,” tôi nhảy ra khỏi xe, “đồ ăn miễn phí luôn được đón mừng. Lần sau cô cứ tông vào tôi đi.”

Cô mỉm cười, vẫy tay chào và lái chiếc xe đỏ biến mất hút. Hình ảnh cô gái vẫn còn vấn vương trong tâm trí khi tôi bước qua thảm cỏ ngoài sân Kumaon. Ryan đã đợi sẵn ở đây, đang chống lên đẩy xuống gì đó. Cậu ấy đã thấy tôi bước ra khỏi xe và yêu cầu một lời giải thích tường tận. Sau đó tôi lại phải lặp lại từ đầu cho Alok. Mặc dù tỏ rõ vẻ háo hức hợp lý, tra hỏi tôi xem cô ấy trông thế nào, vân vân và vân vân, nhưng cả hai cũng cảnh báo tôi nên tránh cô ấy ra vì là con thầy giáo.

Nhưng đó là vì cả hai đều chưa thấy cô và trò chuyện trực tiếp với cô. Tôi đang mòn mỏi mong chờ gặp lại cô đây, đang da diết đợi cho tới lần sau được gặp cô và chiêm ngưỡng hai bàn chân trần ấy!

Chương 4

Vạch ranh giới

Người ta nói, khi bạn vui thì thời gian trôi nhanh như gió. Chỉ riêng kỳ học đầu tiên, với sáu môn, trong đó có bốn môn có lớp thực hành, thời gian kéo lê vô cùng chậm chạp và uể oải, những giây phút vui thú lặn đi đâu mất tăm. Hằng ngày từ tám giờ sáng đến năm giờ chiều, chúng tôi bị khóa trái trong tòa học viện tám tầng với những giờ lên giảng đường, lớp bổ túc và ca thí nghiệm. Chiều buông xuống cũng là lúc chúng tôi nường những tiếng đồng hồ còn lại trong thư viện hoặc trong phòng riêng để làm báo cáo và hoàn thành bài được giao. Mà đấy là còn chưa kể các bài thi! Mỗi môn học có hai bài thi phụ, một bài thi chính và ba bài trắc nghiệm bất ngờ; nếu tính trắng ra thì bảy bài nhân với sáu môn là bốn mươi hai bài kiểm tra mỗi học kỳ. May mắn là trong tháng đầu tiên các thầy cô đều nường tay không ra bài trắc nghiệm nào cả, viện cứ rằng đây vẫn còn là giai đoạn châm chước cho sinh viên lấy đà khởi động; nhưng giai đoạn châm chước đã sắp kết thúc rồi và điều này có nghĩa là những bài trắc nghiệm có thể thành linh hiện ra bất cứ lúc nào. Trong mỗi giờ giảng, chúng tôi đều phải cố nắm bắt lấy những dấu hiệu gợi ý tinh vi của thầy cô về khả năng giờ giảng tiếp theo sẽ có kiểm tra đột xuất.

Ở ngay giữa học kỳ đầu, Ryan đột nhiên hô biến ra một chiếc xế nổ. Bố mẹ cậu ấy gửi cho một tấm séc đô la coi như quà Giáng sinh, vì bằng hữu họ ở châu Âu ai cũng đều làm vậy. Ryan không theo đạo Công giáo và cũng chẳng quan tâm cóc gì đến Giáng sinh, nhưng cậu mê tơi tởi séc và đi rút tiền ngay; và thế là *úm ba la*

chiếc xe ra đời – một chiếc Kinetic Honda sơn màu lam kim khí đẹp lung linh.

Khi Ryan mang xe về Kumaon, tất cả bọn sinh viên đều túm tụm vây quanh trầm trồ, nhưng chỉ có Alok và tôi được phép đặt móng lên cưỡi. Xe chỉ dành cho hai người, nhưng Ryan cứ kẹp ba phóng lên giảng đường, xuống căng tin và thỉnh thoảng đi xem những bộ phim như *Kẻ hủy diệt*, khiến cả thế giới phải ghen tị nhìn theo, tội nghiệp cho chiếc xe phải oằn mình rên lên dưới sức nặng của cả ba cộng lại.

Trong khi đó, sự học ngày càng trở nên vất vả. Những vị giáo sư cứ thế mà ép, còn đám sinh viên vốn đã oằn lưng cứ thế mà oằn lưng để đạt điểm trên trung bình, và do đó cứ đẩy điểm trung bình ngày một cao. Chúng tôi vẫn học cùng nhau, nhưng mục tiêu tập trung học đã bị rã đám. Cả ba cố lên được trung bình trong một vài bài tập, nhưng vẫn lẹt đẹt môn vật lý.

Một đêm nọ Alok nhận được cú điện thoại mẹ gọi từ nhà. Bố cậu ấy bị lên cơn co giật hay sao đó, và phải được đưa vào bệnh viện ngay lập tức. Mẹ Alok chưa từng làm chuyện này một mình bao giờ, và nghe giọng bà hoảng loạn đến mức cũng nên cho đi cấp cứu luôn.

Tin đồn về một bài trắc nghiệm vật lý đang lan khắp ký túc, nhưng Alok không còn lựa chọn nào khác. Ryan ngỏ ý cho mượn xe, nhưng Alok có lái được bằng giờ. Thế là Ryan cũng phải đi. Còn tôi chẳng muốn ở một mình nên cũng bám theo luôn.

Đó là lần đầu tôi được tới nhà Alok. Tôi đã kể với các bạn rằng nhà cậu ấy thuộc dạng nghèo, dù không đến nỗi đói rã họng như trong quảng cáo của Ngân hàng Thế giới, nhưng đúng là gia đình cậu ấy chỉ sở hữu những đồ tối cần thiết cho sinh hoạt. Có đèn nhưng đèn không có chao, có phòng khách nhưng phòng không

có đi vắng, có ti vi nhưng ti vi không có màu. Phòng khách cũng là chỗ nằm của bố Alok, cả ngày chỉ tự giải trí với một trong hai kênh truyền hình, lúc chúng tôi tới thì ông đã gần như bất tỉnh. Mẹ Alok đã đợi sẵn, tay mân mê vạt áo sa-ri gạt nước mắt.

“Alok, con trai ơi, con nhìn xem đã xảy ra nông nổi nào đúng lúc con vắng nhà cơ chứ,” bà mếu máo với một giọng thống thiết khiến Hitler chắc cũng phải sụt sùi. Mèn ơi, Alok thừa hưởng cái gene rền rĩ từ đây ra chứ đâu. Tôi vẫy một chiếc xe lam, rồi Ryan và Alok khiêng bệnh nhân lên. Chúng tôi đi thẳng vào viện, đăng ký rồi đợi cho tới khi có một bác sĩ – một vị đủ xui xẻo khi phải làm việc ở một bệnh viện công miễn phí lúc nào cũng quá tải – khám cho bố Alok. Khi chúng tôi quay lại Kumaon thì đồng hồ đã điểm ba giờ sáng, cả ba đứa đều rã rời và nhộn nhạo vì mùi bệnh viện.

Tất nhiên, bạn có thể tưởng tượng ra điều gì đã xảy ra vào ngày hôm sau, bài trắc nghiệm vật lý chứ còn gì nữa, và chúng tôi chết gí tại trận. Chúng tôi chỉ đạt hai điểm trên hai mươi, hay đại loại tầm tầm đó. Alok cố xin thầy cho thi lại, nhưng bị ông trợn trừng mắt lên như thể vừa bị hỏi xin hiến tặng cả hai quả thận.

Bài thi đó đã khiến Alok xui lơ phần nào. Giờ đây cậu ấy cũng ít nghiêm nghị hơn mỗi khi Ryan phá bĩnh giờ ôn bài chung.

“Tớ nói cho các cậu hay, cả cái hệ thống IIT này đều be bét hết,” Ryan tuyên bố.

“Lại tới lúc chém gió rồi đó,” tôi đảo mắt. Ba đứa đang ngồi trong phòng tôi.

Tôi cứ ngỡ Alok sẽ mặc kệ Ryan, nhưng lần này cậu ấy lại khơi gợi ra. “Tại sao?”

“Bởi vì, các cậu cứ thử đếm xem có bao nhiêu nhà kỹ sư hoặc nhà khoa học lỗi lạc đã chui ra từ cái trường này?”

“Ý cậu là gì? Đã có nhiều CEO và doanh nhân thành đạt học từ đây ra đấy thôi,” tôi cắt ngang, một sai lầm vì Ryan vẫn chưa nói hết.

“Ý tớ là trường này mang tiếng là trường đại học tốt nhất Ấn Độ, là học viện kỹ thuật số một của đất nước tỉ dân. Nhưng IIT đã bao giờ phát minh ra được bất kỳ thứ gì chưa? Đã có bất kỳ đóng góp gì cho nền kỹ thuật nước nhà?”

“Không phải nó đã đóng góp bằng cách đang đào tạo các kỹ sư sao?” Alok đóng cộp cuốn sách lại. Tôi biết ngay rằng một khi Alok không bắt chúng tôi vào khuôn khổ, thì cả ngày hôm đó cả ba sẽ chẳng học thêm một chữ nào nữa. Tôi đề nghị cả nhóm bỏ qua bữa ăn ở căng tin để đi ăn parantha ở quán ông Sasi. Cả hai đồng ý.

Ryan tiếp tục ngâm nga. “Hơn ba chục năm phát triển của IIT, thế mà chỉ làm được mỗi việc đào tạo ra mấy đứa lỏi con cấm mặt làm việc cho đám tập đoàn đa quốc gia. Cứ nhìn vào MIT ở Mỹ mà xem đi.”

“Đây có phải Mỹ đâu,” tôi nói, ra hiệu cho mấy nhóc phục vụ ở Sasi mang ra ba đĩa parantha. “MIT có ngân quỹ hàng triệu đô mà.”

“Vớ lại, ai quan tâm làm gì, tớ chỉ muốn lấy được cái bằng rồi kiếm một việc ngon thôi,” Alok nói.

Sasi là một quán cóc xập xệ, mở chui ở ngay vỉa hè ngoài cổng ký túc. Chỉ với mấy tấm vải bạt và ghế đẩu, thực đơn ngoài trời gồm có parantha, trà chanh và thuốc lá. Với giá chỉ hai rupee, món parantha bơ quả là một món hời, ngay cả với sinh viên. Ông chủ Sasi biết tổng chất lượng đồ ăn trong căng tin nên chộp ngay lấy lượng khách béo bở, hằng ngày mỗi ký túc cũng phải có vài tá

sinh viên ra đây ngồi. Chúng tôi gọi ba đĩa parantha, và cục bơ to oạch nằm trên xấp bánh tan chảy ra một mùi hương quyến rũ.

“Thấy chưa, có phải lúc nào tiền cũng là yếu tố quyết định đâu,” Ryan vẩy tàn thuốc lá. “Ừ thì IIT không làm nghiên cứu vũ trụ được, nhưng rõ ràng có thể làm ra những thứ rẻ hơn chứ? Mà nói thẳng ra, thiếu tiền chỉ là cái cớ. Nếu có tiềm năng thật, thì thị trường sẽ đầu tư vào những hành động nghiên cứu ở IIT ngay chứ.”

“Thế thì vấn đề nằm ở chỗ quái nào?” Tôi bắt đầu khó chịu. Tôi thực sự muốn Ryan ngậm miệng lại, nhất là khi đồ ăn đang bày trước mặt. Ý tôi là, nếu cậu ấy không muốn học thì thôi, nhưng đừng có thuyết giảng bạn bè, chẳng tốt cho tiêu hóa chút nào.

“Vấn đề là ở cái hệ thống ấy,” Ryan cáo buộc chắc nịch, như một nghị sĩ địa phương. Khi nào mắc phải vấn đề gì là cứ đổ lỗi cho cả cái hệ thống chết tiệt.

Nhưng cậu ấy chưa nói xong. “Cái hệ thống tính điểm theo thang tương đối và vất học sinh cho sức tàn lực kiệt. Ý tứ là, những năm tươi đẹp nhất tuổi trẻ thế là đi tong còn gì. Nhưng còn một thứ nữa cũng đi tong nốt. Còn đâu khả năng tư duy độc lập? Còn đâu thời gian để sáng tạo? Thật bất công.”

“Bất công ở chỗ nào? Miễn giúp kiếm được việc là tở thờ phào,” Alok nhún vai, đang giải lao sau khi vừa ngấu nghiến khẩu phần của mình.

“Ái chà, có vắn có điệu gớm,” tôi nói.

“Đấy chính cái thái độ của các cậu cũng lại là một vấn đề nữa đấy. Có nói thêm sâu các cậu cũng chả hiểu đâu, thôi quên đi,” Ryan nói.

“Ơ câu này cũng vắn,” tôi nói, rồi cả Alok và tôi bật cười khúc

khích. Tôi biết tôi đang chọc cho Ryan tức điên, nhưng tôi thực sự muốn cậu ấy im lặng hoặc chuyển chủ đề. Cái đồ đại lãn ấy chỉ tìm đủ mọi cố để không phải học thôi.

“Mặc xác các cậu,” Ryan ra dấu, rồi cắm đầu xuống đĩa đồ ăn.

“Gì thì gì,” tôi lên tiếng, “cuối tuần này lịch trình sao nhỉ?”

“Chả có gì, sao?” Alok ngược lên.

“Thì giờ ta đã có con xế nổ.”

Ryan im lặng.

“Nào, đừng có hờn dỗi như con gái chứ.” Tôi huých vào khuỷu tay cậu ấy cho tới khi cậu ấy buộc phải cười phá lên.

“Được rồi, đi thì đi, đồ đần. Connaught Place à?”

“Tại sao?” Alok hỏi lại.

“À thì ở đó có một quán ven đường bán món gà bơ ngon hết sảy, sau đó mình có thể đi xem một bộ phim Hindi. Rồi lượn loanh quanh ngắm gái ở khu chợ.” Hai mắt Ryan tóe lên vẻ dâm đãng quá lố.

“Nghe được đấy,” tôi nói, nghe đến gái gú là lại nghĩ tới Neha. Từ hôm đó tôi chưa gặp lại cô ấy, có khi phải đi chạy bộ lại thôi.

“Alok, cậu cũng tham gia chứ hả? Hay sẽ lại cày bừa cả ngày?”

“Ừm... Vẫn còn bài tập Cơ Ứng... Mà thôi, kệ đời nó... Rồi, tớ cũng chơi luôn,” Alok đầu hàng.

Cuối tuần đó chúng tôi vi vu ở Connaught Place và chơi vui tã lả. Bộ phim đúng kiểu phim Hindi điển hình – chàng trai gặp cô gái, chàng thì nghèo và chân chất, bố của nàng thì giàu và mánh khóe. Tuy nhiên, diễn viên nữ chính là người mới và thiết tha được làm hài lòng khán giả, nên nàng có thật nhiều cảnh tắm

mưa, bận váy ngắn cũn chơi tennis, và mặc áo voan mỏng nhảy disco. Và vì tất cả những thú vui của nàng đều đòi hỏi nàng phải mặc thật ít hoặc mặc đồ trong suốt, đám khán giả đều mê mẩn nàng. Ông bố của nàng suýt thì giết mất chàng trai dám tán tỉnh cô con gái nóng bỏng của mình, nhưng cuối cùng thì ngọn lửa tình yêu và tình dục của người hùng vẫn cháy phừng phừng. Người hùng này chẳng có bài tập chết tiệt nào để nộp và chẳng có ông giáo sư kỳ quái nào phun lửa sau gáy mình cả. Tôi công nhận những bộ phim Hindi này đều nhố nhăng cả, nhưng đúng là chúng có khả năng đặc biệt khiến bạn quên bặt đi cái sự nhố nhăng trong đời thực.

Sau khi xem phim thì đến bữa trưa. Quán ven đường này quả tuyệt thật, vì Ryan chẳng bao giờ nói sai về những chủ đề này. Cậu ấy gọi món cho cả bọn, như vẫn thường xuyên làm. Và cậu ấy gọi rất mạnh tay – từ gà rút xương phết bơ đến xúp đậu, rồi parantha và xốt sữa chua. Cậu ấm con cứng thậm chí còn gọi ba lon Coke giá trên trời, ý tôi là, có đứa sinh viên nào lại đi uống Coke ở nhà hàng cơ chứ? Nhưng dù sao thì bữa trưa vẫn rất tuyệt, với một dàn máy phì phì phun hơi nước xuống mặt chúng tôi và giữ cho không gian được mát mẻ.

Tay xé miếng gà rôti như một đứa trẻ thiếu đói được Unicef bảo trợ, Alok trở nên mau miệng hẳn. “Mèn ơi ngon quá đi mất, cái món gà ở đây thật bá cháy.”

“Thế thì, Béo này, thử phát biểu xem hôm nay như thế đã đủ vui chưa?” Ryan hỏi.

“Ừ hứ,” Alok đáp, miệng nhồm nhoàm thức ăn, nhưng ý muốn nói là đủ rồi.

“Thế thì nói xem, thế quái nào mà cậu lại muốn tự giết mình bằng sách vở?”

“Ơ kìa, đừng có bắt đầu cãi nhau nữa đấy nhé,” tôi rên rỉ. Từ sáng đến giờ tôi đang đà vui, nhưng phải chứng kiến hai con gà chọi này đá nhau thì quả thật mất hứng.

“Có ai cãi nhau đâu,” Ryan quay sang nói với một giọng điệu nghe như muốn cãi nhau với tôi. Rồi cậu ấy hít một hơi sâu: “Được rồi, nghe tớ nói này. Tớ đã suy nghĩ nhiều rồi.”

Ôi, đừng, xin hãy tha cho chúng tớ, tôi nghĩ. Nhưng đã quá muộn.

“Các cậu ạ, đây đúng là những năm tháng tươi đẹp nhất đời mình. Quả thế còn gì. Đặc biệt là với những người như Alok.”

“Hả, sao lại đặc biệt với tớ?” Alok trợn trừng, miệng đang nhấm dở một quả ớt từ bát gỏi trộn.

“Xem kia, hai con người tóe cả amino acid ra rồi,” tôi trêu, khi cậu ấy ho sặc sụa vì vị cay nồng.

“Bởi vì,” Ryan nói với Alok, “hãy nhìn cuộc sống của cậu trước kia xem. Ý tớ là, tớ biết cậu rất yêu bố cậu và mọi thứ. Nhưng đấy, hai năm rồi cậu chỉ toàn quanh quẩn chăm nom ông và chúí đầu vào học. Và sau khi tốt nghiệp, chắc hẳn cậu sẽ lại phải về sống với gia đình đúng không?”

“Tớ sẽ kiếm việc ở Delhi,” Alok gật đầu, lúc này đã nghiêm trang hơn một chút, mặc dù trong đầu cậu ấy vẫn lờn vờn miếng thịt gà.

“Chính xác, nghĩa là lại quay trở lại với một loạt trách nhiệm y như cũ. Ý tớ là, cậu sẽ kiếm ra tiền này nọ, và có thể sẽ thuê được giúp việc. Nhưng xét kỹ ra, cậu còn có cơ hội để được vui vẻ thế này hay không?”

“Tớ yêu bố mẹ tớ Ryan à, nên đó không được tính là trách

nhệm,” Alok nói rồi ngừng ăn. Mèn ơi, đừng chạm tạt ái rồi. Thường thì có chết Béo cũng chẳng rời miếng ăn cơ mà.

“Đương nhiên cậu yêu bố mẹ cậu rồi,” Ryan phẩy tay. “Ý tứ là, tứ hiếu chứ, mặc dù tứ chả yêu bố mẹ tứ.”

“Hả?” tôi thốt lên, dù tôi đã không muốn tham gia vào cuộc tranh luận này.

“Tứ nói là tứ không yêu bố mẹ tứ. Bộ nghiêm trọng lắm hay sao?”

Alok nhướn mày nhìn tôi. Ý tôi là, nếu Alok có thể yêu được bố mình, người đang sống không khác gì thực vật với đôi mắt người, thì làm sao cậu oe con này lại không yêu được bố mẹ mình cơ chứ? Và bố mẹ cậu ấy cũng tốt nữa, chu cấp đủ mọi thứ cho cậu ấy – con xe xanh, quần áo hiệu GAP và tiền mua Coke uống trong nhà hàng. Bố mẹ cậu ấy đã làm việc cật lực cả đời, khởi nghiệp bằng việc bán bình hoa với hai người thợ, và rồi đôn đáo khắp Ấn Độ để tạo dựng thương hiệu cho tới tận hai năm về trước, khi họ ra nước ngoài. Tuy họ chưa kiếm bộn tiền, nhưng ít ra họ cũng muốn cho cậu con cưng của mình được vui vẻ, cái cậu con giời, đầu lợn, đẹp trai đến vô lý, mà lại không yêu thương gì mình!

“Đồ chết giẫm,” tôi mắng.

“Cậu chết giẫm thì có! Cậu chả nghe gì tứ nói cả,” Ryan nói.

Thế đấy, cậu ấy nói tôi thế, trong khi tôi mới là đứa nghe cậu ấy lải bải cả ngày.

“Tại sao?” Alok quay lại với đĩa đồ ăn.

“Tứ cũng chẳng biết tại sao. Ý tứ là, từ sáu tuổi tứ đã ở trường nội trú. Đương nhiên, như mọi đứa trẻ khác, tứ ghét lắm, và khóc tru tréo lên khi bố mẹ để tứ ở lại. Nhưng rồi, chính trường nội trú

lại là nơi tớ đạt được tất cả. Tớ đạt điểm cao, chơi thể thao cừ, học cách chơi vui, sống hết mình và kết bạn tốt. Và thế là, đâu đó trong quãng hành trình, tớ không còn nhớ bố mẹ nữa. Như kiểu trưởng thành vượt ra khỏi cái vỏ bọc gia đình ấy. Ừ thì tớ vẫn gặp họ mỗi dịp nghỉ hè, và họ gửi thư, gửi tiền và đủ mọi thứ cho tớ, nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Nhưng tớ không nhớ họ.”

“Thế cậu không thấy có lỗi gì hết à?” Alok xĩa răng.

“Không, lỗi quái gì. Ý tớ là, với tớ bạn bè là tất cả, bạn bè là gia đình tớ. Bố mẹ là người tốt, nhưng tớ không yêu họ như yêu bạn bè. Ý tớ là. Tớ không yêu họ, nhưng tớ yêu các bạn tớ.”

“Nghĩa là cậu yêu chúng tớ hả Ryan? *Tớ yêu cậu lắm.*” Alok nói bằng giọng mái; rõ ràng cậu ấy đã căng bụng rồi, bằng chứng là tâm trạng dễ chịu của cậu ấy sau mỗi khi thỏa mãn cơn ngẫu nhiên.

“Vớ vẩn nào, Béo, yêu cái mông tớ ấy,” Ryan nói, và một vài người quay lại nhìn chúng tôi.

Tuy nhiên, Ryan lại quay lại với học thuyết hồi nãy của mình. “Gì thì gì, điều tớ muốn nói là, đây là những năm tươi đẹp nhất của ta. Thế nên hoặc là ta cày bừa cho đến chết khô, hoặc là cho cái hệ thống giáo dục này biết tay.”

“Thế nói một cách chính xác thì làm sao để cho cái hệ thống biết tay?” tôi chất vấn.

“Ý tớ là, không phải hoàn toàn ngừng cày bừa mà là phải vạch ra ranh giới rõ ràng. Chúng mình có thể học hai, ba tiếng mỗi ngày, nhưng thời gian còn lại phải dành cho việc khác, như thế

thao chẳng hạn, các cậu đã bao giờ chơi bóng quần chưa? Hoặc đi tham gia sự kiện – các buổi hùng biện hay thi sắp chữ chẳng hạn, hay xem một bộ phim quái đản, vân vân và vân vân. Có vô vàn trò có thể làm ở trường.”

“Ừ nhưng có mấy đứa tham gia đâu. Những đứa ấy cũng toàn là bọn có GPA lẹt đẹt,” Alok nói.

“Này, tớ có bảo mình ngừng học hoàn toàn đâu. Mình chỉ vạch ra ranh giới thôi. Ban ngày đi học, rồi ba tiếng ôn bài mỗi ngày, còn lại là thời gian riêng của mình. Hãy cứ thử xem, một học kỳ thôi. Công bằng chứ? Một kiểu phân tán hóa giáo dục.”

Alok và tôi quay sang nhìn nhau. Ryan nói cũng có lý. Nếu tôi không chơi bóng quần ở đại học thì chắc cả đời cũng chẳng có cơ hội chơi đâu. Nếu tôi không tham gia thi sắp chữ, thì khi có công ăn việc làm rồi cũng chẳng chơi được.

“Tớ có thể thử,” tôi nói, để đồng ý với Ryan là chính. Không thì cậu ấy sẽ chẳng chịu dừng mất.

“Ba tiếng làm sao mà đủ.” Alok nghi ngờ.

“Được rồi, ba tiếng rưỡi dành cho siêu nhân cày bừa,” Ryan nói. “Được chưa nào?”

Alok đồng ý, nhưng với giọng lí nhí, nghe như tiếng con gà cậu ấy vừa chén đang nói vọng ra từ bụng.

Ryan sung sướng như người trên mây, và cậu ấy đèo chúng tôi về Kumaon với tốc độ khiến cho cảnh sát giao thông cũng phải chóng mặt. Chẳng ai bắt chúng tôi phải dừng lại, mà nói đúng hơn, chúng tôi chẳng chịu dừng. Tôi đưa bàn chân ra sau che biển số xe, để mấy anh cớm khỏi ghi lại. Xét cho cùng, đây là một dịp ăn mừng chúng tôi đã vạch ra được ranh giới rõ ràng.

Trong khoảng thời gian đó, tôi tình cờ chạm trán Neha ở quầy sách trường. Từ khi bị cô ấy đâm phải, chúng tôi chưa gặp lại nhau, và chuyện đó chẳng phải lỗi của ai. Lý do chính là kế hoạch chạy bộ bị phá sản hoàn toàn. Ngay cả khi đó là cơ hội để gặp lại Neha, tôi cũng chẳng thể lôi mình ra khỏi giường. Tôi quả có cố gắng được một lần, nhưng tôi ngủ dậy muộn và chẳng nhìn thấy xe cô ấy đâu. Từ đó trở đi, động lực trong tôi giảm hẳn, và Ryan đầu hàng không gọi tôi dậy được nữa. Cậu ấy chẳng còn lựa chọn nào khác, vì tôi đã dọa sẽ rút khỏi kế hoạch vạch-ranh-giới của cậu ấy. Thế nên, tôi muốn nói rằng, được gặp lại Neha một lần nữa quả là một sự bất ngờ dễ chịu.

“Xin chào,” tôi đưa tay lên vẫy.

Cô ấy nhìn tôi, rồi cứ nhìn chăm chăm, gương mặt không chút biểu cảm. Cô ấy tỏ vẻ như không hề nhận ra tôi. Rồi cô ấy tiếp tục lật những cuốn sổ vừa mua. Điều này quả là địa ngục, ý tôi là, nếu bạn ở nơi công cộng và “xin chào” một cô gái đầy hồ hởi, chỉ để bị dội một gáo nước lạnh “Chúng ta quen nhau hồi nào nhỉ?”

Bà chủ quầy nhìn tôi, mấy khách hàng khác cũng nhìn tôi, và tôi thấy mình như một sinh vật hạ đẳng, nhưng tôi vẫn cố thêm lần nữa. Chỉ mới vài tuần trước đây thôi chứ đâu, cô ấy còn ra chiều hết sức cảm thông và thân thiện, nên có thể cô ấy chỉ chưa kịp nhận ra tôi là ai thôi.

“Neha, là tôi đây mà! Còn nhớ tai nạn xe hơi buổi sớm chứ?” tôi nói.

“Xin lỗi,” cô ấy bực dọc nói rồi bước khỏi hiệu sách.

Lần này bà chủ quầy nhìn tôi như nhìn một kẻ quấy rối tình dục mãn tính. Cái cô kia đã tông phải tôi rồi cho tôi đi nhờ đấy, tôi chỉ muốn hét lên như thế, dù trong tay vẫn cầm vài chiếc bút chì

và mấy tờ giấy đơn. Ừ thì tôi không ưa nhìn cho lắm, và chỉ lý do này là quá đủ để phớt lờ tôi nơi công cộng, vì tôi đoán chắc hẳn việc đánh bạn với người xấu xí sẽ làm ảnh hưởng tới hình ảnh của bạn hay sao đó. Khi còn đi học phổ thông, tôi cũng thường bị cho ra rìa, nên điều này không khiến tôi quá sốc. Những gì xảy ra với tôi khi đó, tôi thậm chí cũng chẳng muốn nhắc tới, nhưng tôi cảm thấy hơi kỳ quái. Tôi chẳng biết nữa, Neha có vẻ không giống kiểu con gái như vậy.

Tôi nhanh chóng rảo bước khỏi hiệu sách để trốn khỏi nỗi xấu hổ. Tôi thấy nhục quá. Ý tôi là, ít ra cô ấy cũng nên nói “chào” một tiếng chứ. Tôi biết mình béo ú, và nếu tôi là con gái thì tôi cũng chẳng bắt chuyện với mình. Khi đang đi bộ trên một lối mòn nối từ hiệu sách về ký túc, tôi thấy có ai gõ nhẹ lên vai. Tôi quay người lại, và bạn đoán xem là ai nào?

“Xin chào,” Neha nói.

Xéo xuống địa ngục đi, là phản xạ tức thời trong đầu tôi. Nhưng tôi quay lại nhìn và chết tiệt, cô ấy xinh quá. Và cái má lúm đồng tiền nhỏ xíu trên má phải cứ lấp ló mỗi lần cô ấy mỉm cười... Giờ thì thử nói “xéo xuống địa ngục đi” xem nào!

“Xin chào. Neha, đúng không?” lần này tôi nói thật chậm rãi và cẩn trọng.

“Tất nhiên rồi. Này, tôi hết hết sức, hết sức, hết sức xin lỗi, ban này tôi không đáp lời anh tử tế. Tôi có lý do riêng,” cô ấy tiết lộ.

Này, con gái cứ hay như vậy nhỉ, họ cứ nghĩ rằng lặp lại một trạng từ thật nhiều lần sẽ khiến nó trở nên hiệu quả hơn; ba lần “hết sức” nghĩa là một lời xin lỗi thật lòng.

“Lý do gì cơ?” tôi hỏi.

“Chỉ là, ý tôi là... Thôi quên nó đi được không?”

“Không, nói cho tôi nghe xem nào?” tôi khẳng khẳng.

“Bà chủ quầy quen bố con tôi đã mười năm nay rồi, và hai người thường xuyên nói chuyện với nhau.”

“Thế thì sao?”

“Bố tôi rất nghiêm khắc trong việc tôi nói chuyện với con trai, và ông ấy sẽ nổi cơn tam bành nếu biết được tôi đánh bạn với một cậu sinh viên.”

“Thật á? Chỉ chào thôi cũng không được?”

“Ông ấy là thế đó. Và những lời đồn đoán trong trường lúc nào cũng được phóng đại lên. Thế nên, tôi xin lỗi.”

Cô ấy có chút nực cười, tôi nghĩ, nhưng tôi cũng hiểu vì sao cô ấy lại nói vậy. Có những cô gái có ông bố rất nhạy cảm, và trong ngôi trường có hơn một nghìn sinh viên nam với lượng hoóc môn tỉ lệ thuận, ông ấy hoàn toàn có lý do để lo lắng.

“Thế thì tôi cũng sẽ chẳng có cách nào được nói chuyện với cô rồi?”

“Được chứ, miễn là không ở trong trường.”

“Nhưng bọn mình sống ở đây!”

“Đúng vậy, nhưng bên ngoài còn có cả thế giới kia mà. Mình có thể gặp nhau ở chợ Hauz Khas. Anh có thích ăn kem không?”

Từ chối một cô gái xinh xắn hoặc một cây kem đã là chuyện khó rồi, nhưng khi cả hai đi cùng nhau thì đó là nhiệm vụ bất khả thi. Tôi đồng ý, và cô ấy bảo tôi ra ngoài khuôn viên trường, đi bộ qua hai dãy nhà tới một quán kem. Cô ấy sẽ đi theo sau, nhưng cách tôi năm phút.

Đi một mình như vậy quả rất kỳ, và tôi cứ nghĩ nhớ cô ấy không

xuất hiện thì trông mình hẳn ngốc nghếch lắm nếu cứ dán mắt vào quán kem. Ít ra thì tôi sẽ vẫn được ăn kem. Đồ ăn lúc này cũng ngon lành gần bằng con gái.

Nhưng Neha tới thật, và khi ngồi trong tiệm kem Cadbury, cô ấy lột xác thành một con người khác hẳn.

“Thế nào, Ngài Chạy Bộ, từ hôm đó đến giờ anh mất tằm mất tích. Tôi làm anh sợ quá à?” Cô ấy bắt đầu khúc khích. Bọn con gái toàn như thế, cứ tự nói những câu buồn cười nửa vờ rồi tự cười một mình.

“Không, chỉ là tôi ngại dậy sớm quá thôi.”

“Thế mà tôi lại cứ mong được gặp anh cơ đấy,” cô thú nhận.

“Phải rồi, cứ nhìn vào lần gặp rồi trong hiệu sách là đủ biết.”

“Tôi đã bảo là tôi xin lỗi rồi cơ mà Hari,” cô chạm vào tay tôi giống như lần trước. Tôi thấy rợn rợn, ý tôi là, đứa con trai nào chả thế. Được một cô nàng xinh xắn tươi cười xin lỗi và chạm vào cánh tay mình thì hơn đứt cả ăn kem rồi còn gì.

Ở Delhi có hai kiểu gái xinh. Một là kiểu hiện đại, cắt tóc ngắn, mặc quần bò hoặc váy ngắn, đeo khuyên tai nhỏ xíu. Hai là kiểu truyền thống đóng bộ salwar-kameez cổ truyền, đính cườm nhiều màu giữa trán và đeo khuyên tai lớn. Neha thiên về kiểu thứ hai nhiều hơn, hôm nay cô diện bộ váy dài thêu tay kiểu *chikan* màu lam nhạt, đi với khuyên tai cùng màu. Nhưng cô không phải là típ truyền thống miễn cưỡng, như kiểu những cô nàng béo phì không còn lựa chọn nào khác ngoài những bộ đồ Ấn truyền thống. Neha nhìn khá cân đối, thực ra là quá tầm với của tôi, với mái tóc nâu nhạt xoắn dài, trừ một lọn xoắn buông trước trán. Gương mặt cô tròn trịa, nét tròn đầy đặn tự nhiên chứ không phải vì béo. Tôi mãi ngắm cô đến quên cả ly kem dâu đang chảy.

“Ta lại làm bạn chứ?”

“Chắc thế. Cô biết không, lúc cô lừa tôi đi, tôi cứ nghĩ là tại cô không thích con người tôi.”

“Con người anh làm sao?”

“Thôi bỏ qua đi,” tôi nói.

Rồi tôi kể cho Neha nghe về kế hoạch học hành náo nhào của chúng tôi.

“Ba tiếng đồng hồ? Phải nói là hơi bị dững cảm đấy. Tôi nghĩ có khi các anh đã đánh giá thấp niềm đam mê giao bài tập của các ông thầy,” cô vét nốt ly kem.

Tôi nhún vai. “Mà thôi, giờ tới lượt cô kể chuyện mình đi. Cô đang học lái xe à?”

“Vâng, tôi còn lấy được cả bằng rồi cơ,” cô líu lo khoe rồi mở túi cho tôi xem. Cả triệu thứ được lôi ra – nào son môi, son dưỡng môi, kem thoa, cườm trán, khuyên tai, bút, gương, giấy ướt và nhiều thứ lặt vặt khác. Nhưng cuối cùng cô cũng tìm thấy thứ cần tìm.

“Chà. Neha Samir Cherian, nữ, 18 tuổi,” tôi đọc to.

“Này thôi đi chứ. Ai lại đi để ý tuổi phụ nữ thế bao giờ.”

“Đấy là chỉ với những bà già sáu mươi thôi, cô vẫn còn trẻ.” Tôi trả lại tấm thẻ.

“Trẻ thì trẻ chứ, tôi thích con trai ga lăng,” cô vừa nói vừa lần lượt xếp lại một triệu thứ vào túi.

Tôi không rõ cô nói vậy là có ý gì. Có phải cô gợi ý cho tôi biết kiểu con trai cô thích, hay cô muốn tôi làm theo kiểu con trai cô thích, hay liệu cô có thích tôi? Ai mà biết được? Giải mã phụ nữ

còn khó hơn đứng đầu bài kiểm tra Quá Sản.

“Samir là tên con trai chứ nhỉ?”

“Là tên anh trai tôi đấy, tôi quyết định đưa nó vào thẻ.”

“Thật à? Anh trai cô làm gì?”

“Chẳng làm gì cả,” cô nhún vai. “Anh mất rồi.”

Câu nói khiến tôi khựng lại, vì đang chực buông một câu trêu cái tên đầy nam tính của cô. “Ôi!” tôi thốt lên.

“Không sao đâu, thật mà, anh tôi mất đã được một năm rồi. Anh ấy chỉ hơn tôi hai tuổi nên anh có thể tưởng tượng bọn tôi thân thiết thế nào.”

Tôi gật đầu. Gương mặt xinh đẹp của cô đang chuyển sang rầu rĩ, và tôi chỉ ước gì mình có thể làm trò gì vui để chuyển chủ đề.

“Anh ấy làm sao mà mất vậy?” tôi hỏi theo phép lịch sự.

“Một tai nạn khủng khiếp. Anh ấy bị xe lửa cán phải khi đi qua đường ray.”

Tôi tự hỏi không biết đây có phải là cơ hội tốt để nắm cánh tay cô như cô vừa làm hồi nãy với tôi không. Đấy, tôi nông cạn thế đấy. Ý tôi là, cô ấy thì đang nghẹn ngào còn tôi thì chỉ rất tính toán những đường đi nước bước kiểu này.

Tôi đưa bàn tay tới gần cô, nhưng cô tiếp tục cất lời, làm tôi giật mình. “Cuộc sống tiếp diễn, anh hiểu chứ. Nhà chỉ có mỗi hai anh em, nên tôi đau buồn lắm. Nhưng cuộc sống phải tiếp diễn thôi,” cô lặp lại, có vẻ như tự nói với bản thân hơn là nói với tôi.

Tôi rụt tay lại. Có lẽ đây không phải là thời điểm đúng đắn.

“Kem nữa nhé? Nào ta ăn thêm hiệp nữa đi,” cô vui vẻ nói và bước tới quầy mà chẳng đợi tôi. Cô quay lại với hai ly kem sundae

đầy ụ, miệng lại nhoẻn cười.

“Thế anh ấy gặp tai nạn xe lửa ở Delhi hay sao?”

“Vâng. Anh nghĩ chuyện đó không thể xảy ra hay sao?” cô hỏi về thách thức.

“Khô... ông.”

“Nào, kể cho tôi nghe chuyện gì hay ho về ký túc xá của anh đi.”

Thế là tôi kể về chiếc xế nổ của Ryan, về việc chúng tôi phóng nhanh vượt ẩu thế nào, vân vân và vân vân. Chẳng hay ho lắm nhưng ít ra nó cũng chuyển được chủ đề. Rồi chúng tôi tán gẫu tới tận khi trời nhá nhem, và đồng hồ sinh học của Naha chợt đánh thức cô.

“Tôi phải đi rồi,” cô đứng bật dậy. “Ta đi bộ về chứ?”

“Được thôi. Nhưng đi tách riêng ra nhỉ?” Tôi tiếp thu bài rất nhanh.

“Vâng, xin lỗi nhé,” cô nói với giọng giả trẻ con nhõng nhẽo mà con gái hay dùng để đáp trả những lời thách thức dù là nhẹ nhàng nhất.

Tôi bèn đứng dậy theo.

“Thế nào nhỉ, Hari?”

“Thế nào gì cơ?”

“Thế anh không định mời tôi đi chơi hay sao đó à?”

Tôi như bị nghẹt thở. Ý tôi là, tất nhiên tôi muốn rồi, nhưng tôi cứ sợ cô sẽ từ chối, và tôi sẽ thất vọng cả đêm. Lẽ ra với buổi ăn kem hôm nay tôi đã thấy thỏa mãn lắm rồi, nhưng cơ hội này thật khéo quá, và giờ thì tôi cũng chẳng có lựa chọn nào khác.

“Hử? Tất nhiên rồi. Neha, cô có muốn đi chơi... cùng tôi không?”

Mặc dù cô đã bày sẵn đường đi cho tôi rồi, nhưng để tôi nói cho bạn nghe nhé, lần đầu mời con gái đi hẹn hò thật là điều khó khăn nhất. Căng thẳng chẳng kém đi thi vấn đáp.

“Vâng, đương nhiên rồi. Ta gặp nhau tại đây luôn, thứ Bảy tuần sau, cùng giờ như hôm nay nhé.”

Tôi gật đầu.

“Và lần sau nhớ đừng đóng vai cậu bé IIT nhút nhát này nữa nhé, muốn hỏi thì cứ hỏi.”

Tôi mỉm cười.

“Ờ, thế anh còn đợi gì nữa? Đi đi thôi chứ.”

Đi trước một quãng năm phút đầy kín đáo, tôi thả mình chìm đắm trong những suy nghĩ về tâm lý phái nữ, chân lạch bạch bước về ký túc.

Chương 5

Hãy ôn tập thay vì gây chiến

Mỹ giương súng chĩa thẳng vào Iraq, và những nạn nhân tử thương đầu tiên là loạt bài kiểm tra chính (hay còn gọi là thi cuối kỳ) của chúng tôi. Cách khuôn viên trường tôi hàng mấy ngàn cây số, một ông độc tài chuyên chế tìm cách thôn tính lãnh thổ của một ông độc tài chuyên chế khác. Chỉ có điều thật tình cờ, cả hai nước đều ngập tràn dầu lửa, khiến cả thế giới buộc phải dõ theo. Rồi tiếp đến quốc gia hùng mạnh nhất thế giới bèn lớn tiếng yêu cầu ông độc tài lớn hãy cuốn xéo ngay. Ông độc tài lớn nào có chịu, và chỉ sớm thôi ông sẽ được nếm mùi vũ trang.

Nhưng bạn sẽ hỏi, việc đó thì có liên quan quái gì tới ba thằng chúng tôi ở IIT nhỉ. Nếu đây là một trong những bộ phim giả tưởng ngớ ngẩn của Ryan, thì có khi chúng tôi được sắm vai mật vụ sử dụng phòng thí nghiệm IIT để cung cấp vũ khí tối thượng cho CIA hoặc cái gì đại loại. Nhưng đây có phải là phim đầu, và chỉ riêng việc hoàn thành nổi bài tập Quá Sản cho đúng giờ cũng đã là may mắn lắm cho ba đứa rồi, huống hồ là cung cấp công nghệ chiến tranh tối thượng.

Không, chiến tranh Vùng Vịnh không cần tới sự tham gia trực tiếp của chúng tôi, nhưng nó lại là một cú nổ lớn nuốt trọn hết cả bài thi cuối kỳ đầu tiên của chúng tôi, vốn là đòn bẩy cho mọi bản năng cạnh tranh của một đấng nam nhi.

Nhưng trước khi đi sâu vào đó, hãy để tôi kể sơ qua về những ngày huy hoàng ngắn ngủi của chính sách “vạch-ranh-giới”. Theo

đúng kế hoạch, chúng tôi học đúng ba tiếng đồng hồ mỗi ngày, hầu hết là lúc đêm muộn, để dành cả tối chơi bời.

“Môn thể thao bá cháy nhất từng được phát minh,” Ryan tuyên bố khi dẫn hai đứa tôi vào sân bóng quần, dù cả Alok và tôi đều trông như những kẻ cả đời chẳng bao giờ dám nhón chân vào trong vòng bán kính một dặm quanh sân bóng.

“Trò này sẽ khiến đầu óc ta được thả lỏng, và làm tan bớt cái đồng mỡ kia đi.” Ryan, vốn là đội trưởng đội bóng quần thời phổ thông, ném những loạt bóng khởi động vào sân.

Trừ phi bạn là một nhà vô địch bóng quần, chắc hẳn bạn cũng hiểu rằng môn thể thao này khó chơi nhường nào. Quả bóng cao su nảy lung tung như con ếch phê thuốc lắc, và bạn phải nảy quanh để dùng vợt đánh. Ryan chơi môn này đã nhiều năm, còn Alok và tôi thì vô phương cứu chữa. Tôi đánh hụt năm lần liên tục, còn Alok thậm chí chẳng buồn di chuyển khỏi vị trí. Sau một lát, tôi bỏ cuộc. Ryan cố gắng tiếp tục chơi trong khi hai chúng tôi đứng như hai cái cột nhà thừa thãi.

“Nào hai cậu, ít ra cũng phải cố lên chứ,” Ryan gọi.

“Tớ chịu thua,” Alok nói, ngồi phịch xuống sân. Đúng là đồ bí bét. Tuy bản thân tôi cũng chẳng đánh nổi cú nào, nhưng ít ra tôi cũng không ngồi bệt ra như thế.

“Thôi để mai chơi tiếp vậy,” Ryan vẫn lạc quan.

Mười ngày liền, Ryan lôi chúng tôi đi tập, nhưng Alok và tôi đều không khá lên tẹo nào. Chúng tôi thấy chỉ riêng việc nhìn xem quả bóng bay tới chỗ nào đã khó lắm rồi, nữa là đuổi theo nó.

“Ryan, bọn tớ chịu đấy,” Alok than vãn, miệng thở hồng hộc. “Nếu cậu thực sự muốn chơi trò này thì sao không kiếm ai khác mà chơi?”

“Sao thế? Các cậu lên tay dần rồi đấy chứ,” Ryan nói.

Lên gì mà lên, sau ba mươi năm nữa thì may ra, tôi nghĩ dứt khoát.

“Thế các cậu không thích chơi thật à?”

Ryan nghĩ gì thế? Thích à? *Thích á?* Tôi chỉ chực xé quả bóng kia ra làm năm chục mảnh.

“Không,” tôi chỉ dám thốt ra cầm chừng.

“Thế thì thôi, mình không chơi nữa. Ý tứ là, tứ có thể bỏ chơi bóng quần cũng được,” Ryan nói.

“Không, không phải là...” Alok nói.

Ryan đã quyết định rồi thì nói nhiều cũng vô ích. Nó là một phần của cái lập trường “bạn tôi đi đâu thì tôi đi đó” của cậu ấy, mặc dù tôi thấy cũng ngại khi khiến cậu ấy từ bỏ môn thể thao yêu thích.

“Cậu chơi với người khác cũng được chứ sao,” tôi gợi ý.

“Người khác có phải bạn tứ đâu,” Ryan nói với giọng đanh thép như thể vừa thốt ra lời chốt hạ. Alok và tôi đành nhún vai và ba đứa rời khỏi sân.

Sau bóng quần là một trò khác thuần hơn và ít phải vận động hơn – cờ vua. Cả Alok và tôi đều thấy tự tin hơn, vì không như bóng quần, ít ra môn này chúng tôi còn có thể sờ vào các quân mà di chuyển chúng. Nhưng Ryan thường thắng, còn tôi thì không thấy việc đá các quân cờ nhựa có gì thú vị cho lắm.

Bên cạnh cờ vua, chúng tôi dùng thời gian rảnh rỗi phóng xe của Ryan đi chơi, để cho gió thổi ngược tóc ra sau. Chúng tôi xem hết các phim mới ra lò, thăm thú hết các danh lam thắng cảnh ở Delhi, làm mọi thứ, đi mọi nơi.

Xét toàn diện thì chúng tôi cũng đảm đương được phần lớn bài tập trong ba tiếng dành để cày bừa. Đôi khi gặp bài khó cần nhiều thời gian hơn nên chẳng còn thời gian để ôn tập. Vậy nên Alok khá lo lắng, đặc biệt là khi bài thi cuối kỳ nhích tới ngày một gần, và cậu ấy gợi ý tăng thời gian học lên. Và lẽ ra chúng tôi đã làm theo, nếu không có một chuyện đột ngột xảy ra – chiến tranh Vùng Vịnh như ở trên đã nói.

Mặc dù lúc nào trên thế giới cũng có chiến tranh xảy ra, và bản thân Ấn Độ đã tham gia nhiều hơn khả năng của mình, nhưng chiến tranh Vùng Vịnh thì khác, bởi nó được tường thuật ngay trên ti vi. Kênh tin tức Mỹ CNN vừa mở chi nhánh tại Ấn Độ, và đưa sa mạc Iraq vào ngay phòng xem ti vi của chúng tôi.

“Đây là bản tin CNN tường thuật trực tiếp từ đường phố Baghdad. Bầu trời đang rực sáng với đợt không kích đầu tiên,” một phóng viên nai nịt chỉnh tề dẫn chương trình.

Alok, Ryan và tôi rời mắt khỏi bàn cờ. Thật là một cảnh tượng xúc động, hoành tráng và không giống với bất cứ thứ gì chúng tôi từng được xem trên ti vi. Để tôi giải thích thêm, đây là thời điểm trước khi Ấn Độ có truyền hình cáp hay các kênh tư nhân. Cho tới lúc đó, chúng tôi chỉ có hai kênh truyền hình quốc gia nhếch nhác, chiếu rặt những bà chơi nhạc cụ cổ lỗ sĩ, và những ông đọc tin bằng giọng tẻ ngắt cho người mất ngủ và nhóm thiếu năng. Ti vi màu mới xuất hiện hai năm gần đây, và hầu hết các chương trình vẫn là đen trắng. Thế rồi, chỉ trong một tuần chớp nhoáng, chúng tôi được tiếp cận ngay kênh CNN lung linh, náo nhiệt và trực tiếp.

“Đây là tin thật ư? Ý tứ là, chiến sự này đang diễn ra ngay lúc này thật sao?” Alok ngây người.

“Chứ sao, Béo. Cậu nghĩ đây là kịch chắc?” Ryan chọc, khi trên

màn hình chiếu hai phi công Mỹ đang đập tay ăn mừng sau mấy tiếng đồng hồ dội bom xuống một thành phố thực thụ. Một phóng viên CNN phỏng vấn họ về nhiệm vụ vừa thực hiện. Hai phi công trả lời rằng họ được lệnh thả bom một kho căn cứ và triệt hạ một nhà máy điện cung cấp cho toàn thành Baghdad.

“Ái chà, quân Mỹ sẽ thắng cho xem,” Alok nói.

“Đừng đánh giá thấp người Iraq, người ta đã chiến đấu suốt mười năm rồi. Quân Mỹ chỉ thả bom từ trên không thôi,” Ryan đáp.

“Ừ, nhưng Mỹ quá mạnh. Saddam chẳng có cửa nào.”

“Có chứ, cứ đợi tới khi đánh nhau trên mặt đất mà xem,” Ryan bảo vệ quan điểm.

Và thế là cuộc chiến hút ba đứa chúng tôi vào như một bãi cát lún, Alok và Ryan bị cuốn vào cuộc tranh luận vớ vẩn kiểu “ai sẽ thắng”. Ý tôi là, thường thì ta thôi chơi trò đó khi qua mười hai tuổi (Siêu nhân hay Người dơi?), nhưng không gì có thể chặn hai cậu ấy lại được. Tôi cũng thích theo dõi chiến sự, nhưng tôi dứt khoát không nghiêng về phe nào.

Lúc bấy giờ Iraq còn chưa có tên tuổi gì, và chúng tôi cố vũ Hoa Kỳ không do dự. IIT rất quan tâm tới vận mệnh Mỹ. Hầu hết viện trợ ngoại giao của trường đều thuộc về các tập đoàn Mỹ giàu sụ, và một lượng lớn cựu sinh viên trường tôi đều lấy học bổng hoặc đi làm thuê ở đó, cấu thành nên một mảng chảy máu chất xám. Vậy nên, không có gì đáng ngạc nhiên, những con tim của sinh viên IIT đều rỉ máu cho Mỹ.

Nhưng đồng thời, những hình ảnh chiến sự được đưa tới ngày một kinh hoàng. Quân đội Mỹ đánh bom Baghdad không ngừng nghỉ, và Saddam ần nấu kỹ càng (chắc là dưới một trong những

giếng dầu của ông ta). Nhiều lần, quân đội Mỹ oanh tạc phải khu dân cư khiến cho dân thường thiệt mạng, điều này vô cùng tồi tệ. Ý tôi là, viện trợ IIT thì tốt thôi, nhưng làm sao có thể bào chữa cho việc đánh bom vào trẻ nhỏ? Nhưng thêm vào đó, Saddam chẳng qua cũng là loại Đại Tướng vớ vẩn, có nguồn tin nói ông này còn bắn cả người của mình khi cáu. Ôi, việc chọn bên ủng hộ trong cuộc chiến Vùng Vịnh này quả là nhiệm vụ bất khả thi. Mà với chúng tôi thì cũng có lợi lộc gì cơ chứ. Hai cậu bạn tôi sẽ sớm nhận ra điều này.

“Mèn ơi, chỉ còn tám ngày nữa là thi rồi,” Alok cuối cùng cũng thốt lên vào một ngày nọ. “Mình phải tắt ti vi đi thôi.”

“Nhưng ta vẫn giữ giới hạn ba tiếng một ngày chứ.” Ryan nhú một bên lông mày.

“Quên cái ba tiếng ấy đi! Làm sao mà đủ,” tôi tham gia.

“Tớ nghĩ Iraq sẽ thắng,” Ryan nói.

“Thôi đầu hàng đi, Mỹ đã đá đít lão ấy rồi,” Alok nói, “thế nên tớ van cậu Ryan, hãy cùng học trước khi mình cũng bị đá đít.”

“Chưa, đã chiến đấu trên mặt đất đâu cơ chứ,” Ryan chống trả chính đáng.

May thay, cuộc chiến kết thúc năm ngày trước kỳ thi. Mỹ thắng lớn, và Iraq tuyên bố thất thủ trước khi xảy ra chiến sự trên mặt đất. Saddam rời Kuwait một mình, và Mỹ hoan hỷ vì đã có toàn bộ dầu lửa trên quả đất, còn Ryan bỏ ăn mất khoảng một ngày.

“Chẳng công bằng gì cả. Chiến tranh thực sự phải diễn ra trên mặt đất chứ,” cậu ấy than thở khi chúng tôi bắt đầu ôn thi trong phòng.

“Im đi nào Ryan. Người Mỹ muốn gì đã được nấy rồi. Giờ ta học

được chưa nào?” tôi nói.

“Bất công quá mèn ơi. Mỹ là đồ to con chuyên đi bắt nạt.”

“Cơ Ứng, Cơ Ứng,” Alok lẩm nhẩm như đọc thần chú.

Bóng quàn, cờ vua và chiến tranh tất cả đều ăn vào những giờ ôn thi của chúng tôi. Trong năm ngày trước khi thi, chúng tôi đành buộc phải dẹp cái luật ba-tiếng-đồng-hồ sang một bên; ngốn hết đồng tài liệu khóa học quả là việc bất khả thi ngay cả khi chúng tôi học ba mươi tiếng một ngày. Thế nên việc tìm chân Ryan lại trở nên rất hệ trọng, và cả ba cày bừa tới ba giờ sáng mỗi ngày, đồng thời kịch liệt khẩn vái mong sao Ấn Độ nhảy vào cuộc chiến trong buổi sáng ngày thi đầu tiên.

Một ngày trước khi thi là những giờ kiểm tra thực hành. Đây là phần duy nhất của khóa học được Ryan ưa chuộng, nên sáng sớm cậu ấy đã kéo chúng tôi vào phòng thí nghiệm vật lý. Chúng tôi cùng chung một nhóm, và phải làm nhiệm vụ đấu nối mạch điện rồi trả lời vấn đáp. Chúng tôi được giao cho thí nghiệm kiểm tra mối quan hệ giữa điện trở và điện áp.

Tôi ghét cay đắng những bài thi thực hành, nhất là phần vấn đáp. Không rõ tôi đã kể cho bạn nghe về cái hội chứng căng thẳng của tôi chưa: bất cứ khi nào có người nhìn vào mắt và hỏi tôi câu gì, là y như rằng toàn thân tôi cứng đờ, mồ hôi túa ra từ lông mày xuống tới háng, và tôi mất tiết cả giọng. Thế nên khi thấy Ryan hồ hởi chuẩn bị lắp ghép bảng mạch điện cho thí nghiệm, tôi cũng ghét lây sang cả cậu ấy.

“Này các cậu xem này,” Ryan giơ nắm linh kiện mạch lên.

Alok ngược mắt khỏi trang sách.

Suốt mười phút sau đó, Ryan hì hụi lắp ráp điện trở, tụ điện, công tắc và dây dẫn với nhau. Alok lộ rõ vẻ lo ngại vì những gì

Ryan làm chẳng có liên quan gì tới bài thi hết.

“Ryan, cậu làm ơn nối dòng đi để còn bắt đầu thí nghiệm chứ?” Alok hỏi.

“Gượng đã Béo, mình có tận hai tiếng làm thí nghiệm cơ mà. Ở đây họ có cái loa nhỏ nào không nhỉ?” Ryan sục sạo cái thùng linh kiện.

“Cậu cần loa làm gì?” tôi hỏi, ngay khi Ryan đã tìm ra loa và nối nó vào hệ thống.

“Làm cái này này,” Ryan nói và đóng mạch điện. Cậu ấy dịch chuyển một vài kết nối, và rồi từ loa vang lên tiếng nhạc Hindi.

“Ghar aaya mera pardesi...”

“Cái quái gì thế!” Alok giật nảy người lên như thể có ma vừa hiện hình.

“Radio chứ cái gì, đồ ngốc,” mắt Ryan sáng rực lên, “tớ biết thế nào mình cũng có đủ linh kiện để lắp được một cái mà.”

“Ryan,” tôi lấy giọng nghiêm túc hết sức.

“Gì?”

“Bọn mình còn phải chuẩn bị cho bài thi chết tiệt,” tôi nói.

Ryan là thế đấy. Cậu chàng thật lắm chiêu trò thông minh, nhưng toàn làm vào những thời gian và địa điểm sai lệch.

Alok cũng phát hoảng. “Này sắp, hai mươi phút nữa thi vẫn đáp rồi.”

Ryan tước hết mạch điện ra và nhìn hai đứa chúng tôi oán hận như thể bọn tôi là những kẻ tai trâu đang chê bai buổi hòa nhạc sống của Mozart.

Lúc chúng tôi sắp sửa hoàn thành mạch điện thì giáo sư Goyal

bước vào.

“Hừm...,” ông thầy giật giật dây nối. Lắp mạch là nhiệm vụ của Ryan, chúng tôi tin tưởng ở cậu ấy.

“Thế nào, Ryan, điều gì sẽ xảy ra khi tôi thay điện trở 100 Ôm bằng điện trở 500 Ôm?”

“Thưa thầy, ta sẽ có điện áp chạy qua cao hơn, nhưng đồng thời cũng có nhiệt lượng hao phí cao hơn.”

“Hừm...” Giáo sư Goyal gãi cằm, nghĩa là Ryan đã đúng.

“Thế Alok, cậu đọc vạch màu trên điện trở này cho tôi xem?”

“Thưa thầy, vạch đó là 100 Ôm, vạch lam là 10, tổng cộng 110 Ôm ạ.”

Nhóm tôi quả không tồi. Nhưng giáo sư Goyal còn chưa xong. Bất chấp những hy vọng hoảng loạn của tôi, ông quay sang tôi.

“Thế Hari, nếu tôi mắc thêm một điện trở nữa bên trên điện trở 110 Ôm này thì chuyện gì sẽ xảy ra với dòng điện?”

Một câu hỏi mẹo. Dòng điện phụ thuộc vào cách ta mắc điện trở song song hay nối tiếp. Nếu mắc nối tiếp thì dòng điện giảm. Nếu mắc song song thì dòng điện tăng. Vâng đó là câu trả lời. Tôi đoán vậy?

Tôi đã tập dượt câu trả lời trong đầu. Nhưng giáo sư Goyal nhìn tôi chằm chằm khi hỏi, không có gì đáng ngạc nhiên vì ông đã gọi tên tôi trước khi hỏi còn gì.

“Thưa thầy...” tôi rùng mình, tay run lấy bẫy. Cái hội chứng bắt đầu giở trò.

“Điều gì sẽ xảy ra với dòng điện?”

“Thưa thầy... em... thưa thầy,” người tôi sắp cứng đờ lại như bị

liệt. Ý tôi là, tôi hoàn toàn biết câu trả lời nhưng nếu nó sai thì sao? Tôi cố nói ra thành lời, nhưng không làm sao chuyển ý nghĩ thành từ ngữ được.

“Thưa thầy, dòng điện phụ thuộc...” Ryan can thiệp hòng cứu vãn tình hình.

Giáo sư Goyal đưa ngón trỏ lên.

“Im nào, tôi hỏi bạn cậu chứ có hỏi cậu đâu.”

Tôi lắc đầu và cúi gằm mặt xuống. Cố làm gì nữa, tôi đã bỏ cuộc rồi.

“Hừm...” giáo sư Goyal nói, lần này không gãi thứ gì. “Chất lượng của cái trường này ngày càng xập xệ. Các anh học cái gì, học thương mại à?”

Việc một sinh viên IIT bị giáo sư gọi là sinh viên thương mại quả là sự sỉ nhục lớn nhất, cứ như cô gái bán hoa gọi khách là đồ thái giám. Ngôi trường này là đền thờ của khoa học, và bất kỳ ai yếu kém đều bị cho ra rìa hoặc bị gọi là sinh viên thương mại.

Rồi thầy nguệch một con C+ lên tờ nghiệm thu và ném nó về nhóm tôi. Ryan bắt lấy tờ giấy.

Chúng tôi không có đủ thời gian để bàn tán về bài thí nghiệm vật lý, vì hôm sau là thi cuối kỳ rồi. Thậm chí tôi còn hoãn lại buổi hẹn hò với Neha cho tới khi thi xong. Tôi đã gọi cho cô ấy một lần sau khi kiểm được số nhà từ danh bạ trường. Cô phát hoảng trên điện thoại và bảo tôi đừng có gọi tới nhà mà không báo trước. Nhưng tôi làm gì có cách quái nào mà báo được? Gì thì gì, chúng tôi ấn định buổi hẹn vào một ngày sau khi thi xong.

Trong suốt kỳ ôn thi, ai nấy đều chong đèn tới sáng trong ký túc Kumaon, ai cũng kiệm lời – chỉ khi nào cần kíp lắm mới phải

mở miệng ra nói chuyện với nhau – và nốc vô vàn những tách trà thảo đêm. Ryan, Alok và tôi nhóang nhòang ôn sáu môn thi. Kỳ thi kéo dài ba ngày, khiến chúng tôi chẳng có thời gian thảo luận những bài đã thi rồi. Tôi biết mình đã làm tốt vài môn và làm hỏng vài môn. Alok choàng lên mặt vẻ cau có thường trực, còn Ryan phải cố hết sức để giữ dáng vẻ ung dung tự tại; đùa làm sao được, kỳ thi này vắt kiệt hết sức lực của cả đám. Quá Sản, Cơ Ứng, vật lý, toán học, hóa học và tin học. Lần lượt từng môn, cuối cùng chúng tôi cũng thi xong. Tuy có vẻ như giờ khắc tồi tệ nhất đã trôi qua, nhưng kết quả chỉ được thông báo sau hai tuần.

Và hai tuần đó là một niềm vui sướng vô bờ. Mặc dù kỳ hai đã bắt đầu, nhưng chẳng ai có tâm trí học hành cho tới khi biết được kết quả thi kỳ một. Các ông thầy còn bận chấm bài nên cũng nói lỏng tay khi giao bài về nhà, khiến chúng tôi có khá nhiều thời gian trống. Ryan nâng cấp cho chúng tôi từ cờ vua lên trò giải ô chữ, với những gợi ý bí ẩn, những cụm từ cùng vần và phép đảo chữ.

Trong quãng thời gian ấy, tôi gặp lại Neha ở cùng tiệm kem lần trước trong một chiều mùa hè đầu kỳ hai, dù trước đó cô đã cắt ngang cuộc gọi của tôi.

“Trời ơi, anh có điên không mà điện tới nhà em thế?” cô chào hỏi.

Tôi chẳng biết đáp sao, vì tôi vốn cứ đinh ninh việc truy tìm được số nhà cô từ danh bạ khoa là một điều khá cừ khôi.

“Không thì làm sao tôi liên lạc được với em?”

“Bố mẹ em quản rất nghiêm, không cho bạn nam gọi điện tới nhà.”

Tôi không dám thốt lên rằng, “Bố mẹ em nghe hết như những

kẻ loạn trí," nên để chuyển chủ đề, tôi hỏi, "Kem dâu nhé?"

Hôm nay cô bạn một bộ salwar-kameez trắng nền nã. Khi lấy kem từ tay tôi, tay cô nắm vào tay tôi. Trời ơi, cô ấy đẹp quá bạn ạ.

"Thế thì làm sao liên lạc với em bây giờ?"

"Gọi em vào ngày 11."

Tôi mãi ngắm em đưa đầu lưỡi hồng ra liếm giọt kem sắp chảy xuống đất nên quên cả chú ý. "Hử?"

"Anh cứ gọi em vào ngày 11 hằng tháng."

Dù Neha rất xinh đẹp nhưng có đôi khi cô ấy khá lập dị.

"Gì cơ? Sao lại ngày 11?"

"Vì hôm đó không có ai ở nhà. Này nhé, anh trai em mất ngày 11 tháng Năm. Thế nên cứ ngày 11 hằng tháng bố mẹ em lại dành gần hết ngày để tới viếng cái đền gần nơi xảy ra tai nạn.

"Thật à? Thế em không đi à?"

"Trước kia em có đi. Nhưng cứ mỗi lần đi về là em lại nhớ Samir đến mức trầm cảm nhiều ngày sau đó, nên bác sĩ khuyên em không nên đi nữa."

Cô nói một cách rành rọt, cứ như thể đang lựa chọn giữa hai vị kem khác nhau vậy. Tuy không bình thường, nhưng còn tốt hơn tở lần so với việc cô mếu máo khóc hay đại loại thế. Tôi không chịu nổi những ai khóc lóc nơi công cộng.

"Chỉ mỗi ngày 11 thôi à?"

"Ừ thì hiện tại chỉ có mỗi ngày đó là an toàn thôi," cô nói rồi cười phá lên, "Sao? Anh muốn nói chuyện nhiều hơn à?"

Tôi không đáp. Ý tôi là, tôi chỉ thấy kỳ cục rằng tôi chỉ có thể gọi

điện cho cô đúng một ngày mỗi tháng, như là hẹn gặp với nha sĩ hay sao. Nhưng tôi càng ngày càng nhận thấy rõ hơn, con gái vốn thật kỳ cục.

“VẬY KỂ EM NGHE XEM NÀO,” cô gõ vào bàn tay tôi để đổi chủ đề, “kỳ thi thế nào?”

Cứ khi nào được cô chạm vào là tôi lại thích mê, vâng, tôi thiếu thốn phụ nữ thế đấy; bàn tay tôi như nóng ran ở điểm tiếp xúc, khiến tôi suýt thì quên cả câu hỏi của cô.

“À kỳ thi... cũng chẳng có gì nổi bật. Khoảng một tuần nữa là có kết quả rồi.”

“Anh làm tốt chứ?”

“Không tốt lắm.”

“Anh muốn em nói bố nâng điểm cho anh không?”

“Em làm được á?” Tôi ngượng đỏ cả người.

“Em đùa đấy.”

Chứ sao. Rồi cô khúc khích cười như thể đã lừa được tôi. Cứ làm như tôi cả tin tới mức đỉnh ninh rằng cô có thể giúp tôi nâng điểm thật vậy. Con gái thường tự cười với những câu bông đùa của mình, nhưng một Neha hoan hỷ phải hơn đứt một Neha lén lút nhìn quanh rồi.

Đột ngột tôi rướn mình lên trước, đưa gương mặt tôi sát lại gương mặt cô. Neha nín thở, nín cười và ngậm chiếc lưỡi hồng lại, mắt tròn xoe nhìn tôi. Tôi rút ví ra khỏi túi sau rồi lại khoan thai ngồi xuống.

“Sao thế?” tôi thờ ơ hỏi.

“Em cứ tưởng... mà thôi.” Cô ấy chớp mắt.

A ha, tôi bắt được em rồi nhé.

Chương 6

Loại năm phẩy

“Có kết quả rồi!” Alok lay vai gọi Ryan dậy vào một sáng thứ Bảy như thể Ấn Độ đã thắng Cúp Thế giới hay đang có đám phụ nữ khỏa thân lăn lộn ngoài sân cỏ. “Có kết quả thi cuối kỳ rồi!”

“Tớ muốn ngủ,” Ryan vùi sâu vào dưới tấm chăn mà Alok cuối cùng cũng giật được xuống.

Khi chúng tôi tới giảng đường, một đám đông sinh viên đã bầu vào bảng thông báo kết quả học kỳ đầu. Những điểm số này sẽ giúp tính ra điểm trung bình, gọi tắt là GPA, trên thang điểm 10 của học kỳ đầu tiên. Những đứa đứng đầu sẽ có điểm gần 10.00, và điểm trung bình là khoảng 6.50. Nhưng chúng tôi lại ở nấc gần hết. Alok bấm lia lịa chiếc máy tính bỏ túi.

“Này nhé, Hari được 5.46 và... Ryan là 5.01 còn tớ... tớ là 5.88,” Alok nói.

“Nghĩa là cả ba bọn mình đều thuộc loại năm phẩy rồi,” tôi nhận xét như nhà phân tích.

“Chúc mừng Alok, cậu đứng đầu cả nhóm,” Ryan nói.

Đứng đầu nhóm, tôi nghĩ. Cứ như thế nhóm này là nhóm thần đồng ấy. Điểm số quá nhục nhã: cả khóa có 300 đứa thì chúng tôi ở đâu đó nửa sau 200. Alok tính lại một lần nữa như hy vọng sẽ có phép lạ khiến cho điểm mình cao hơn. Nhưng ở IIT này làm gì có phép lạ, chỉ có điểm số lẹt đẹt thôi.

“Đẹp ngay đi. Chết tiệt, tớ chỉ được 5.88. Dưới trung bình quá xa.”

“Biết rồi khổ lắm, được chưa?” Ryan nói. “Kê đi. Alok, ta đi ăn mừng ở quán gà thôi.”

“Ăn mừng,” Alok phun ra. “Tớ vừa mới để vuột mất mọi cơ hội giật học bổng đi Mỹ hoặc một việc làm tốt, mà cậu lại muốn đi ăn mừng cái nỗi gì?”

“Trưởng thành lên đi Béo. Cậu muốn làm gì chứ? Cày bừa trong cơn vật vã à?”

“Đệch mẹ!” Alok chửi.

Đây là lần đầu tiên cậu ấy dùng từ “Đ.”. Cậu ấy chửi nghe mới kỳ cục làm sao. Ý tôi là, cậu ấy vẫn là một cậu nhóc chứ mấy.

Sự ôn hòa của Ryan biến mất nhanh hơn cả nụ cười của ông giáo sư. “Cậu vừa nói gì?” Rồi quay sang tôi, “Béo vừa nói gì đấy?”

Sao cái cậu chết tiệt này lại lôi tôi vào? Ryan đã nghe quá rõ lời Alok rồi đấy thôi. Mà thật ra tất cả đám sinh viên đang xì xào quanh chúng tôi cũng nghe rõ mồn một.

“Thôi nào hai cậu, có chuyện gì về ký túc rồi nói,” tôi can. Tôi chẳng quan tâm nếu hai cậu này có thủ tiêu nhau đi chẳng nữa, nhưng với tôi chuyện riêng là chuyện riêng. Nhưng cả hai đều lờ tôi đi, và trong chốc lát tôi cứ ngỡ hai đứa sẽ nhảy vào tấn nhau túi bụi. Tôi biết ngay rằng đây không phải là một trận chiến Ryan-Alok như thường nhật nữa; mà cốt lõi của vấn đề là sự bùng nổ của hai cá tính đối lập cơ bản.

“Ta đi thôi,” tôi nhắc lại và kéo cả hai về phía chiếc xe. Ryan lái xe đèo chúng tôi về ký túc một cách cẩu thả hết mức, cổ tình húc

vào mọi ụ đất trên đường. Cậu này có một kiểu sưng sĩa rất riêng.

Sau bữa tối, chúng tôi ngồi trong phòng Ryan và không hề mở miệng nói một lời nào về chuyện xảy ra ở trường. Tôi đã ngẫm nghĩ đôi chút về điểm GPA của mình. Vâng, bị năm phẩy quả là một vố đau. Từ giờ trở đi, tất cả các ông thầy sẽ đều biết tôi là một đứa dưới trung bình và điều này sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới điểm số các môn học sau của tôi. Tôi có biết mấy cựu sinh viên năm-phẩy khóa trước bị nhận xét rất nặng nề ở đợt tuyển việc làm trong trường năm ngoái. Thật như đống phân, sao tôi lại để bị rơi vào tình trạng này cơ chứ? Có phải tôi không đủ thông minh? Trong bữa tối ở căng tin, những đứa khác đều tỏ ra ủ rũ ra mặt, hoặc vô cùng phẫn khích. Có cả Venkat cần cù, một kẻ không bao giờ rời khỏi phòng và luôn im lặng khi ăn. Hôm nay, cậu ấy cứ tủm tỉm cười suốt. Cậu ấy được chín phẩy năm. Đã thế lại còn ngồi cạnh Alok, và cứ thao thao kể chuyện đứng đầu bốn trong sáu môn. Alok chỉ nói chuyện với cậu này và lờ tịt bọn tôi. Rồi còn có những đứa khác. Ngay cả Ông Hớn Hở ở dãy nhà tôi cũng xoay sở kiếm được điểm bảy phẩy ba đáng kính. Tôi nghĩ ba đứa chúng tôi có khi phải đứng bết ở Kumaon này ấy. Lẽ ra tôi có thể cứ ủ dột nghĩ về tương lai của mình, đúng hơn là về sự ảm đạm của nó, nhưng hai khuôn mặt bí xị của Ryan và Alok cứ đập thẳng vào mắt tôi.

Chúng tôi tập hợp trong phòng Ryan và cứ ngồi im lặng suốt nửa tiếng đồng hồ. Không ai buồn mở sách ra, nhìn nhau hoặc nói một lời. Tôi tự hỏi không biết cả ba có định im lặng đến vĩnh cửu không. Ý tôi là, như thế cũng không hẳn quá tệ. Chúng tôi có thể đi lên lớp, ôn bài và ăn uống cùng nhau, im như thóc. Có khi điểm số lại tiến bộ thì sao. Trò chuyện với nhau có gì là quan trọng đâu.

Nhưng ước vọng về sự im lặng của tôi cuối cùng cũng bị Ryan phá vỡ.

“Thế nào, cậu có định xin lỗi không?” cậu ấy hỏi đầy khiêu khích.

“Xin lỗi? Tớ á? Cậu mới là đứa phải xin lỗi Ryan ạ,” Alok đáp.

“Cậu là đứa nói ‘địch mẹ’ trước cả trường,” Ryan nói. “Thế mà tớ phải xin lỗi à? Hari, cậu có tin được không? *Tớ mà phải xin lỗi!*”

Việc này chẳng liên quan gì tới tôi, nên tôi lờ Ryan đi. Cứ để cho hai đứa dở hơi tự giải quyết lẫn nhau.

“Cậu vẫn chả chịu hiểu cái địch gì à?” Alok nói, lặp lại cái tần suất “địch” như cái lần cậu ấy nói “chết tiệt”.

Ryan lặng im.

“Hiểu cái gì?” tôi hỏi. Ý tôi là, tôi thực sự muốn biết xem có phần nào trong cuộc cãi nhau trẻ con này tôi còn chưa hiểu không.

“Hiểu cái này này. Hôm nay tớ ăn một quả GPA 5.88. Chết tiệt, 5.88! Thấp hơn tận 200 đứa khác! Các cậu có biết trong suốt mười hai năm học tớ chưa bao giờ bị tụt xuống hạng hai.”

Ở hầu hết các nơi trên thế giới, một tuyên bố như vậy là một tuyên bố dở hơi. Việc khoe toáng lên rằng mình là một đứa một sách ở trường thì có gì đáng tự hào. Nhưng Alok là thế đấy.

“Thế thì sao?” Ryan nói, “điểm đại học của cậu bí bét. Mà cũng chẳng ai quan tâm cậu đã cày bừa nhiều thế nào. Việc quái gì tớ phải xin lỗi chứ?”

“Bởi vì... chết tiệt... bởi vì đó là cái lỗi chết tiệt của cậu,” Alok đứng dậy.

Cú đòn thật đau. Ryan tội nghiệp vừa mới nhận một con năm, và giờ phải nhận tiếp cơn thịnh nộ từ Alok.

“Lỗi của tớ?” Ryan bắt đầu cười phá lên. “Hari nghe kìa. Béo ăn điểm kém, mà lỗi lại là ở Ryan. Lỗi của tớ? Này Alok, cậu bị chập mạch à?”

“Nói gì đi,” Alok quay sang tôi.

“Nói gì bây giờ?” Tôi quay mặt tránh cả hai.

“Không vấn đề gì. Nếu Hari không có gan nói thì tớ sẽ nói. *Cậu* và cái mớ ý tưởng *của cậu*, Ryan ạ. Học ít hơn, vạch ra ranh giới, hưởng thụ những năm tháng tươi đẹp nhất đi, hệ thống này là một cỗ máy, một đồng phân, phân nửa, phân mãi.”

Ryan cũng nhắc người khỏi ghế; có lẽ việc đứng lên sẽ khiến bạn có thêm lợi thế khi tranh luận, kiểu như nghiêm túc và có mục đích hơn.

“Tớ biết cậu chán nhưng không việc gì phải làm quá lên như thế. Chỉ là những điểm số ngu ngốc...”

“Tớ không làm quá,” Alok ngồi xuống trở lại. “Và với tớ đó không chỉ là những điểm số ngu ngốc. Tớ không có bố mẹ thu nhập đếm bằng đô la như cậu. Tớ vào trường này học với một mục đích. Để học tốt, kiếm được việc tốt và chăm sóc bố mẹ tớ. Thế mà cậu coi nó chả ra cái đêch gì.”

Lại thêm một từ Đ; chắc Alok vẫn còn đang bực lắm.

“Đừng có động một tí là nói đêch,” Ryan nói.

“Tớ thích nói thì tớ cứ nói. Đó là vấn đề với cậu đấy Ryan. Chẳng ai được phép phản đối cậu điều gì. Cậu đề xuất ra một thứ, Hari mù quáng nghe theo và thế là cả ba đứa đều nhảy vào. Cậu chỉ là một thằng công tử được nuông chiều. Một đứa thích gì làm

nấy mà chả nghĩ gì đến bạn bè xung quanh.”

“Cái gì? Cậu nói cái gì? Rằng tớ không quan tâm đến bạn bè á?” Ryan nói. Dù giọng cậu ấy vẫn giữ vẻ hung hăng, nhưng tôi để ý thấy hai bàn tay cậu ấy đã bắt đầu run run.

“Không, cậu chả quan tâm đến gì hết – học hành không, trường học không, bố mẹ không và bạn bè cũng không. Cậu chỉ thích chơi bời cho xả láng thôi.”

“Này cậu đi quá giới hạn rồi nhé,” Ryan cảnh cáo.

“Giờ thì đến lượt tớ vạch ra ranh giới. Từ giờ trở đi, tớ sẽ không giao du với cậu nữa, quyết định công khai luôn.”

Đến mức này thì quá rõ, Alok đang phản ứng quá đà. “Cậu nói gì thế?” tôi hỏi.

“Tớ nói là làm đấy. Tớ đã nghe lời hai cậu suốt cả học kỳ đâm ra làm be bét hết mọi thứ rồi,” Alok nói.

“Thế cậu định làm gì?”

“Tớ nói rồi đấy, tớ không chơi với Ryan nữa. Từ giờ trở đi, tớ sẽ chơi với Venkat. Cậu ấy đã đồng ý cho tớ tới học chung. Cậu có biết cậu ấy được chín phẩy năm không?”

Tôi thấy thật kinh tởm. Trong cả cái ký túc Kumaon này chẳng ai nói chuyện với Venkat cả; chắc nếu được lựa chọn thì ngay cậu ấy có khi cũng chẳng nói chuyện với bản thân mình. Ừ thì cậu ấy được điểm cao, nhưng cậu ấy gần như chẳng phải là con người. Venkat thức dậy lúc bốn giờ sáng hằng ngày để ôn bài được thêm bốn tiếng trước giờ lên lớp. Tối nào cũng dành ba tiếng trong thư viện trước khi ăn tối. Rồi ăn tối xong, cậu ấy lại lên giường học tiếp mấy tiếng nữa trước khi đi ngủ. Làm gì có ai trên trái đất này muốn giao du với người như thế?

“Cậu bệnh hoạn quá Alok,” Ryan nói, “cậu chỉ là kẻ bệnh hoạn.”

Tôi tới khoác vai Alok; thậm chí cảm thấy cậu ấy cần sự an ủi trong cơn bĩ cực này. “Thôi nào Alok, bọn mình có thể học nhiều hơn...”

“Đừng có Alok này Alok nọ với tớ nữa được không?” Alok hất tay tôi ra, giọng nấc lên. “Đủ lắm rồi đấy,” cậu nói, gương mặt mếu máo nhăn nhúm lại y hệt ba mẹ.

Tôi thấy cái gene di truyền này thật thú vị; có gene nào điều khiển cách khóc không nhỉ? Hay đây là điều bộ cậu ấy học được trong quá trình trưởng thành? Có thể cả nhà Alok đã nhiều lần túm tụm lại khóc cùng nhau; ba mẹ con cậu ấy cùng rưng rức khóc bên cạnh ông bố, người vẫn có khả năng rón ra những giọt lệ từ một bên mắt bình thường.

“Cậu không hiểu được rằng tớ còn có nhiều trách nhiệm phải gánh vác. Tớ bắt buộc phải học tốt để còn phụ giúp gia đình. Một nửa lương tháng của mẹ tớ đã tiêu vào tiền thuốc thang cho bố rồi. Đã năm năm rồi bà chưa may nổi một bộ sari mới cho mình,” Alok nghẹn ngào trong nước mắt, vừa nói vừa xì mũi.

Ryan ngồi xuống, ngạc nhiên quan sát Alok. Cậu ấy có thể chịu đựng được bị chửi “đệch mẹ” mười lần một phút, nhưng khóc lóc lại là một chiêu khác hẳn. Và ai có thể cãi lại được cái lý lẽ năm-năm-chưa-may-nổi-một-bộ-sari? May mấy bộ một năm thì mới là chuẩn? Tôi chả biết, và chắc chắn Ryan cũng chịu chết.

“Còn chị tớ phải đi lấy chồng nữa,” Alok tiếp tục, “cả nhà đều trông cậy vào một mình tớ. Các cậu chẳng hiểu nổi đâu. Ryan muốn chơi cờ, xem ti vi, hưởng thụ những năm tháng tuổi trẻ của cậu ấy. Tớ ghét việc hưởng thụ.”

“Nếu tớ xin lỗi thì cậu có thấy đỡ hơn không? Ý tớ là, cậu nói lý

lẽ chẳng đâu vào đâu. Và cái mớ trách nhiệm với bố mẹ này – cậu biết rõ tớ chẳng hiểu được còn gì.” Ryan dịu xuống thấy rõ.

Nhưng điều này lại đẩy Alok lên một nấc cao hơn. “Chứ còn gì nữa, cậu hiểu thế nào được? Cậu đã bao giờ có bố mẹ đâu.”

“Tớ đã có chứ. Ý tớ là tớ vẫn còn bố mẹ. Nhưng tớ không ngồi khóc tu tu về họ.”

“Vì cậu không yêu họ.”

“Đúng, tớ không yêu họ. Nhưng ít ra tớ không khóc như một đứa trẻ con.”

“Cậu im đi!” Alok hét lên và khóc tiếp.

“Cậu là một đứa trẻ con. Một đứa trẻ con béo ú và ẻo ợt. Xin lỗi bé con ẻo ợt nhé, thôi hãy lau mũi đi nào,” Ryan bắt đầu cười. Hề không nghĩ ra gì để nói là cậu ấy lại cười phá lên như để lấp khoảng trống.

“Cậu câm đi... cậu...” Alok nói.

“Tớ muốn mẹeeeeeeeeeee,” Ryan bắt chước giọng điệu nấc nghẹn của Alok.

“...câm đi, đồ mờ cô bị bỏ rơi!”

Im lặng bao trùm. Vâng, đôi khi người ta thốt ra những điều quá be bét tới mức mọi thứ đều tắt ngúm. Nụ cười trên môi Ryan vụt tắt trong một phần triệu giây. Tôi ngồi thẳng dậy, không rõ tai mình nghe có rõ không. Ngay cả Alok cũng nhận ra sự thay đổi trên khuôn mặt Ryan và đứng im như đá. Kéo theo đó là hai mươi giây đông đặc, chậm rãi, dài dằng dặc.

“Mờ cô. Hari, cậu ấy gọi tớ là đồ mờ cô,” Ryan nói.

Tôi lặng im. Alok lặng im.

“Cậu biến đi. Đi gặp Venkat hoặc bất kỳ đứa lỏi con nào cậu muốn. Cuốn xéo đi,” Ryan nói.

“Tớ chẳng cần cậu phải đuổi. Hari?” Alok nói, giờ đã thôi khóc.

“Ừ?” tôi nói.

“Cậu có đi với tớ không?”

“Đi đâu?”

“Cậu muốn đi với tớ hay ở với Ryan?”

Sao bất công thế nhỉ. Tôi có liên quan gì đến trò này đâu. Thế mà lại bị bắt phải chọn bạn.

“Phải rồi, đi với kẻ kém tầm này đi, Hari, đi mà nắm tay an ủi nó.”

“Tớ chẳng đi đâu cả,” tôi nói.

“Nghĩa là cậu chọn Ryan,” Alok nói với giọng điệu của kẻ bại trận.

“Tớ chẳng chọn ai. Cậu mới là người muốn đi. Cậu thích gì thì cứ làm đi,” tôi nói, cảm thấy kinh tởm với cả hai đứa này.

Thế rồi không ai nói câu gì nữa. Alok đứng dậy và rời khỏi phòng. Ryan vận hết sức đập cửa phòng. Chỉ là một hành động hoàn toàn mang tính ẩn dụ, vì chúng tôi vốn chẳng bao giờ đóng cửa phòng mình.

“Cậu xem cậu ấy làm gì rồi đấy. Thế mà lại còn cứ nghĩ cậu sẽ đi theo, ha!” Ryan nói.

“Đệch mẹ cậu,” tôi nói.

Chỉ ngay sau đó tôi đi gặp Neha, dù tôi đã ngán tận cổ cái quán kem đó cùng vị kem dâu ngọt lừ đến phát bệnh. Neha vẫn xinh đẹp bá cháy, nhưng tôi chẳng có bụng dạ nào tán gẫu với cô. Sự

thực là tôi chẳng muốn trò chuyện với bất cứ ai.

“Có chuyện gì thế?”

“Ai nói là có chuyện?” tôi nói. Nếu muốn, tôi có thể làm mình làm mấy ra phết.

“Nhìn mặt anh là đủ biết. Thế có muốn kể cho em nghe hay không đây?”

Con gái là thế đấy. Dù họ có nhỏ bé bằng một nửa bạn, nhưng một khi họ biết bạn thích họ, họ sẽ tha hồ ra lệnh cho bạn làm đủ thứ. Cô ấy nghĩ cô ấy là ai chứ?

“Chẳng có chuyện gì đâu.”

Cô bèn đưa tay lên vai tôi, và sự kiêu hãnh trong tôi tan chảy nhanh còn hơn ly kem; cứ như những con bọ u ám trong người tôi vừa bị xịt Baygon.

“Hai thằng Alok với Ryan chết giẫm ấy mà, Neha.”

“Từ với chả ngữ!”

“Xin lỗi, ý anh là bạn anh, hai đứa bạn chí cốt, cãi nhau một trận tung tóe và giờ bộ ba đã bị tan đàn xẻ nghé rồi.”

“Cãi nhau về gì?”

“Về điểm số. Alok đổ lỗi cho Ryan đã khiến cả nhóm ăn điểm kém.”

“Thật à, kém là bao nhiêu?”

Tôi kể về mớ điểm năm phẩy của cả bọn.

“Chết tiệt, gì cơ, năm phẩy à?” cô hỏi.

“Từ với chả ngữ!” tôi nói,

“Ôi xin lỗi. Ý em là thế thì thấp thật, so với mặt bằng đại học.”

Đấy bạn thấy chưa. Một khi bạn tiết lộ điểm GPA ở IIT của bạn, thì ai nấy đều muốn nêu quan điểm của mình về điểm số đó và về bạn, ngay cả khi đó là một sinh viên thiết kế thời trang.

“Anh biết,” tôi nói, “nhưng đó không phải lý do anh chán. Mà là cái trường này. Anh ghét nó.”

Neha cười giòn giã. Tôi đã bảo với bạn là cô ấy có lúc hơi dở người mà lị. “Thế thì có gì mà buồn cười?” tôi thấy khó chịu.

“Chẳng có gì. Chỉ là bao nhiêu người sống chết muốn vào mà chẳng được ấy.”

“Anh biết, nhưng vẫn chán quá. Anh phải học một núi bài, điểm số thì liệt sệt, bạn bè thì rơi rụng hết.”

“Vậy là Alok muốn cày bừa và nhập hội với anh chàng chuyên gia cày bừa,” cô tóm tắt lại sự kiện sau khi nghe tôi kể tường tận, “nhưng sao anh lại chọn Ryan?”

“Anh có chọn đâu, Alok bỏ đi thì có,” tôi đính chính.

“Giờ anh định làm gì?”

Tôi nhún vai.

“Anh biết không, hồi sinh viên bố em đạt 10 tuyệt đối đấy.”

“Ông ấy từng là sinh viên à?” Tôi chưa bao giờ có ý niệm đặt Cherian vào bất kỳ vị trí nào thấp kém hoặc trẻ trung hơn.

“Vâng, thủ khoa đấy. Chắc hẳn ông sẽ chẳng vui nổi đâu nếu biết em đang cặp kè với một anh chàng năm phẩy,” cô nhí nhảnh.

“Thế ra giờ em cũng muốn thôi nói chuyện với anh hả,” tôi nói.

“Ngốc ạ, em đùa đấy,” cô cười lớn. Sao lúc nào cô ấy cũng tự đùa tự cười thế này nhỉ?

“Sao cũng được.”

“Lại đây,” cô gọi, đập tay vào ghế ngồi bên cạnh.

“Sao?”

“Thì cứ lại đây.”

Như một con thú cưng đã qua huấn luyện, tôi đứng dậy khỏi ghế đối diện và tới ngồi cạnh cô; những cô gái xinh bao giờ cũng có phép hóa thân thành Mẹ Mary để biến người ta thành con chiên ngoan đạo.

Cô nắm lấy tay tôi, quay sang và nói. “Em thích anh chàng năm phẩy này,” rồi thơm lên má tôi.

“Một, hai, ba, bốn, năm,” cô vừa đếm vừa hôn chụt lên má bên phải của tôi. “Thấy chưa, giờ thì mọi chuyện không quá tồi tệ đúng không.”

Chết tiệt, tôi lại tan chảy ra mắt rồi. “Anh thơm em lại có được không?”

“Không, em làm gì có điểm GPA,” cô chỉ ra vấn đề.

Tôi yêu tất cả những ai không có điểm GPA. Tôi yêu tất cả những ai không học ở IIT. Tôi không muốn quay lại trường nữa, và tự hỏi có khi nào mình được ở lại tiệm kem này làm việc không, cả ngày làm kem ốc quế và không phải mảy may lo lắng tới trường lớp, bài vở, điểm số, cùng với những màn cãi lộn của Alok-Ryan.

“Mình đi xem phim nhé, thứ Bảy tuần sau thế nào?”

“Được luôn,” tôi chui ra khỏi giấc mơ làm việc ở tiệm kem.

“Tuyệt. Em phải đi đây. Em sẽ đón anh ở tiệm này lúc hai giờ chiều. Mình đi xem suất phim chiều nhé,” cô nói rồi chạy biến.

Tôi đợi năm phút, đọc lại danh sách năm món kem đặc biệt

trong ngày và năm chiếc hôn của cô. Xét theo cách nào đó, điểm năm phẩy của tôi đã được bù đắp thỏa đáng.

Tôi chỉ ước gì điểm GPA của mình cao hơn để được nhận nhiều nụ cười thơm mùi kem hơn nữa!

Chương 7

Alok lên tiếng

Béo, mít ứt, thợ cày, phản bạn, ão ợt, đó là những hình ảnh của tôi trong mắt các bạn. Chắc hẳn các bạn nghĩ về tôi như một đứa bé không chịu lớn, một thần đồng bất diệt chỉ muốn khoe số liên lạc chói sáng cho bố mẹ hết năm này qua năm khác. Các bạn có quyền phán xét tôi thoải mái, phán xét thói ca cẩm vì điểm số của tôi, việc tôi bỏ nhóm, việc tôi ngần ngại không muốn cắt đứt sợi dây rốn chằng ngang cả Delhi, nối suốt từ Rohini Colony tới khuôn viên IIT, gắn kết tôi với mẹ tôi.

Nhưng xin các bạn cho tôi cơ hội được nói vài lời theo cách của tôi, vâng, vì tôi là Alok Gupta, và Hoàng thượng Hari đã đồng ý để dành một khoảng tí hon này cho tôi được bày tỏ nỗi lòng. Nhưng trước khi bày tỏ, tôi sẽ kể cho các bạn một câu chuyện.

Ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé sống trong một gia đình dưới mức trung lưu ở ngoại ô Delhi. Ta hãy gọi cậu bé này là Kém Tắm – để cho dễ theo dõi – người có cả bố mẹ làm giáo viên, bố dạy vẽ còn mẹ dạy sinh vật. Kém Tắm lớn lên trong một ngôi nhà giản dị tràn ngập sách vở và vải vẽ, và được học vẽ trước khi học buộc dây giày. Kém Tắm học khá được (nhờ có hai bậc giáo viên kèm cặp tại gia), nhưng niềm đam mê lớn nhất của cậu lại là hội họa. Kém Tắm tham gia tất cả những cuộc thi vẽ ở lứa tuổi của mình, và hầu như lần nào cũng giật giải. Các giải thưởng liên tục được gặt hái – và sau khi đã dùng hàng tá bộ bút và màu vẽ, các bộ thư pháp và phiếu giảm giá đồ vẽ, có thể thấy rõ Kém Tắm có năng khiếu hội họa trên trung bình. Cậu bé muốn trở thành họa sĩ, và tất nhiên, đây là một giấc mơ ngốc

nghech. Bởi ở Ấn Độ, chỉ có đủ cơ hội sống sót cho một hai họa sĩ đã gặp nghề ngưỡng chín chục tuổi đời (hoặc hơn thế, đã yên nghỉ vĩnh hằng). Nhưng Kém Tắm chẳng quan tâm, cậu định ninh mình sẽ đạt được mục tiêu và sẽ không gì có thể cản trở được cậu.

Nhưng đúng những lúc như thế thì y như rằng cuộc sống sẽ giở trò với bạn. Đúng cái lúc bạn cảm thấy mình đã vạch hết đường đi nước bước được cho mình. Bố của Kém Tắm kiếm được một việc làm xịn chuyên sơn tranh tường, công việc đầu tiên được trả lương thỏa đáng. Công việc yêu cầu ông phải sơn trần hàng lang của một tòa nhà giáo dục. Tranh tường bao giờ cũng khó sơn, và sơn trần là một việc cực kỳ gian khó. Người ta xây những giàn giáo bằng tre để người nghệ sĩ nằm ngửa lên mà làm việc, hy vọng sẽ kiến tạo được một tuyệt phẩm để đời sẽ khiến cả thế giới phải ngửa cổ lên mà chăm chú ngắm nhìn.

Nhưng lần duy nhất người ta ngửa cổ lên nhìn bố Kém Tắm là khi ông sắp ngã xuống từ giàn giáo, mười mét cách sàn, và ai nấy đều nháo nhào chạy để khỏi bị ông ngã vào người.

Liệt nửa người bên phải, bác sĩ phán. Một nửa người bố Kém Tắm coi như mất, nhưng quan trọng hơn, toàn bộ lương bổng của ông cũng đi tong bởi bàn tay phải để hành nghề vẽ đã liệt, và thế là giấc mơ của Kém Tắm cũng đi tong luôn.

Bố Kém Tắm ra viện, nằm trên giường nhà suốt mười năm ròng. Bên mắt còn tốt thỉnh thoảng lại ứa lệ, và niềm tủi hận không bao giờ được vẽ nữa đã mang tới hết cơn nhiễm trùng này tới cơn nhiễm trùng khác.

Chẳng bao lâu sau, những lọ sơn vẽ trong nhà được thay thế bằng những lọ thuốc. Vì chẳng có tiền thuê hộ lý tư, nên Kém Tắm được giao nhiệm vụ đó khi mới học lớp bảy. Từ đó trở đi, cứ tan học là ngày nào cậu cũng về ngồi bên giường bố.

Cậu tiếp tục vẽ trong một quãng thời gian nữa, nhưng sau đó cậu nhận ra ngay rằng gia đình mình cần tiền hơn là cần tranh phong cảnh. IIT, trường đại học danh tiếng nhất nước có thể giống như đảm bảo được một tương lai tươi sáng, đã lọt vào mắt xanh cậu bé. Vâng, trở thành kỹ sư là cách duy nhất để kéo gia đình ra khỏi đói nghèo.

Mẹ Kém Tắm vẫn thường khóc mỗi đêm. Nhưng bà không thể bỏ cuộc. Bà phải tiếp tục đi dạy về hệ thống tiêu hóa, nội tiết và sinh sản năm này qua năm khác để trang trải cho gia đình.

“Sẽ có một ngày gia đình mình thoát nghèo,” Kém Tắm tự thề với bản thân mình khi cậu giúp bố trở mình giữa đêm khuya khi thức ôn bài về ròng rọc, từ trường và vi tích phân để luyện thi vào IIT. Trong hai năm liền, Kém Tắm không bước ra khỏi nhà trừ phi để tới lớp, nên cậu tăng mười lăm cân và có thói quen lẩm nhẩm tính toán mỗi khi lau vết thương cho bố.

Và rồi một ngày nọ cậu đã làm nên chuyện. Cậu đã đỗ IIT. Khởi phải nói mẹ cậu và một-nửa-bố cậu đã vui sướng thế nào. Vâng, chỉ thêm bốn năm rèn luyện nữa thôi là cậu có thể giải phóng cả nhà. Đó là khi cậu gặp Ryan và Hari. Và rồi, để duy trì tình bạn với họ, cậu đã đánh rớt điểm số của mình xuống hàng thấp nhất khóa.

Ryan, chàng trai luôn sống trong hiện tại, có ai là không muốn được như cậu ấy? Nhà giàu, bảnh trai, đủ thông minh để đỗ IIT, đủ cường tráng để chơi thể thao tốt, và đủ vui tính để luôn thu hút bạn bè. Ryan là một căn bệnh truyền nhiễm, và Hari là một nạn nhân điển hình của căn bệnh ấy. Nếu Ryan muốn thứ gì, Hari sẽ đưa cho cậu ấy thứ đó. Thế nên, nếu Ryan không muốn học, Hari sẽ gập sách lại. Nếu Ryan nghĩ GPA chẳng quan trọng, Hari sẽ không bận tâm tới điểm số nữa. Ryan là người thổi sáo thành Hamelin...

Tôi còn nhớ có lần tới nhà tôi, cậu ấy đã giúp khiêng bố tôi lên để đưa ra cáng cấp cứu. Chính cậu ấy là người đã tranh luận với nhân

viên bệnh viện để lấy cho bố tôi giường tốt; rồi ở đó tới tận ba giờ sáng. Vâng, Ryan là người tốt, cậu ấy rất, rất tốt. Chứ có ai không tốt mà lại đi đập chai Coke để bảo vệ bạn đồng khóa? Hay chẳng sợ làm hỏng xe máy của mình khi chất lên đó tận ba người, mà trong đó có hai đứa mộng to?

Nhưng Ryan không chỉ có vậy. Chẳng hạn, bạn có biết rằng bố mẹ cậu ấy gửi thư cho cậu ấy hai tuần một lần? Bạn có biết cậu ấy không bao giờ phúc đáp một lá nào? Vâng, cậu ấy sẽ kể với bạn rằng cậu ấy không yêu họ này nọ. Nhưng sự thật là, cậu ấy cẩn thận giữ từng lá thư một trong một tập hồ sơ. Khi cậu ấy ở trong phòng một mình buổi đêm, cậu ấy thường mở thư ra đọc đi đọc lại. Ý tôi là, nếu cậu ấy là một kẻ hay ho, thì ít nhất sao không trả lời thư vài lần? Và sao cậu ấy cứ phải đọc đi đọc lại những bức thư ấy? Tôi luôn biết chắc Ryan có vấn đề, nhưng Hari là một kẻ mù quáng.

Bạn thấy chưa, mặc dù tôi nghĩ tôi đã phần nào hiểu được con người của Ryan, nhưng với Hari thì tôi chẳng thể hiểu thế quái nào được. Ý tôi là, đúng theo nghĩa đen thì cậu ấy giống hệt tôi – bình thường, chẳng có gì đáng thu hút, béo ú, và đàn. Nhưng cậu ấy muốn trở thành một con người khác – một người chịu chơi, khôn ngoan, và sắc sảo như Ryan. Nhưng sâu thẳm bên trong, cậu ấy luôn biết điều đó là không thể. Cậu ấy sẽ vĩnh viễn là đứa trẻ thiếu tự tin, kẻ hóa đá mỗi khi bị vấn đáp. Những kẻ không sành điệu sẽ không bao giờ trở nên sành điệu. Nếu như cậu ấy chịu chấp nhận điều đó, cậu ấy sẽ có thể suy nghĩ một cách sáng suốt. Nhưng cậu ấy chẳng chịu chấp nhận sự thật, thế nên cậu ấy mới tham gia Chiến dịch Quả lắc.

Khi mới tách nhóm, tôi còn hoài nghi không biết mình đã quyết định đúng chưa. Nhưng sau Chiến dịch Quả lắc thì tôi lại nghĩ chưa chắc việc mình quay lại nhóm đã là điều tốt. Mà cuộc sống là vậy. Cứ

đúng khi bạn cảm thấy mình đã vạch hết đường đi nước bước được cho mình, thì y như rằng cuộc sống sẽ giở trò với bạn.

Chương 8

Một năm sau

Tôi biết 365 ngày đã trôi qua kể từ khi Alok tách nhóm vì hôm nay đúng là ngày niêm yết kết quả học kỳ ba. Chẳng có gì thay đổi; vẫn là năm phẩy mấy, vẫn là một vết xăm đại diện cho cá nhân bạn ở xã hội IIT này. Ryan và tôi vào trường xem kết quả, nhưng đó chỉ là ngẫu nhiên, vì lý do chính là chúng tôi muốn leo lên nóc học viện chơi.

Tôi không nhớ rõ lần đầu chúng tôi phát hiện ra sân thượng này là khi nào, nhưng chắc là ngay sau khi chúng tôi tập tành hút cần sa, nghĩa là ngay sau khi chúng tôi bắt đầu nốc vodka, nghĩa là ngay sau khi chúng tôi mon men nghe nhạc Pink Floyd. Pink Floyd, vodka, cần sa và nóc học viện; rất cuộc thì chúng tôi đã tìm ra những thứ đáng sống trong cuộc đời này, những thứ giúp cho chúng tôi chịu đựng được quãng thời gian ở IIT, đặc biệt là với những kẻ năm phẩy mấy.

Tòa học viện sừng sững chín tầng; bạn phải leo cầu thang mái nằm khuất trên tầng chín để lên sân thượng. Cửa ra sân thượng có lắp một chiếc khóa cũ, nhưng may thay cái chốt còn cổ lỗ sĩ hơn. Ryan chỉ tốn ba phút để dùng tuốcnơ vít tháo cái chốt gỉ sét, và thế là chúng tôi bước lên chín tầng mây, điểm cao nhất khuôn viên. Mặt sân thượng bê tông trần trụi, thô ráp, và không có lan can, hầu như trống trải, chỉ trừ tháp chuông học viện ở một vài chỗ ăng ten hỗ trợ cho mạng lưới máy tính và truyền thông bên dưới. Khi tối trời, chỉ có những ngôi sao bên trên là không chìm trong bóng tối. Nếu bạn đứng trên nóc nhìn xuống dưới, bạn sẽ

thấy những cột đèn đường trong khuôn viên, và Kumaon cùng những ký túc khác mờ xa cách chừng một cây số.

Ryan lần lượt đặt chai vodka, đồ nghề hút hít và chiếc máy Walkman bé xíu xuống chân một cách thuần thục, vì cứ hai tuần chúng tôi lại lên đây một lần.

Hai đĩa nằm ngửa trên sàn sân thượng vẫn còn ấm nóng sau một ngày phơi nắng. Ryan đưa cho tôi một bên tai nghe, chìa một môi thuốc cho tôi, và đặt chai vodka ở giữa. Nhấp một ngụm, hít một hơi, nhấp một ngụm, tua băng lại, nhấn nút stop rồi lại ấn nút play.

Lời nhạc bao trùm hai đĩa, và chúng tôi cảm thấy như mình đang bay lên trời trong lúc bầu trời cũng đồng thời hạ cánh xuống.

“Cậu thấy cái bọn trẻ con cả ngày hôm nay cứ kêu gào vì ba cái điểm GPA rồi đấy,” Ryan thả một vòng khói lên trời.

Tôi nghĩ khói là một thứ rất đẹp; không trọng lượng, không hình thù, thoát nhìn khi mới được thổi khỏi miệng thì tưởng như chẳng có nội lực gì, nhưng thực ra lại bắt nguồn từ tận bên trong ta, và bay vượt lên trên tất cả chúng ta. Chết, tôi lại làm nhảm nghệ với chả thuật, đấy, tại điều cần sa cả.

“Ừ, tớ thấy chứ. Tớ còn thấy cái cách bọn nó nhìn bọn mình nữa,” tôi nói.

“Như thế nào?”

“Như kiểu muốn nói bọn mày ở đây làm gì? Cái loại GPA phọt phẹt như bọn mày thì ở đây chỉ làm chật chỗ mọi người.”

“Kệ xác bọn nó,” Ryan nói, những từ ngữ sâu sắc của một bậc thông thái.

“Nhưng cũng không sai,” tôi nói, “bọn mình học ở đây chả để làm gì...”

“Đương nhiên là có chứ. Mình là những kẻ dưới trung bình.”

“Thì sao?”

“Thì phải có mình thì bọn nó mới được trên trung bình chứ. Mình là những kẻ mang hạnh phúc tới cho mọi người.”

“Quá đúng,” tôi tán thành.

“Nhưng tớ chẳng bực vì bọn sinh viên, mà bực mấy ông thầy cơ.”

“Cậu ám chỉ môn thiết kế à?”

“Ừ, ông thầy Bhatia. Cậu cũng ngồi đó còn gì? Tớ phát biểu ý tưởng thiết kế cầu treo, lão rất phấn khích và bảo tớ về vẽ bản thiết kế nộp đi để lão giúp sắp xếp một dự án thực tập đặc biệt cho tớ. Nhưng rồi sau đó lão lại hỏi tên tớ và đi tra xem GPA của tớ là bao nhiêu, rồi gọi tớ lên và bảo hãy quên cái bản vẽ và dự án thực tập đi. Cậu có tưởng tượng nổi cái lão dơ dáy ấy không?”

Mỗi đứa đã hút hết một mời. Ryan ngồi dậy cuốn thêm mời nữa, nghiền mạnh cần sa với thuốc lá như thể chúng là nội tạng giáo sư Bhatia.

“Kệ xác lão đi,” tôi trả lại lời khuyên thông thái cho Ryan.

Trời dần đen kịt, chúng tôi rót thêm hai ly rượu.

“Ừ, kệ xác tất cả các ông thầy,” Ryan nói.

“Ừ. Có điều thầy Veera không đến nổi nào.” Veera là giáo sư môn Cơ học Chất lỏng.

“Ừ, trừ ông ấy ra. Nhưng tớ nghe nói ông thầy tệ nhất vẫn chưa xuất hiện đâu,” Ryan châm lửa mời thứ hai.

“Ai?” Tôi lưỡng lự không biết có nên hút thêm. Sức chịu thuốc của Ryan cao hơn tôi nhiều, cậu ấy chắc có thể ăn cần sa trừ bữa, nhưng tôi đã thấy phê phê rồi, người bắt đầu lâng lâng như lông vũ; lại thêm nằm trên này khiến tôi thấy như mình đang trôi lơ lửng bên trên cả thế giới. Kệ xác các ông thầy, đám sinh viên và tất cả các bài tập thiết kế.

“Thầy Cherian.”

“Bố của Neha á?” tôi hỏi, hơi tỉnh lại.

“Ừ. Bọn nó bảo ông này là nổi kinh hoàng. Vì ông ấy vốn là trưởng khoa, và rất độc tài với tất cả các ông thầy khác và lũ sinh viên.”

Tôi biết bố Neha đúng là kẻ độc tài, ít nhất là với con gái mình. “Ai bảo cậu thế?”

“Ôi chả ai lạ gì, cậu hỏi bất kỳ đứa ma cũ nào thì sẽ rõ. Nhưng là Anurag kể cho tớ đấy.”

“Thế bao giờ lão độc tài sẽ dạy mình?”

“Năm sau. Lão giảng năm ba mà,” Ryan nói.

“Thế thì còn xa. Đưa tớ một mồi nữa.”

Vẫn còn tới tận hai năm nữa mới rời khỏi nơi này. Và ông thầy tệ nhất vẫn chưa xuất hiện. Tôi xứng đáng được một mồi nữa.

“Đây,” Ryan nói, đưa tôi điếu thuốc cuốn tay. Cậu ấy là một chiến hữu tốt, biết cuốn thuốc cho bạn bè.

“Mà thôi, tớ chẳng muốn nói chuyện điểm số hay thầy cô nữa. Nói gì khác đi,” tôi nói.

Ryan im lặng, chắc là đang kiểm chủ đề khác.

“Cô em của cậu sao rồi?” cậu ấy hỏi sau khi động não hai mươi

giây.

Đó là cách Ryan gọi Neha. Cậu ấy không bao giờ gọi tên thật của cô, như thể việc cô ấy là “cô em của tôi” thì quan trọng hơn việc cô ấy là Neha hay sao ấy.

“Neha rất tuyệt. Tuần sau bọn tớ đi xem phim.”

“Thế hai đứa cậu nghiêm túc rồi chứ?”

“Nghiêm túc về cái gì?”

“Không biết, như cậu yêu cô em chẳng hạn?”

“Tớ chả biết.”

Đàn ông nói chuyện quan hệ như vậy đấy. Chẳng ai biết rõ cái gì – kể cả người hỏi lẫn người trả lời.

“Cô ấy nói gì rồi?”

“Thì cậu biết cô ấy đấy. Thay đổi như chong chóng. Lúc thì vui vẻ nắm tay tớ, đi xem phim thì thân mật. Nhưng cứ lúc nào tớ định làm gì là lại ngăn tớ lại và giảng giải đủ điều về việc cô ấy là con nhà gia giáo và tớ phải học cách cư xử.”

“Thế cậu làm gì? Cậu là thằng khốn, tớ biết thừa.” Ryan cười phá lên. Kệ xác cậu ấy. Bạn thân là thế đấy, họ cứ thích phán xét trước khi nghe bạn phân trần.

“Tớ chẳng làm gì. Ý tớ là, bọn tớ còn chưa hôn nhau nữa cơ mà. Tớ với cô ấy gặp nhau đã hai chục lần, nhưng lần nào tớ cũng bị đẩy ra. Cô ấy còn nghĩ ra cái luật không-được-sờ-từ-khuỷu-tay-trở-xuống.”

“Nghe có vẻ là một cô gái ngoan đấy chứ. Cậu thật may mắn.”

“Kệ xác ngoan. Tớ chả muốn gái ngoan.”

Thật đấy, gái ngoan thật buồn tẻ. Họ không cuốn mời cho bạn,

họ không cho bạn hôn.

“Thế thì nói với cô ấy đi. Bảo cô ấy phải nghịch ngợm lên. Tớ chắc chắn cô ấy cũng muốn trở nên hư hỏng một chút,” Ryan nói.

“Cậu điên à. Cô ấy là con gái; con gái có bao giờ muốn hư hỏng đâu.”

“Có chứ. Chỉ là muốn ít hơn bọn mình một chút thôi.”

Tôi không thể tưởng tượng được Neha lại muốn làm cái việc tôi muốn làm với cô. “Tớ chẳng tin cậu. Cậu có bạn gái bao giờ chưa mà nói?” tôi hỏi.

“Thế thì đừng tin. Mà thôi, nói về phụ nữ đủ rồi. Đến giờ làm một ly nữa và một cuộn băng nữa,” Ryan nói.

Ryan chẳng bao giờ nói nhiều về bản thân. Có đôi khi tôi tự hỏi không biết cậu có đồng tính không. Nhưng không phải, vì nếu thế tôi đã biết rồi. Tôi lại chả như sống cùng nhà với cậu ấy còn gì, và trừ khi cậu ấy coi tôi là đồ đui què mề sứt, thì tôi ít ra cũng phải nhận ra phần nào chứ. Nhưng cậu ấy không phải vậy, vì khi xem phim thì cậu ấy cũng ngắm diễn viên nữ, và huýt gió theo mấy cô nàng trên phố. Có lẽ phần lớn thời gian cậu ấy chỉ không có hứng với phụ nữ thôi.

Cậu ấy thay một cuộn Pink Floyd khác. Tôi thấy chai rượu đã vơi, và Ryan lục túi kiểm nốt mồi thuốc cuối cùng trong ngày. Vàng trắng bán nguyệt treo cao, những vì sao nhỏ xíu lấp lánh nhìn xuống chúng tôi như bọn sinh viên có điểm GPA cao hơn.

Bạn có từng nghe Floyd chưa? Không những là một ban nhạc bá cháy, mà sau mỗi ly rượu lại càng nghe càng thấy hay, cứ như thể họ viết nhạc dành riêng cho chất cồn vậy. Như là bánh gối đi với tương ớt hoa quả, bánh gạo đi với sốt sambhar, hay xúp đậu đi với cơm độn đậu, Floyd và vodka là một cặp ở đẳng cấp riêng

biệt.

“Cậu có biết ngày hôm nay khiến tớ liên tưởng tới gì không?” Ryan hỏi.

“Gì?”

“Ngày công bố kết quả học kỳ đầu tiên. Cậu nhớ chứ?”

“Ừ nhớ chứ. Lần đầu ăn năm phẩy.”

“Và sau đó nữa chứ.”

“Gì?”

“Béo bỏ bọn mình.”

Ryan vẫn gọi cậu ấy là Béo, và từ này khá kỳ thị, nhưng nó lại luôn đi với vẻ hài hước. Tôi biết suốt một năm qua Ryan không nói với Alok một lời nào, và cũng không cho tôi nói chuyện với cậu ấy luôn. “Đừng gặp cậu ấy. Cậu ấy đã bỏ bọn mình,” Ryan nói, và tôi biết cậu ấy sẽ đổi một trận ra trò nếu tôi không nghe theo.

“Sao hôm nay cậu lại nghĩ tới Alok?” tôi hỏi, ngóc đầu lên xem còn bao nhiêu rượu. Rõ ràng Ryan đã uống kha khá thì mới nói tới chuyện này.

“Tớ vẫn nghĩ tới cậu ấy thường xuyên, chỉ là hôm nay mới nhắc tới thôi.”

Ryan đang ở trong trạng thái trầm tư sâu lắng. Cần sa và vodka đã hòa quyện ở mức độ cực đại rồi.

“Kệ xác cậu ấy,” tôi đáp, khi bài nhạc đang phát đến mấy câu tôi thích nhất.

“Không biết bây giờ cậu ấy đang làm gì nhỉ?”

“Ai?” tôi hỏi. “Alok á?”

Ryan gật đầu.

“Chắc là cày bừa với Venkat thôi. Tớ nghe bảo giờ cậu ấy lên sáu phẩy mấy rồi,” tôi nói.

“Cậu biết không Hari, Alok đã làm đúng đấy.”

“Ừ, đúng quá còn gì.”

“Không, tớ nói nghiêm chỉnh đấy. Lẽ ra cậu cũng nên bỏ tớ. Tớ không ảnh hưởng tốt đến cậu.”

Giờ thì chuyện gì đang xảy ra thế này. Tôi phải hy sinh bản nhạc hay để đỡ dành Ryan à? Tôi có hai lựa chọn: một là bảo cậu ấy ngậm miệng và thưởng thức nhạc đi, hai là làm như cậu ấy muốn.

“Sao thế Ryan? Thấy không thoải mái à?”

“Không, chẳng sao cả. Lẽ ra cậu nên bỏ tớ. Tất cả mọi người đều bỏ tớ. Chắc đó là điều nên làm.”

“Hả?”

“Đúng thế đấy. Bố, mẹ, Alok... tất cả.”

“Đừng có nã nề thế Ryan, hãy thưởng thức đêm nay đi.”

“Cậu có nghĩ Béo đã đúng không? Cậu có nghĩ tớ không quan tâm gì tới cậu ấy không?” Ryan cất vấn.

Tôi ghét bị người khác ép khẳng định điều gì, bạn chẳng có cách nào khác ngoài nói cứng.

“Không Ryan, Alok đã sai. Sẽ có ngày cậu ấy nhận ra. Giờ thì nhắm mắt lại và thả lỏng người đi,” tôi khuyên.

Tôi nhắm mắt lại. Cần sa và vodka giờ đã kiểm soát hoàn toàn hệ thần kinh tôi, khiến tôi nhìn thấy những gì mình muốn thấy. Tôi thấy Neha ngồi kế bên, mỉm cười và ôm tôi. Tóc cô, đặc biệt là

lọn tóc mềm buông xõa ấy, phớt qua tôi. Gương mặt tròn trịa của cô nhìn như mặt trăng, hay là tôi đang ngắm mặt trăng thật nhỉ? Thật kỳ lạ, và cần sa đang điều khiển tôi, nhưng tôi lại muốn được nó điều khiển. Tôi thả cho mình tự trôi, cho tới khi Ryan chen ngang.

“Cậu có biết điều hay ho nhất trên sân thượng này là gì không?” Cậu ấy đứng dậy nhìn xuống tôi.

“Là chẳng ai biết bọn mình ở đây.”

“Không. Là việc ta luôn có một lựa chọn.”

“Lựa chọn gì.”

“Ta có thể nhảy xuống và kết thúc mọi thứ.”

“Im ngay đi Ryan.” Tôi ngồi dậy.

“Tớ nói nghiêm chỉnh. Họ có thể làm bất cứ thứ gì, nhưng tớ vẫn kiểm soát được những lựa chọn của mình.”

“Ryan cậu say quá rồi đấy. Tớ muốn về phòng rồi,” tôi tỉnh hẳn. Có đôi khi ta muốn mình khôn ngoan ra.

Vì thầy Veera, trong kỳ bốn, chúng tôi không bỏ một lớp Cơ học Chất lỏng nào. Và vì lớp được xếp giờ buổi trưa, vừa lúc chúng tôi đã ngủ dậy. Giáo sư Veera có phong cách rất riêng, bởi thầy trẻ hơn các thầy khác tới cả hai chục tuổi. Chưa đầy ba mươi, thầy mặc quần bò áo phông có in phù hiệu những trường đại học Mỹ mà thầy tốt nghiệp – tổng cộng là năm trường, toàn trường đỉnh cả - MIT, Cornell, Princeton, vân vân... và thầy đều có áo đồng phục của mỗi trường. Khi đi dạy thầy còn mang theo chiếc máy nghe nhạc cá nhân, và dạy xong thầy luôn đeo tai nghe trước khi bước ra khỏi lớp. Đám sinh viên kháo nhau rằng thầy vừa mới vào biên chế, và lẽ ra không được phép đảm nhiệm hẳn một bộ môn

sớm thế này. Có điều, ông giáo mà thầy từng trợ giảng bị đột quy hay sao đó, nên thầy Veera được tiếp quản lớp chúng tôi.

“Xin chào cả lớp,” thầy Veera bước vào, rồi chìa một hộp kẹo cao su mời đám sinh viên bàn đầu. Đám bàn đầu vốn toàn là hạng cày bừa chuyên nghiệp, rất chín phẩy cả, nên phát hoảng cả lên. Đám đó không dám nhận, vậy là thầy nhún vai, vỗ một viên vào miệng rồi quay lên bảng.

“Dòng chảy rồi,” thầy viết bằng chữ trong lên bảng.

“Trong năm bài đầu, ta đã nghiên cứu những dòng chảy đơn giản gọi là dòng chảy tầng. Hình và hướng của các dòng này đều rất dễ xác định dựa vào các công thức và phương trình. Các cậu biết phương trình nào chứ nhỉ?”

Thầy nhìn quanh lớp tìm câu trả lời. Không giống các thầy khác, thầy không chỉ nhìn vào bàn đầu. Thực ra, thầy còn hay chú trọng vào phía cuối lớp. “Được rồi, tôi sẽ không chỉ hỏi các cậu một sách. Tôi muốn hỏi các cậu sành điệu ở cuối lớp kia kìa.”

Ryan và tôi là những kẻ ngồi cuối lớp mẫn tính; khuất mắt trông coi, đây là vị trí phòng thủ tốt nhất với những kẻ năm phẩy, nhưng thầy Veera chẳng quan tâm.

“Ryan, hãy nói xem, phương trình chủ đạo miêu tả dòng chảy tầng là gì?”

“Em á thưa thầy?” Ryan ngạc nhiên khi thấy có một ông thầy thuộc cả tên mình.

“Phải, là cậu đấy Ryan. Tôi biết cậu biết câu trả lời.”

“Phương trình Navier-Stokes ạ.”

“Đúng rồi, cậu có muốn viết lên bảng cho cả lớp xem không?”

Ryan chạy lên bảng, đám chín phẩy bàn đầu cười mỉa khi thấy

có kẻ năm phẩy muốn xây dựng bài. Nhưng phương trình Ryan viết rất chính xác; cậu ấy sẽ không lên bảng trừ phi cậu ấy biết câu trả lời.

“Hoàn hảo, cảm ơn Ryan. Mà có phải cậu là người đã viết về tính hiệu quả của dầu bôi trơn có ảnh hưởng thế nào tới mức tiêu thụ nhiên liệu của xe máy trong bài thi kỳ trước không?”

“À, vâng ạ thưa thầy.”

“Mà có phải cậu đã thí nghiệm dữ liệu trên chính chiếc xe của cậu?”

“Dạ vâng thưa thầy. Nhưng không được chính xác cho lắm ạ.”

“Tôi khoái điều đó đấy,” thầy Veera liếc về đám chín phẩy, lúc này đang mài miết ghi chép như những con vẹt được đào tạo bài bản. “Tôi rất khoái điều đó.”

Ryan đi về chỗ ngồi. Tôi biết cậu ấy rất thích môn Cơ học Chất lỏng, và nhất là thầy Veera. Cậu ấy chưa để lỡ một buổi Cơ Lỏng nào, và cậu ấy sẽ làm bất cứ thứ gì cho thầy Veera. Nhưng những ông thầy khác – ông thầy thiết kế chuyên gài bẫy, ông thầy cơ học chất rắn nhạt toẹt, và ông thầy nhiệt động học giao bài điên cuồng – thì khác hẳn. Nếu có cơ hội, hẳn Ryan sẽ lấy máy tiện trong xưởng cơ khí mà tiện đứt ruột các ông này.

Tôi gặp Neha ở rạp Priya một tuần sau tiết Cơ Lỏng. Lẽ ra tôi nên viết “tôi gặp bạn gái tôi” nhưng vấn đề chết tiệt ở đây là đến giờ bản thân tôi cũng vẫn chưa dám chắc. Tôi đã quen cô được hơn một năm, nhưng cô gọi tôi bằng đủ các lối xưng hô khác nhau tùy vào tâm trạng cô. Ban đầu, tôi chỉ là một người bạn. Rồi là một người bạn thân, rồi là một người bạn đặc biệt thân, rồi là một người bạn hết sức thân và đặc biệt hay đại loại thế. Với cô, việc gọi người khác là bạn trai là một quyết định quan trọng. Bỏ

cô đã bắt cô hứa sẽ không bao giờ có bạn trai, và cô muốn giữ lời hứa ấy. Đương nhiên, điều này chẳng cản trở cô đi xem phim với tôi, tay trong tay, hai tuần một lần suốt cả một năm trời.

“Lại muộn à?” cô phàn nàn. Chắc tôi chỉ muộn hai phút chứ mấy.

“Ừ vương lớp Cơ Lỏng. Thầy Veera dạy quá giờ mà chẳng ai nhận ra.”

“Thầy Veera là thầy trẻ trẻ đúng không?”

“Ừ, em biết thầy ấy à?”

“Không biết rõ lắm. Bố em có nhắc tới thầy ấy. Em nghĩ bố em ghét thầy ấy.”

“Bố em nghe hết như một kẻ...”

“Mình vào thôi. Em không muốn bỏ lỡ đoạn giới thiệu.”

Bộ phim có tên Truy tìm ký ức, lại một sản phẩm hành động giả tưởng vớ vẩn. Các rạp phim Anh ngữ ở Delhi là thế đấy, chỉ chiếu rất những phim hành động hoặc phim người lớn. Tôi chịu được loại thứ hai, nhưng làm sao mang bạn nữ đi xem cùng được, đặc biệt là những cô gái Ấn truyền thống nết na như Neha. Nghĩa là lựa chọn rút xuống chỉ còn phim hành động hoặc phim Hindi. Mà một cô gái có lòng tự trọng sẽ chẳng bao giờ đi xem một bộ phim Hindi khi hẹn hò. Thế nên, tôi lại bị kẹt ở đây, ngắm Anorld khoe vai u thịt bắp và làm nổ tung các loại hành tinh.

“Anh thích phim giả tưởng à,” cô ngồi xuống.

“Ừ.” Tôi làm gì còn lựa chọn nào khác.

“Đúng là đồ kỹ sư IIT điển hình.”

Dạ vâng thưa cô em. Loại kỹ sư IIT điển hình có bao giờ chịu

cúp lớp thiết kế để đi xem những bộ phim ngớ ngẩn như thế này.

Và ngay khi tôi nghĩ mọi thứ không thể tồi tệ hơn, thì y như rằng có chuyện. Neha và tôi ngồi ở trên ghế ban công (35 rupee một vé, quá là đắt đỏ) và đợi các đoạn giới thiệu phim bắt đầu. Tuy nhiên, theo một chính sách mới được chính phủ ban hành, đầu tiên rạp phải chiếu một thước “phim tài liệu kế hoạch hóa gia đình”.

Ừ thì Ấn Độ có dân số lớn. Thế thì mọi người đều nên dùng biện pháp bảo vệ và dân số sẽ tăng ít hơn. Đơn giản thế thôi phải không ạ? Thế nhưng trên thực tế, chẳng ai muốn dùng thuốc tránh thai, nên chính phủ buộc phải trình chiếu một cách triệt sản cho mọi người xem.

Thước phim bắt đầu; một ông lương y ở bệnh viện công tự giới thiệu với một nụ cười từ mẫu. Ông này lẽ ra đóng vai một người bạn song hành trên chặng đường kế hoạch hóa gia đình, nhưng tôi lại thấy ông ấy nhìn hết như một sứ giả thần chết, đặc biệt là khi ông giới thiệu một cách triệt sản – cắt ống dẫn tinh.

Đoạn phim kể chuyện một anh công nhân nhà máy có cuộc sống điền viên với chị vợ giản dị (nấu nướng suốt ngày) và hai con. Thế rồi một hôm nọ, anh ta nằm mơ thấy mình có đến sáu đứa con (tất nhiên việc này đòi hỏi anh phải lao động với chị nhà rất nhiều lần, nhưng họ bỏ qua hết những phần này). Đám con cần ăn, cần học, cần đồ chơi, và luôn miệng nheo nhéo đòi bố cho thêm. Nhưng ông bố đã mệt nhoài vì phải làm việc ở nhà máy (chưa kể việc lao động với vợ) và kiệt sức. Đó là khi người bạn kế hoạch hóa gia đình, hay là sứ giả thần chết, xuất hiện.

Ông lương y kéo ra một tấm giản đồ vẽ cơ quan sinh sản nam giới, và cả rạp, đặc biệt là những hàng đầu, bắt đầu hú huýt. (Rạp phim vốn đối lập với giảng đường, hàng đầu lại là hàng xảy ra

nhiều trò vui nhất.)

Vậy đấy, đúng lúc tôi đi hẹn hò thì chuyện này lại xảy ra. Tôi chưa hề có dịp đả động đến vấn đề tình dục (huống hồ là kiểm soát tình dục) với Neha. Nhưng vị sứ giả thần chết lại hiện ra lù lù, chỉ trở vào vị trí đích xác của những nơi sẽ bị cắt hông kiểm soát bộ phận sinh sản nam. Tôi ngỡ ngàng chín, như tất cả những người đàn ông khác trên ban công.

Neha nhìn qua và thấy tôi đang ngọ nguậy trên ghế.

“Anh có sao không đấy?”

“Em không thấy quá ỉ ả à? Sao người ta lại phải chiếu những thứ thô bỉ này chứ?”

“Gì cơ? Chỉ là giáo dục thôi mà.”

“Dạ vâng. Đi xem phim mà cũng cần giáo dục.”

“Thôi nào Hari. Em lại thấy khá buồn cười đấy chứ.”

Chị vợ trên màn hình chăm chú lắng nghe ông bác sĩ, và mỉm cười với viễn cảnh tình dục không để lại hậu quả. Tôi định nhìn ông này và chị vợ hẳn có gì lẩn tẩn, nhưng đó chỉ là tưởng tượng của tôi.

Thước phim kết thúc sau nửa tiếng, và ai nấy đều thở phào. Anh công nhân tỉnh giấc và ngộ ra rằng mình phải kiểm soát gia đình, và đi đăng ký triệt sản ngay. Kết thúc có hậu, những gương mặt hân hoan của chị vợ cùng hai đứa con biến thành hoạt hình, và biểu tượng tam giác ngược của cục kiểm soát dân số hiện ra. “Nhà nhỏ là nhà vui” là lời khuyên thông thái cuối cùng được ném về phía khán giả trước khi diễn viên Anorld khát sủng choán hết màn hình.

Neha nắm lấy tay tôi khi phim bắt đầu. Giờ thì cô đã quen với

việc này và tôi cũng chẳng mong gì hơn. Tôi nhớ tới lần trò chuyện cuối với Ryan. Có lẽ nào Neha cũng thầm mong được tiến xa hơn những cái nắm tay? Hay là tôi hỏi thẳng cô ấy? Liệu tôi có nên liều một phen?

Xem phim xong, chúng tôi đi ăn ở tiệm Nirula. “Thế anh kể cho em về thầy Veera xem,” Neha cắt chiếc bánh pizza thành từng phần bằng nhau. Con gái luôn thích sắp thức ăn trên bàn cho gọn.

“Thầy rất khác biệt,” tôi đáp. “Chẳng hạn như, thầy không phân biệt giữa đám chín phẩy và đám năm phẩy. Và thầy thích những lối tư duy mới mẻ. Ngay cả những bài tập thầy giao cũng buộc ta phải nghĩ sâu hơn.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ như bài giữa kỳ yêu cầu sinh viên động não về một vấn đề kỹ thuật liên quan tới Cơ học Chất lỏng. Hầu hết các giáo sư sẽ chỉ đơn thuần nói, ‘hãy làm hết các bài tính ở cuối chương 10’ chẳng hạn, nhưng thầy Veera luôn khơi gợi ý tưởng mới.”

“Nghe hay nhỉ. Thầy ấy có đẹp trai không?”

“Anh thấy có.”

“Thế thì em phải đi gặp mới được. Có khi em sẽ bảo bố mời thầy về nhà chơi,” cô nói và cười phá lên.

Một cơn ghen dội lên trong tôi. Đột nhiên thầy Veera không còn vẻ gì hay ho nữa. “Quý tha ma bắt.”

“Này anh ghen đấy à?”

“Không, ghen gì mà ghen? Anh có phải bạn trai em đâu.”

Neha cười sảng sặc. Tự đùa tự cười. Đồ phụ nữ dở hơi, tôi chỉ muốn cắt phứt cái lọn tóc dễ thương kia đi.

“Em đùa ấy mà, đồ ngốc,” cô nói. “Gì chứ em mà làm thế thì bố em sẽ giết em cũng nên. Với lại ông ghét cay ghét đắng thầy ấy. Nhưng thấy anh ghen tức cũng hay đấy.”

“Anh chẳng ghen.”

Rồi cô nắm tay tôi, nhưng vẫn tiếp tục cười. Sao phụ nữ cười nhiều thế nhỉ? Mà sao tôi vẫn thấy cô xinh đẹp? Mà quái sao tôi vẫn chưa được hôn cô?

Cô thôi cười, chỉnh lại tư thế. “Em xin lỗi Hari. Đừng giận, anh là người bạn tí hon đặc biệt ngọt ngào nhất của em.”

Lại đến lượt cái gì nữa đây? Lại thêm một danh hiệu nữa?

Cô rướn người lên để hôn má tôi. Cơ hội đây rồi, tôi nghĩ thầm. Cứ cho cô ấy tưởng rằng bạn không để ý, rồi ngay khi đôi môi cô tiến gần tới má, chỉ cần quay đầu và nướn môi bạn lên chỗ đó. Đó là cách duy nhất để hôn những phụ nữ Ấn đoàn trang, Ryan từng bảo tôi vậy.

“Anh làm gì thế?” Neha rụt lại.

Tôi cố lấy vẻ ngây thơ.

“Anh định hôn môi em đấy à?”

“Không.”

“Hari, anh biết em không thích chuyện đó mà.”

Thế thì em thích cái quái gì? Những câu chuyện hài hước tự biên tự diễn? Hay là ông bố nghênh ngang của em?

“Bởi vì chuyện đó không có gì hay ho, nó sẽ làm hỏng mọi thứ. Bởi vì nó không đứng đắn. Anh không phải là con gái, anh làm sao hiểu được.”

Vâng, tôi muốn nói, và em chẳng phải con trai, nên em cũng

chẳng hiểu được đâu. Thế nên mình ăn nốt cái pizza rồi đi về nhé? Tôi im lặng. Tôi đã vượt mất cơ hội, và mất luôn cả lòng ham muốn. Thêm vào đó, gương mặt cô đã trở nên buồn bực. Tôi nào có muốn cô buồn, vì chúng tôi thường ấn định ngày hẹn lần sau ở cuối bữa. “Bánh pizza này ngon nhỉ.”

“Anh muốn gặp nhau thứ Năm tới không?”

“Được chứ.”

“Em phải đi mua quà sinh nhật cho bạn. Anh đến Connaught Place với em nhé?”

Tôi đồng ý. Tôi đã chán ngấy Priya và những nơi hẹn hò có giá cắt cổ ở xung quanh đây.

“Tốt rồi. Em sẽ lái xe đón anh ở tiệm kem.”

Tôi vun đấm vụn bánh pizza, chẳng buồn ngược mắt lên.

“Venkat, tớ có những trách nhiệm nhất định...” Alok nói.

“Nhưng đấy có phải là trách nhiệm của tớ đâu? Đây là lần thứ ba trong tháng rồi. Đã đến lúc tớ không muốn nghe những lời này nữa rồi,” Venkat cắt ngang.

Đó là một đêm tháng Hai se lạnh. Cuộc chuyện trò vọng ra từ phòng Venkat. Ryan và tôi đang ở ngoài hành lang dãy nhà, trên đường từ căng tin về.

“Sao hai cậu ấy nói to thế nhỉ?” Ryan thắc mắc.

“Chả biết nữa. Thường thì phòng con ma cà Venkat rất yên ắng.”

Ryan ghé tai vào cửa phòng Venkat.

“Cậu làm gì thế?”

“Suyt... tớ nghĩ bọn nó đang cãi nhau.”

“Liên quan gì tới mình? Đi thôi,” tôi nói.

“Suyt, lại đây nào,” Ryan bảo,

Ở mức độ nào đó, ngay cả tôi cũng thấy tò mò về cuộc cãi nhau này. *Cãi nhau to không? Về cái gì mới được?* Tôi ghé tai lên cửa, và từng từ đều vọng ra rõ mồn một.

“Alok, đã quá giới hạn rồi đấy. Tớ phải học mười tiếng một ngày để giữ GPA. Tối thiểu ra tớ phải tin tưởng được nhóm học của mình chứ,” Venkat nói.

“Bố tớ hôn mê rồi. Cả nhà tớ lo có khi ông đã bị đột quy cũng nên! Nhà tớ gọi điện lên hai lần rồi...” Alok nói.

“Này, mẹ cậu lúc nào cũng nặng xị quá lên về bệnh tình bố cậu. Ông ấy sẽ hồi phục thôi, mà cậu như vậy thì giúp được gì?”

“Tớ là người đàn ông duy nhất ở nhà đấy Venkat. Tớ muốn về. Cậu không gánh vác giúp tớ được lần này hay sao?”

“Không, thật đấy. Tớ phải nghiên cứu tài liệu cho các môn khác nữa. Tớ không nghĩ là cậu hiểu được điều này. Làm sao mà hiểu được, cậu là một đứa năm phẩy cơ mà,” Venkat nói.

“Hiểu cái gì cơ?”

“Rằng tớ phải giữ vị trí *của mình*. Đứa xếp thứ hai trong khoa chỉ kém tớ có 0.03 thôi, cậu biết không. Nào, tớ nên giúp cậu hoàn thành cái bài tập nhóm này, hay dành thời gian đi ôn bài của tớ?” Venkat nói, quát thì đúng hơn.

“Đồ ma cày chết bằm,” Ryan thì thào vào tai tôi. Tôi ra hiệu cho Ryan giữ im lặng.

“Venkat, cậu lúc nào cũng học. Sao cậu không...” Alok nói.

“Tớ là một đứa chín phẩy, cậu có hiểu không? Tớ phải giữ vị trí của mình!” Venkat nói như tự nhắc bản thân hơn là nói với Alok.

“Nhưng tớ không phải bạn cậu sao? Cậu biết tớ phải chăm bố mà,” Alok nói, lần này nài nỉ thay vì phản đối.

“Đủ rồi đấy!” Venkat nói, “bài tập này chiếm tới tận mười phần trăm. Alok, cậu không được phép đi.”

“Làm ơn đi mà Venkat,” Alok nói, giọng bắt đầu trở nên giống bà mẹ, nghĩa là cậu ấy sắp khóc.

“Quá sức chịu đựng rồi, tớ phải can thiệp thôi,” Ryan đập cửa. Lẽ ra tôi phải ngăn cậu ấy lại, nhưng Ryan nhanh hơn chào chộp.

Alok đứng cạnh Venkat, lúc này đang ngồi ở bàn học. Cả hai quay sang đầy ngạc nhiên.

“Cái quái gì...” Venkat nói. “Ryan, cậu vào đây làm gì?”

Một câu hỏi hợp lý. Một kẻ năm phẩy vào phòng một người chín phẩy làm gì? Venkat nhìn Ryan như một người đang kiểm quán bar lại đi lạc vào chùa.

“Có vấn đề gì đấy?” Ryan hỏi, hoàn toàn phớt lờ Venkat.

Tôi đứng lặng yên, nhìn quanh phòng Venkat. Trừ chiếc giường và vài ba bộ quần áo, cả phòng chứa đầy sách, sách và sách.

“Ryan, chẳng liên quan gì đến cậu,” Alok nói. Tôi có thể thấy cậu ấy sốc vì thấy Ryan, nhưng sâu thẳm bên trong, chắc cậu ấy phải thấy như người cứu mạng đã xuất hiện.

Cái biểu cảm ê chề “tôi-sắp-khóc-đến-nơi” đã tan biến.

“Tớ nhắc lại, có vấn đề gì đấy?” Ryan hỏi.

“Để tớ nói cho mà nghe,” Venkat nói. “Ngày mai là hạn nộp bài tập Nhiệt, và Alok với tớ cùng chung nhóm. Bài này chiếm tận

mười phần trăm. Thế mà cậu ấy lại muốn về nhà...”

“Tớ có đi du lịch đâu, bố tớ ốm nặng mà,” Alok nói.

“Cậu có muốn tớ về thay không?” Ryan hỏi.

Tôi thấy khó hiểu. Một năm cạch mặt nhau, và đột nhiên ngỏ lời giúp đỡ thế này. Ryan muốn làm hòa với Alok hay chỉ muốn chứng tỏ Venkat là một đứa đểu?

“Hử? Cậu á? Về đâu... nhà tớ á?” Alok hỏi.

“Ừ, tớ biết nhà cậu, và tớ cũng đã từng đưa bố cậu tới bệnh viện rồi. Tớ có xe máy và sẽ giúp đưa ông tới đó nhanh hơn. Hoặc giả, nếu cậu cần đi, thì tớ sẽ giúp cậu làm nốt bài tập, duy có điều tớ không muốn làm cùng đứa bạn cày bừa đểu giả này của cậu,” Ryan nhấn mạnh từ “bạn”.

Thật quá thể. Ryan đang đóng vai Mẹ Teresa với Alok. Người mà Alok đã đay nghiến và bỏ đi, giờ lại là một quý nhân phù trợ từ thiên đường. Tôi nhìn Venkat, một bản sao trẻ tuổi của tất cả các ông thầy ác mỗ trong trường. Cậu này vuốt nhiều dầu lên tóc đến mức có thể nấu được một bữa cho cả ký túc Kumaon, trên trán trông rõ vệt tro để lại từ những lần sùng bái cầu nguyện. Thế mà, ngay trong lúc này, Ryan mới là người nhìn giống một thiên thần.

“Thật sao?” Alok hỏi.

“Thế thì tớ đi nhé,” Ryan nói và đứng dậy. Alok gật đầu và Ryan rời phòng.

Chúng tôi giữ im lặng trong một phút sau đó. Ryan đã giải quyết được một vấn đề có thể cứu mạng được một người bạo bệnh, đồng thời giúp một kẻ chín phẩy bảo lưu được tương lai. Tất cả chỉ với một chuyến xe về nhà Alok.

“Rồi, mọi chuyện thế là giải quyết xong. Tớ sẽ không làm phiền bọn cậu nữa, làm bài Nhiệt tiếp đi,” tôi nói rồi đứng dậy để đi.

“Hượm đã,” Alok gọi.

“Gì?”

Alok đi ra khỏi phòng cùng tôi. Không phí một giây, Venkat rút ra cuốn sách nhiệt động học, rồi ném về phía Alok một cái nhìn ra chiều “quay về sớm đây”.

“Cảm ơn nhé,” Alok nói.

“Cảm ơn Ryan ấy,” tôi đáp.

“Ừ, tớ sẽ cảm ơn cậu ấy. Cậu ấy vẫn giận tớ chứ?”

“Tất nhiên là không rồi, nếu không thì cậu ấy về nhà cậu làm gì?”

“Nhưng cậu biết tính Ryan rồi còn gì, cậu ấy có thể giúp tớ nhưng đồng thời vẫn có thể giận tớ.”

“Ừ thì cậu ấy có thể đổi. Nhưng có khác gì đâu. Cứ cảm ơn cậu ấy thôi.” Tôi bắt đầu thấy khó chịu với Alok. Tôi không nghĩ rằng cậu ấy có quyền nói rằng mình hiểu Ryan nữa, rõ ràng không hiểu bằng tôi. “Hari?” Alok nói. “Cậu nghĩ tớ có thể quay lại được không?”

“Quay lại đâu?” Tôi thấy sốc.

“Thì cậu biết đấy, bộ ba bọn mình như xưa.”

“Sao? Venkat không còn hợp với cậu nữa à?”

“Hồi đó tớ có biết gì đâu. Tớ muốn quay lại như cũ.”

Tôi không còn tin vào tai mình nữa. Một năm ở bên một kẻ chín phẩy độc hại đã thay đổi cậu ấy thế này đây! “Cậu chắc chứ?”

“Ừ, tớ chắc.” Alok lí nhí.

Và thế là, như những kẻ ngốc ủy mị, chúng tôi ôm chầm lấy nhau. Tôi nghĩ Alok đang thềm khóc lắm rồi, và cậu ấy đã rơm rớm vài giọt lúc nào cũng để dành sẵn. Tôi cũng thấy nao nao, chưa bao giờ tôi nghĩ ba đứa bọn tôi lại có ngày quay trở lại với nhau. Tôi biết Ryan sẽ tỏ thái độ này nọ, nhưng kiểu gì cuối cùng cũng sẽ chấp nhận. Nếu cậu ấy có thể dành vài tiếng đồng hồ chăm sóc một-nửa ông bố của Alok, thì chắc chắn cậu ấy vẫn còn bụng dạ với Alok. “Tốt rồi. Chào mừng cậu quay trở lại,” tôi nói.

“Ừ. Ngay sau khi cái bài tập nhiệt chết tiệt này xong xuôi,” Alok nói và lần đầu trong hơn một năm, hai đứa cùng cười phá lên.

Chương 9

Học thuyết con chuột

Dúng như tôi đoán, Ryan xị mặt ra vì sự quay trở lại quá dễ dãi của Alok, nhưng việc này không kéo dài bởi chẳng ích gì. Sau khi Alok khóc thêm mấy chập nữa, chúng tôi lại ôm chầm lấy nhau và bộ ba chính thức tái hợp. Chúng tôi vui vẻ lờ tịt đi những lời nguyên rủa qua kẽ răng của Venkat, vì cậu ấy có đồng sách, còn chúng tôi có nhau.

Ryan mở tiệc để đánh dấu sự kiện lịch sử này. Cậu ấy tự mình sắp xếp mọi thứ, kể cả việc dọn phòng mình – chỉ riêng việc này đã ngang tầm với một chiến công của Hercules, bởi đã hàng tháng trời cậu ấy chẳng hề đụng chạm gì tới lớp bụi trong phòng, dù chỉ bằng một cái hắt xì hơi.

“Nhưng sao cậu ấy lại đặt tên nó là Tiệc Chuột nhỉ?” Alok thắc mắc.

“Chả biết. Cậu ấy có một học thuyết sắp công bố,” Tôi nhún vai.

Trước buổi tiệc Ryan đã cấm không cho chúng tôi bén mảng tới gần phòng cậu ấy. Đã ít nhất sáu lần tôi nghe thấy Ryan hét đuổi Alok “Béo, xéo ngay.” Danh sách khách mời bao gồm tôi, Alok, Sukhwinder, Anurag và Vaibhav, một cậu ở phòng cuối tầng tôi và luôn có vodka trong phòng. Với Ryan thì đó là một tiêu chí để được liệt vào dạng bạn tốt. Tuy nhiên, sau này tôi mới phát hiện ra tiêu chí thực sự của danh sách khách mời; tất cả đều là sinh viên năm phẩy, đều là dạng cá biệt, sống trong cùng một tòa nhà.

Cả đám hồi hộp chờ tới mười giờ để Ryan mở cửa.

“Vào đi các cậu,” Ryan gọi vọng ra sau khi chúng tôi đứng chờ bên ngoài phải đến cả tiếng đồng hồ, sắp sửa mọc nấm lên rồi.

Trong phòng tối mò vì Ryan đã thay thế những bóng đèn trong ký túc bằng đèn đỏ, tỏa ra một thứ ánh sáng lờ mờ soi vào bàn học, giờ đã hóa thành một quầy bar. Ryan đã dọn một loạt chai vodka và rượu rum lên bàn, cùng với nước ép trái cây mua dưới vỉa hè, Coke từ căng tin, chanh, nước đá, đường và cuối cùng là thuốc mời cho đám khách. Khi những điếu thuốc được cuốn sẵn, đó là dấu hiệu cho ta biết người tổ chức là một kẻ khá chú trọng tới tiểu tiết.

Nhưng chưa hết. Khắp bốn bức tường dán kín hình đàn bà khỏa thân, những poster xé từ tạp chí khiêu dâm Mỹ, vốn được đám sinh viên kẹp trong những tập tuyển sinh đại học Mỹ gửi đường bưu điện tới Kumaon. Nào những cô đào tóc vàng, tóc nâu hay tóc đỏ, mảnh mai, ngồn ngộn hay bé xíu xiu, giờ đều múa may khêu gợi trên tường Ryan.

Alok nhìn chăm chặp vào đám hình, miệng há hốc như thể vừa có một vật thể bay lạ hạ cánh xuống bồn bếp nhà cậu ấy. “Mấy cô này đều trần truồng hết cả,” rớt cuộc cậu ấy cũng lắp bắp lên thành tiếng.

Vâng, xin cảm ơn sự quan sát của Alok. Đúng là thời gian ở bên Venkat đã khiến cậu ấy bỏ lỡ quá nhiều thứ. Chúng tôi ngồi bệt xuống sàn, nơi Ryan đặt sẵn ghế nệm cho từng khách. Loạt ly đầu tiên bắt đầu với tiếng hô “dzô”, tiếp theo là những lời thách nhau cạn ly, rồi Pink Floyd cất lên tiếng nhạc.

Khi loạt ly đầu kết thúc, Ryan chuốc thêm rượu cho chúng tôi ngay lập tức, và cứ như thế. Khi tay tôi tự với tới loạt mời thuốc

cuốn sẵn, trong đầu tôi biết rượu đã ngấm rồi; cứ lúc nào có ba chén rượu xoay lòng vòng trong bụng là y như rằng miệng tôi lại thèm thuồng một mồi hút.

Ông Hớn Hở có một kiểu say riêng: cứ thích ôm ấp người khác, như thể lấn chiếm chỗ say của người khác vậy. Cậu này ngồi cạnh Alok, khoác vai cậu ấy, thỉnh thoảng lại xoa xoa bóp bóp.

“Bữa tiệc bá cháy. Alok, cậu có thấy vui vui lâng lâng vui vui?” Ông Hớn Hở hỏi đầy quan tâm.

Alok gật đầu, khẽ gỡ tay Ông Hớn Hở ra, rồi rướn người về trước hỏi. “Này Ryan, cái học thuyết lớn mà cậu định công bố trong buổi hôm nay là gì thế?”

Ryan đang ngồi đối diện chúng tôi, giữa Anurag và Vaibhav. “Thì mình cứ vui xả láng đi đã nào,” cậu ấy đáp.

“Tớ vui lắm rồi đây, công bố đi xem nào,” Ông Hớn Hở nói, đoạn lại khoác tay qua Alok.

“Ừ, ừ, nói đi nào,” Anurag và Vaibhav đồng thanh giục.

“Các cậu, học thuyết này của tớ có tên là Học thuyết Con chuột. Nhưng trước khi tớ đi vào nội dung, tớ cần các cậu trả lời một câu hỏi đã.”

“Câu hỏi gì?” Anurag hỏi.

“Tớ muốn các cậu nói cho tớ biết đích xác các cậu muốn gì trong cuộc đời này.”

“Ôi xời, kệ nó chứ,” tôi nói. “Cứ nói toẹt ra cái học thuyết quái quỷ của cậu đi nào.” Tôi đã quá quen với những chiêu trò sân khấu của Ryan. Bên cạnh đó, não tôi đã thấm đẫm quá nhiều cặn để trả lời những câu hỏi sâu xa thế này.

“Nào các cậu, hợp tác với tớ đi nào,” Ryan nói, “các cậu sẽ thấy

học thuyết này hay hơn nhiều một khi đã nghiền ngẫm trước cuộc đời mình. Chỉ đúng một câu hỏi thôi – cậu muốn gì trong cuộc đời này? Hãy dành hai phút để nghĩ đi.”

Chúng tôi im lặng. Ryan tranh thủ rót đầy ly cho mọi người. Đây đã là ly thứ tư của tôi, và chưa bao giờ tôi cảm thấy mông lung về cuộc đời mình như lúc này. Tôi ngắm mọi người ngắm nghĩ.

“Được rồi, hết giờ,” Ryan nói. “Ông Hớn Hở, cậu trả lời trước đi.”

Ông Hớn Hở ôm chặt Alok hơn, và gí sát vào, đặt một nụ hôn lên môi Alok rồi thì thầm đầy thân mật, “Tớ có nên nói không?”

Alok dứt khoát gỡ cái vòng tay âu yếm và say khướt ấy ra rồi gật đầu.

“Tớ chỉ muốn đi Mỹ. Với GPA này thì điều đó là không thể, nhưng bằng cách nào đó, ở nơi nào đó chưa biết nữa, nhưng tớ chỉ muốn đi Mỹ thôi,” Ông Hớn Hở lèm bèm.

Rồi Anurag lè nhè mấy câu về việc muốn phát minh ra một ngôn ngữ tin học mới, còn Vaibhav muốn tự mở công ty riêng.

Tôi có thể thấy Ryan không quan tâm lắm tới tham vọng cuộc sống của mấy cậu này, nhưng vẫn lịch sự gật đầu lắng nghe. Cậu ấy chỉ muốn nghe xem Alok và tôi nói gì thôi.

Ryan gật đầu sang phía Alok.

“Thì cậu biết rồi còn gì,” Alok nói.

“Nói lại tớ nghe xem.”

“Tớ muốn kiếm được việc ở Delhi để chăm bố mẹ và không phải lo về tiền.”

“Thật á?” Ryan hỏi, tỏ vẻ chưa thấy thuyết phục với câu trả lời đó cho lắm.

“Tất nhiên,” Alok đáp kiên quyết.

“Thật á?” Ông Hớn Hở hỏi tiếp, dù chỉ mang ý triu mến chứ chả có ý gì khác.

“Cậu thì sao Hari?” Ryan hỏi.

“Tớ chả biết.” Thực sự tôi không biết mình muốn gì. Tôi đã nghĩ rồi. Tôi không muốn bị GPA năm phẩy, và tôi không muốn bị béo và xấu xí. Tôi cũng không muốn bị lú lờ trong những buổi vấn đáp chết tiệt ở mọi học kỳ. Ý tôi là – tôi không biết rõ mình muốn gì – vì tôi là đứa sở hữu tất tần tật những tố chất chả ai ưa ấy. Nhưng để biết mình muốn gì thì lại rất khó.

“Cậu biết quá đi chứ. Nào, thể thao lên đi,” Ryan giục.

Thể thao, đó là từ cửa miệng của Ryan. Ryan lúc nào cũng thể thao. Và Ryan lúc nào cũng có dáng gọn chắc và hấp dẫn. Và Ryan lúc nào cũng tự tin và vô lo. Tôi ghét Ryan. Nhưng đó là lúc tôi nhận ra mình muốn gì – tôi muốn được như Ryan.

“Chẳng có gì nhiều,” tôi nói, khi trong đầu đang cố kiếm câu trả lời. Làm sao tôi có thể nói với mọi người rằng tôi muốn được như Ryan; xét cho cùng, Ryan chẳng bao giờ mong muốn trở thành một ai khác.

“Gì thì cũng phải nói gì đi chứ. Để mọi người còn nghe học thuyết chứ.” Alok nói.

“Tớ muốn được hôn bạn gái tớ và thích lúc nào thì hôn lúc ấy. Và thậm chí là hôn hôn, đi tới bến với cô ấy luôn.”

Đến giờ tôi vẫn không biết tại sao mình lại nói ra điều ấy. Ý tôi là, cũng không sai. Vâng, đúng là tôi muốn hôn Neha này nọ,

nhưng tôi muốn nói ra cái gì khác cơ.

“Bạn gái cậu là ai thế?” Ông Hớn Hở quay sang tôi tò mò.

“Không phải việc của cậu,” Ryan nhanh nhẩu ngăn.

“Thôi nào, kể cho mọi người nghe học thuyết đi thưa ngài,” Alok nói. Đã thêm hai ly, cậu ấy cũng chẳng còn quá để tâm tới những cái ôm hôn của Ông Hớn Hở nữa, mà ánh mắt buông xuôi đã tỏ vẻ sau cặp kính, mặc kệ việc đang bị ôm chặt.

“Thưa các quý ông,” Ryan ngồi lên giường. Giờ cậu ấy đang ngồi cao hơn mọi người, tưới tắm cho những cái đầu đang ngóc lên bên dưới với một cơn mưa kiến thức. “Xin cảm ơn đã tới dự buổi tiệc hôm nay. Như các cậu chắc đã nhận ra, các cậu là những kẻ có GPA thấp nhất tòa nhà này. Chúng ta, xin thưa, là những kẻ cá biệt. Xin uống mừng những kẻ cá biệt.”

Mặc dù Ryan đang rõ ràng trơ tráo dùng chiêu nịnh đầm chúng tôi, chúng tôi vẫn phần nào cảm thấy đặc biệt khi được đóng vai những sản phẩm hỏng hóc trong hệ thống điểm của IIT và cùng nhau đưa ly lên lớn tiếng “dzô”.

“Và cái hệ thống IIT này chẳng là gì ngoài một cuộc đua dành cho những chú chuột. Nó không phải cuộc đua của chuột cống, xin để ý nhé, vì chuột cống khôn lỏi hơn chuột thường. Vậy là ta không nói về chuyện đó. Mà là một cuộc đua không cần não trong suốt bốn năm, ở mọi môn, mọi bài tập, mọi bài thi. Đây là một cuộc đua mà ở đó, ta cứ chạy được mười bước các ông thầy lại phán xét ta một lần, bằng một điểm GPA lên trán ta mỗi học kỳ. Toàn những ông thầy chả biết quái gì về khoa học và giáo dục. Vâng, tớ nghĩ thế về các ông ấy đấy. Ý tớ là, cái trường IIT này đã đóng góp gì cho đất nước chứ? Hãy nêu tên một phát minh trong ba thập kỷ qua xem nào.”

Sự im lặng chạy dài qua đám khách khứa khi bài phát biểu của Ryan trở nên nghiêm túc. Tôi hy vọng Ryan đã say thật, vì nếu không thì chả còn cách nào bào chữa cho những lời lẽ gớm ghê như thế trong một bữa tiệc tùng cả.

“Mà thôi,” Ryan tiếp tục, “mặc xác các ông thầy. Quay lại vấn đề, hệ thống này là một cuộc đua bất công. Nếu cậu là một chú chuột biết nghĩ, hoặc ngừng lại để kết bạn với những chú chuột khác trên đường đua, hoặc tạm dừng để nghĩ xem mình muốn gì trong cuộc đời này, hoặc phải mang theo những chiếc ba lô từ quá khứ,” Ryan nhìn vào Alok, “thì cậu sẽ bị đẩy lại phía sau. Như chúng ta đã bị đẩy lại phía sau bởi những kẻ ngốc như Venkat.”

Ông Hớn Hở thổi một nụ hôn gió. Tôi đoán điều đó nghĩa là cậu ấy tán thành.

“Nhưng ta có thể thay đổi những thứ đó,” Ryan nói.

“Như thế nào?” Anurag nói. Ít ra cũng còn có một người đang nghe những lời lảm nhảm này.

“Bằng cách sống theo những điều luật của riêng mình. Bằng cách hóa thành chuột cống, cùng phối hợp với nhau để đánh bại lại hệ thống. Tớ sẽ không đánh đổi bạn bè tớ bởi hệ thống này. Mà sự thực là, những tình bạn đó sẽ đánh bại hệ thống.”

“Như thế nào?” Anurag hỏi lại.

“Chỉ tớ với bạn bè thân thiết mới được biết chi tiết. Cậu sẽ chỉ được nghe học thuyết thôi, tớ có nói cậu sẽ được nghe các bước thực hành đâu.”

“Thế bọn tớ không phải bạn cậu à?” Ông Hớn Hở hỏi, giọng chùng xuống đáng kể.

“Đương nhiên là bạn tớ rồi. Nhưng tớ chỉ có thể thực hành với

bạn thân thôi.”

Không còn ai phản đối nữa. Học thuyết của Ryan ít ra vẫn còn có giá trị giải trí cho buổi tiệc hôm nay. Một chai Vodka, mười điều mời, và ba cuộn băng cát sét Floyd tiếp theo sau, bài phát biểu của Ryan chỉ còn là một phần của buổi tối. Đến một giờ đêm, mọi người ra về. Alok và tôi giúp dọn dẹp đồng bữa bộn.

“Một buổi tụ họp vui đấy,” Alok nói.

“Tớ biết chứ Béo. Cậu đã bỏ lỡ những buổi thế này bởi cái thằng Venkat đểu giả ấy,” Ryan loạng choạng đứng lên.

“Thế còn việc thực hành cái học thuyết của cậu thì sao? Các bước thế nào?” tôi thờ ơ hỏi.

“HĐK,” Ryan nói.

“Cái quái gì thế?” Nghe như mật mã trong mấy bộ phim giả tưởng quái quỷ nọ.

“Hợp tác,” Ryan buông mình xuống giường.

“Hợp tác?”

“Ừ, Hợp tác để kiểm soát, HĐK...” Ryan nhắm mắt lại. Đó là hệ quả của những nỗ lực chuẩn bị cho buổi hôm nay cùng những ly vodka. Cậu ấy đã say khướt.

“Đi nào, bạn chuột, về phòng thôi,” Alok nói.

Buổi tiệc đã kết thúc như vậy đấy.

Đang trong phòng thí nghiệm với Ryan, tôi chợt nhớ ra buổi hẹn ngày hôm sau với Neha. Lần này, quý cô đã đòi một món quà. Cô ấy đã làm to chuyện lên về việc tôi chả bao giờ chịu tặng cô ấy cái gì, và việc các bạn gái khác của cô ấy đều được bạn bè tặng thứ này thứ kia. Ý tôi là, thật là một logic của lừa ngựa, vì có

những thứ cô ấy có thể tặng tôi mà hoàn toàn chẳng phải mất đồng nào cả. Đã thế lại còn dám đòi lại quà từ tôi nữa, thật sự là chỉ có con gái mới làm thế, vì xét cho cùng họ có cấu tạo khác với ta. Gì thì gì, tôi cũng đã hứa sẽ mang theo quà, và quên khuấy đi luôn.

“Sáng mai?” Ryan hỏi. “Thế thì mua gì cho kịp?”

“Chả biết nữa, tớ quên khuấy. Mèn ơi, cô ấy sẽ xịu ra cho coi! Chắc tớ sẽ mua đại sô cô la gì đó thôi, dù đắt như quý.”

“Ừ nhưng sô cô la á? Chả sáng tạo gì cả. Thảo nào cô ấy chưa cho cậu đụng vào,” Ryan nói.

“Kệ thôi. Cậu có ý gì hơn chắc?” Tôi thấy khó chịu khi nghe cậu ấy kết luận như thế, vì nghe cũng đúng.

“Nghĩ đi ông tướng, nghĩ đi.”

Chúng tôi nghĩ trong mấy phút liền, và gạch đi một loạt ý tưởng: quần áo thì quá đắt, nước hoa quá phù phiếm, sách quá xa cách, vân vân. Tôi chẳng có đủ thời gian lẫn sự lanh trí để tùy cơ ứng biến.

“Tự làm cái gì cho cô ấy đi.” Ryan bật ngón tay “tách” một cái.

“Gì cơ?”

“Chẳng hạn như làm cái gì ở ngay phòng thí nghiệm này chẳng hạn. Một món quà nguyên bản do một kỹ sư đích thân chế tạo, chẳng hay quá còn gì?”

Nghe cũng thú vị, dù chẳng thực tế chút nào. Nếu cô ấy mong tôi chi ra ít tiền thì sao.

“Làm gì cơ?”

“Chưa biết. Nghĩ xem có thứ gì đơn giản mà cô ấy có thể dùng

không.”

Tôi cố nghĩ về cuộc sống thường ngày của Neha. Cô ấy có chiếc túi không đáy. “Một cái hộp đựng son thì sao? Những thỏi son cứ lăn ra khỏi túi lúc cô ấy lục bên trong.”

“Đấy, giờ thì cậu nghĩ theo chiều hướng nhu cầu khách hàng rồi. Được rồi, hộp son. Cho mấy thỏi tối đa?”

“Ba... bốn.”

“Kích cỡ mỗi thỏi?”

“Chả biết. 3x1x1 chẳng hạn.”

“Rồi. Thế thì mình xếp hai thỏi trên hai thỏi... rồi mình thiết kế với lá kim loại có độ dày...”

Tôi thấy Ryan đột nhiên hóa thân từ một kẻ IIT cá biệt bất kính thành một nhà khoa học đầy đam mê với cái hộp son của tôi. Lần đầu tiên trong đời, tôi thấy cậu ấy hí hụi kẻ vẽ bản vẽ kỹ thuật như thể cậu ấy thực sự muốn thiết kế ra nó. Rồi cậu ấy còn nghĩ tới những thứ thông minh khác như một chiếc nắp bật, một mặt gương mini, và tên cô ấy được khắc bên trên.

Sau khi thiết kế xong, cậu ấy chia nhỏ các bước ra nhiều khâu khác nhau; cắt, uốn, đánh bóng – tất cả những khái niệm chúng tôi thấy tẻ ngắt trên giảng đường giờ đột nhiên có hồn hẳn. Chúng tôi quên cả bài tập thực sự trong ngày, mà cũng có quan tâm cóc gì tới điểm số nữa đâu.

Ba tiếng sau, tôi đã khắc xong những chữ cuối cùng trong tên “Neha Cherian” trên chiếc hộp son sản-xuất-ở-IIT.

“Đẹp ra phết,” tôi thấy cái nắp bật ngược lên khá ấn tượng, “cô ấy sẽ thích cho mà xem. Cám ơn Ryan nhé.”

“Có gì đâu,” Ryan đưa ngón cái lên. Vâng, tôi thực sự muốn

được là Ryan, người tôi yêu quý hầu như mọi lúc. Ít ra tôi ghét cậu ấy ít hơn tôi ghét bản thân tôi.

Tôi trao món quà cho Neha ở tiệm kem thường gặp.

“Hử? Anh nói đây là cái gì cơ?” Cô ấy xoay xoay cái hộp kim loại kích cỡ như bao thuốc lá trong tay.

“Là một hộp đựng son,” tôi nói.

“Thật á? Chưa nghe bao giờ.”

Tôi hỏi mượn mấy thỏi son của cô ấy. Cô có năm thỏi, nghĩa là thiết kế của chúng tôi đã bị thiếu dung lượng. Gì thì gì, tôi lựa ra bốn thỏi – đỏ, đồng, nâu và hồng (lý do con gái lại bôi sáp màu lên cơ thể mình vẫn là một bí ẩn với tôi) và bỏ chúng vào hộp vừa vặn, rồi đóng nắp lại – sản phẩm thật hoàn hảo. Một mặt có dán gương, nên người dùng có thể tô son chính xác mà không vạch nhảm vào lỗ mũi.

“Sao lại là hộp son?”

“Anh không biết nữa. Chắc vì anh thích đôi môi em,” tôi đáp.

“Buồn cười nhỉ. Mà anh tự làm à?”

“Ừ, với Ryan. Thấy không, có tên em ở đây.” Tôi quay đáy hộp lên. “Neha Cherian”, cái tên đẹp nhất trên thế giới được viết bằng những con chữ đẹp nhất.

“Wow,” Neha khẽ thốt lên, và rồi mân mê cái hộp son làm từ phòng thí nghiệm IIT Delhi như một đứa bé mới chào đời. “Wow,” cô ấy lặp lại.

“Gì cơ?” tôi nói. (Ừ thì tôi cố tình gợi thêm một vài lời khen hơn là cái từ chỉ có nhõn một âm tiết “wow”.)

“Chưa có ai từng làm cái gì thế này cho em cả,” Neha nói. Và

chẳng biết tại sao, đúng lúc đó tình cờ tôi lại nói ra một câu đúng thời điểm. “Chà, cũng chưa có ai mang nhiều ý nghĩa thế này với anh cả.”

Có thể điều này không hoàn toàn chính xác, nhưng cũng không hoàn toàn là bịa đặt (mà dù sao thì cái chính là nói những câu đúng thời điểm với con gái thôi, chứ ai mà quan tâm có chính xác hay không. Tôi là Hari chứ có phải Harishchandra đâu.)

“Thật á?” Neha hỏi.

“Ừ.”

“Cám ơn Hari. Xem này, em dùng nó luôn đây.”

Tôi ngấm gương mặt Neha khi cô thoas son lên môi với vẻ tập trung như khi Alok giải bài lý lượng. Con gái thật xinh đẹp, và cuộc sống này sẽ chẳng còn giá trị nếu thiếu họ.

“Mấy giờ em phải về nhà?”

“Khoảng chín giờ,” Neha đáp. “Em bảo bố mẹ đi ăn tối với bạn gái.”

“Thật là thoáng quá nhỉ,” tôi nói mỉa.

“Họ biết em không vui vì lại nhớ Samir.”

“Này, em muốn anh dẫn tới một chỗ bí mật không?”

“Ở đâu?”

“Sân thượng học viện.”

“Hả? Anh có điên không? Ngay trên nóc trường à, công khai đến thế là cùng!”

“Chả có ai đâu mà lo. Ryan với anh đã leo lên đó cả mấy chục lần. Và đứng từ tháp chuông nhìn xuống cảnh đẹp lắm.”

Tôi có thể thấy Neha phấn khích với ý tưởng này. Tôi chỉ mất thêm vài phút thuyết phục nữa, rằng chúng tôi chỉ cần làm theo cái luật “đi cách nhau năm phút” là đảm bảo chẳng có ai biết.

“Được rồi. Nhưng không phải hôm nay. Sắp chín giờ rồi. Để lần sau đi, em sẽ khóc nhớ Samir một ngày để bố mẹ cho em đi tới mười một giờ.”

Tôi không khoái cái ý tưởng dùng anh trai để làm khiên chắn cho việc đi chơi muộn, nhưng bố mẹ cô đều là những người có chứng chỉ lập dị nên họ chắc xứng đáng với những chiêu trò đó.

“Lần sau em gặp anh trực tiếp trên mái luôn vào lúc tám rưỡi nhé.”

“Được rồi,” cô ấy đáp, “anh nói là an toàn đấy nhé?”

“Ừ, tin anh đi,” tôi nháy mắt.

Chương 10

Hợp tác để kiểm soát

“Đây, mỗi người một bản.” Ryan đưa cho mỗi đứa chúng tôi một tờ giấy có tựa đề: KẾ HOẠCH HĐK.

Tôi đã quên khuấy về cái kế hoạch này, nhưng rõ ràng là Ryan còn nhớ như in. Cậu ấy còn thảo ra hẳn một văn bản hàng hoàng nữa chứ. Lúc này chúng tôi đang ngồi ăn ở quán Sasi, Alok còn mãi cắm mặt vào đĩa bánh parantha thứ hai, thì Ryan chìa ra kế hoạch cho toàn bộ quãng thời gian còn lại ở IIT của chúng tôi.

“Gì cơ?” Những ngón tay nhón mỡ của Alok làm tờ giấy lấm lem, rõ là cậu ấy cần giấy ăn hơn là một mớ kế hoạch IIT. Cảnh tượng Alok ăn uống toát lên một vẻ quá riêng tư khiến tôi chẳng dám nhìn lâu.

Tôi đọc nội dung một lượt.

Hợp tác để Kiểm soát. Hệ thống IIT bất công là vì:

Nó kìm hãm tài năng và tinh thần cá nhân.

Nó bòn rút những năm tháng tươi đẹp nhất của những thanh niên tinh hoa nhất đất nước.

Nó đánh giá ta bằng một hệ thống điểm GPA hà khắc khiến các mối quan hệ bị phá vỡ.

Các ông thầy không quan tâm chút nào tới sinh viên.

Các trường IIT hầu như chả đóng góp gì cho đất nước.

“Cậu có thời gian làm mấy trò này à?” là phản ứng của Alok, rõ

ngốc vì Ryan là đứa có tất cả thời gian trên thế giới cộng lại.

Tôi đọc tiếp: Vậy nên, cách duy nhất để đáp trả hệ thống bất công này là bằng những phương thức bất công – Hợp tác để Kiểm soát hoặc HDK. Và đây là kế hoạch mà Ryan, Hari và Alok đồng ý thực hiện cho đến khi khóa học của họ ở học viện này kết thúc. Những điều khoản cơ bản là:

1. Tất cả những bài tập đều được chia sẻ - từng thành viên sẽ lần lượt làm bài tập cho các thành viên còn lại sao chép. Tiết kiệm thời gian và công sức làm bài.

2. Chúng ta sẽ phân công trách nhiệm học từng môn. Ví dụ, nếu một kỳ có sáu môn, mỗi thành viên chỉ cần đảm nhiệm hai môn. Thành viên ấy phải lên lớp đầy đủ cho hai môn mình được giao, nhưng có quyền cúp lớp các môn còn lại (chú thích: Ryan được chọn tất cả các môn do thầy Veera dạy). Khi lên lớp, thành viên ấy phải ghi bài đầy đủ cho các thành viên còn lại sao chép lại.

3. Chúng ta sẽ chia sẻ kết quả nghiệm thu thí nghiệm.

4. Tình bạn quan trọng hơn GPA. Với lượng thời gian tiết kiệm được, ta sẽ sống cho hết mình.

5. Chúng ta sẽ kết hợp ba phòng ký túc lại thành một tổng thể phức hợp – một phòng ngủ chung, một phòng học và có một phòng tiệc từng xả láng.

6. Chúng ta sẽ chia đều chi phí mua vodka, bất kể mỗi thành viên uống nhiều hay ít.

Đoạn Ryan nhìn hai đứa chúng tôi như thể chờ mong một tràng pháo tay. Chúng tôi im lặng, hy vọng cậu ấy sẽ giải thích xem chủ đích cuối cùng của cậu ấy là gì.

“Thế nào, các cậu thấy sao?”

“Cái gì đấy? Cứ như là mấy trò câu lạc bộ thiếu niên thế?”

“Nếu các cậu đồng ý thì ký tên vào. Ký bằng máu ấy.”

“Lại còn thế nữa,” tôi nói, “Cậu tưởng bọn mình mới mười hai tuổi à?”

“Tớ nói nghiêm chỉnh đấy,” Ryan nói, và trước khi chúng tôi kịp đáp, cậu ấy rút từ trong túi ra một con dao bấm. Chỉ xoẹt một cái, trên ngón cái cậu ấy xuất hiện một vạch đỏ.

“Ryan, cậu điên à?” Alok rú lên khi nhìn thấy màn trình diễn ghê tởm này, suýt thì nôn cả bữa sáng ra.

“Không. Tớ chỉ muốn kết lại những gì muốn nói thôi. Còn các cậu tự quyết định mình muốn làm gì,” Ryan dùng que tăm chấm máu ký vào tờ giao ước.

“Thì cũng phải thảo luận trước cái đã chứ?” tôi hỏi.

“Còn gì mà thảo luận? Tớ có ép buộc ai đâu.”

“Chẳng hạn như việc chung nhau làm bài tập và nghiệm thu, như thế là gian lận còn gì?” Alok nói.

Tôi đồng ý với Alok, dù tôi lo ngại về điều khoản liên quan tới khoản phí vodka hơn, bởi lúc nào Ryan cũng uống cừ nhất đám.

“Đó không phải là gian lận mà là hợp tác. Bọn họ đã chia rẽ chúng ta bằng điểm GPA, chúng ta chỉ đơn thuần liên kết lại với nhau để chống trả thôi.”

“Tớ chả nhìn nhận được theo cách đó,” tôi khẳng định.

“Rốt cuộc các cậu có ký hay không?” Ryan chống nạnh.

Tôi ngẫm nghĩ nốt lần cuối. “Được rồi. Tớ sẽ ký, nhưng không có cắt máu cắt miếng gì hết đâu đấy.”

“Chỉ một giây là cùng thôi mà,” Ryan xoẹt thêm một nhát trước

khi tôi kịp phản đối, và đầu ngón trỏ của tôi đã rịn máu.

“Mẹ nó chứ!”

Ryan cười phá lên. “Xin lỗi nhé, nhìn mặt cậu kìa. Nào, hãy lấy tinh thần và ký đi.”

Tôi nhìn Ryan đầy căm ghét và ký lên tờ giấy.

Alok ngồi đó, kinh hoàng như một con gà trong chuồng mổ. Cậu Alok xưa kia hẳn sẽ một mực khăng khăng phản đối Ryan, nhưng phiên bản mới, đã cải tiến vừa mới quay trở lại nhóm này không hề muốn tranh cãi thêm nữa. “Tớ sẽ tự cắt,” cuối cùng cậu ấy cũng lên tiếng.

Chẳng bao lâu sau, cậu ấy cũng chích ra được một ít máu từ ngón út và chúng tôi đã cùng ký vào bản giao ước như thời bộ lạc nguyên thủy. Phải nói rằng, việc ký bằng máu khiến cho cam kết mang một sắc thái nghiêm trọng hẳn, và theo khía cạnh nào đó, khiến tôi thấy khá phấn khích. Ngay trong ngày, chúng tôi sắp xếp ba căn phòng lại thành một căn hộ. Phòng Ryan là phòng giải trí, phòng Alok là phòng học với ba cái bàn, còn phòng tôi trở thành phòng ngủ với ba chiếc giường.

“Thế ra các anh đã chuyển vào ở cùng nhau,” Neha nói.

Chúng tôi đang trên đường đi lên sân thượng học viện như đã định. Cô ấy gặp tôi lúc tám giờ tối, thật may mắn là hai ông bà khốt của cô không mảy may biết con gái mình sẽ đi đâu, chắc hẳn cứ hình dung cô đang ngồi bên chiếc bánh sinh nhật của một cô bạn tưởng tượng.

“Ừ gần như thế. Bọn anh ghép ba phòng lại thành một căn hộ,” tôi hớn hển nói khi leo cầu thang bộ lên nóc tòa nhà.

“Nghe thú vị đấy chứ,” cô ấy thối lộn tóc cho khỏi vướng vào

mắt.

Khi chúng tôi lên tới nóc thì trời đã tối mịt. Như thường lệ, trên này chẳng có ai.

“Chà, nhìn bầu trời đầy sao kia,” Neha nói.

“Ừ,” tôi thấy tự hào như tự tay mình đã vẽ nên bầu trời sao ấy. “Và cả bầu trời là của chúng mình. Em nhìn khuôn viên kia. Kia – nhà em kia kia,” tôi chỉ.

Chúng tôi không nhìn rõ gì ngoài ánh sáng trong phòng khách.

“Wow. Thật gần mà cũng thật xa anh nhỉ,” Neha nói mơ màng, rồi ngồi xuống sân bê tông. “Giờ thì sao?”

“Sao gì cơ?”

“Rượu vodka đâu rồi? Các anh hay uống ở đây đúng không?”

“Ừ. Nhưng em có uống đâu?”

“Ai bảo? Nếu anh uống thì em cũng uống một ly.”

“Thường bọn anh hay giấu ở dưới chuông. Để anh xem nhé,” tôi đáp, ngạc nhiên khi nghe Neha đề nghị như vậy. Tôi cứ ngỡ cô là gái ngoan. Gái ngoan thì không uống rượu. Nhưng bản thân tôi cũng thấy hơi thèm một chút, nên tôi quay lại với chai rượu trên tay.

“Được đấy,” cô dựa lưng vào chảo ăng ten, “nhìn trời sao kia, đẹp quá. Ước chi em là con chim.”

Khi người ta muốn nói là chim, thường là họ đã say. Còn cô ấy mới kịp nghĩ tới việc uống rượu trên nóc nhà thôi mà đã chuẩn choáng rồi.

“Ôi, em có thể nằm ở đây mãi mãi được. Rót em thêm ly nữa nào.”

“Đừng uống nhiều quá,” tôi phải khuyến cáo.

“Không đâu. Bố em sẽ giết em nếu ông ấy đánh hơi thấy mùi.”

“Đương nhiên là sẽ có mùi rồi.”

“Không đến nỗi thế đâu, anh xem này.”

Rồi cô mở túi ra. Sau khi lôi cả chục thứ ra, cô giơ lên một ví hạt bạch đậu khấu.

“Thấy chưa, chỉ cần một viên này là em sẽ tươi mát như bạc hà ngay.”

“Thế à? Thế thì em ăn luôn một viên đi, cho anh ngửi bạc hà với.”

“Hử? Hơi thở em có mùi à?” Cô ngời thẳng người lên.

“Anh có nói thế đâu.”

Cô nắm cánh tay, kéo tôi lại gần. “Anh nhìn vào mắt em đi, và nói xem có phải hơi thở em có mùi không.”

“Anh chả biết. Có bao giờ anh được tới gần miệng em tới mức ấy đâu,” tôi nói thật, ngay cả khi miệng chúng tôi chỉ cách nhau vài mi-li-mét.

“Quý tha ma bắt,” cô cười lớn và đẩy tôi ra.

“Thấy chưa, em là đồ nhát như cáy. Đồ con cáy.”

“Không, em chẳng nhát. Nhìn em đi, em là con gái giáo sư, mà dám uống say trên nóc học viện với một cậu chàng năm phẩy lông bông.”

Nếu cô không cười, hẳn tôi đã ghét nghe những lời như vậy lắm, nhưng gì thì gì, tôi quyết định nắm lấy cơ hội.

“Lông bông? À thế ra anh chỉ là một kẻ lông bông.”

“Ừ, nhưng...”

“Nhưng gì?”

“Nhưng em yêu anh chàng lông bông của em,” cô lại kéo tôi lại gần. Một lần nữa, miệng chúng tôi lại cách nhau có vài phân. Rồi cô nghiêng đầu. Có phải cô sắp hôn tôi? Mà nói đúng hơn, có phải cô-cộng-thêm-hai-ly-vodka sắp hôn tôi?

“Chúng ta chẳng cần tới giờ-giáo-dục...” một giọng hát khàn khàn khiến chúng tôi giật nảy mình khi vẫn tay trong tay. Có người lên sân thượng.

“Cái quái gì...” Neha nói, “Sao anh bảo chẳng có ai trên này.”

“Anh có biết đâu. Suuuyt... im nào,” tôi nói, đoạn chúng tôi cố nấp sau chiếc chảo.

Cuối cùng tôi cũng nhận ra giọng hát dở tệ của Ryan khi cậu ấy tiến về chỗ giấu vodka.

“Là Ryan!” tôi thốt lên với một giọng pha giữa thở phào và khó chịu vì bị vuột mất giây phút lãng mạn.

“Ryan,” tôi gọi to.

“Hari,” cậu ấy gọi với lại, rồi tiến tới gần. “Đồ chết giẫm, cậu ở đây, trong khi tớ kiếm cậu khắp nơi. Cậu lên đây cùng ai thế kia?”

“Ryan, tớ giới thiệu đây là...”

“Con gái à!” Ryan kêu toáng lên như thể đã bắt quả tang tôi ôm một con thỏ chết. Neha tiếp tục nép giấu mặt sau lưng tôi.

“Là Neha,” tôi nói. “Neha, đây là Ryan. Ryan, hãy cư xử tử tế và chào Neha đi.”

Giọng Ryan dịu xuống ngay lập tức. Sao đàn ông lúc nào cũng thế nhỉ, cứ có phụ nữ xuất hiện là y như rằng trở thành một con

người khác. Thật dễ đoán!

“Chào Neha,” Ryan nói, cố không nhìn chòng chọc vào người đã được nghe kể quá nhiều.

“Chào anh,” Neha còn đang dò xét xem Ryan có đáng tin không.

“Anh chỉ đang kiểm tra Hari để về làm bài tập thôi ý mà,” Ryan nói.

“Thôi đi Ryan. Bọn tớ cũng đang uống đây,” tôi nói.

“Thật á?” Ryan hỏi như thể cậu ấy ngỡ Neha phải có cánh và hào quang trên đầu hay sao ấy. “Nhưng tớ cứ tưởng Neha không phải người như thế.”

“Như thế là như thế nào?” cô hỏi ngay.

“À, chẳng thế nào cả,” Ryan ngồi xuống sàn bê tông vẫn còn ấm.

“Thế anh đã nghe kể những gì về em rồi?” Neha nói.

“Nhiều lắm,” Ryan đáp, đoạn bắt đầu kể lể một tràng về một loạt những chi tiết bí mật về những buổi hẹn trước đó của chúng tôi. Hai người cứ nói và nói phải đến cả mười tiếng đồng hồ, trong khi tôi tiếp tục uống và uống. Cái cậu Ryan đúng là có trí nhớ máy tính, cậu ấy kể ra cả những chi tiết mà đến tôi còn quên.

“Anh ấy còn kể cả về cái đoạn phim tài liệu kế hoạch hóa gia đình à?” Neha khúc khích.

“Tất nhiên, chuyện gì cậu ấy cũng kể với anh,” Ryan đáp đầy tự hào.

Tôi tự hỏi không biết liệu tôi và Neha có hôn nhau và tiến xa không, nếu cậu Ryan quái quỷ không lò dò bước lên đây. Tôi định đẩy cậu ấy khỏi sân thượng, nhưng lại nghĩ lại, vì nếu có làm thế

thì không khí lãng mạn cũng sẽ bay biến thôi.

“Thế sao anh lại nói rằng em không phải mẫu con gái ấy?” Neha hỏi.

“Thì em biết đấy, vodka ấy mà. Lẽ ra em phải... mà thôi quên đi,” Ryan nói.

“Gì cơ? Nói xem nào,” Neha nói với một vẻ cương quyết chỉ có ở những phụ nữ xinh đẹp.

“Thì em giống như một cô gái ngoan. Chẳng thế thì sao lại không để cho cậu ấy đụng vào người em? Hẹn hò một năm trời mà một nụ hôn cũng chẳng có. Chỉ là một cô gái con giáo sư ngoan ngoãn hiền lành.”

“Anh ấy kể với anh thế à?” Neha ré lên.

“Đương nhiên. Em nghĩ là em cặp với một cậu con trai hay là một kẻ không giới tính? Em không nghĩ cậu ấy cũng có nhu cầu sao?”

“Im đi nào Ryan,” lần này tôi mở miệng.

“Thôi đi ông tướng. Có những lúc phải gan dạ lên đi chứ. Vì cậu chứ vì ai.”

“Nhu cầu?” Neha nhắc lại, như bị thôi miên.

“Ừ, đàn ông ai cũng có nhu cầu cả. Và những cô gái xinh xắn như em hoặc là chẳng để ý tới, hoặc là từ chối để giành quyền kiểm soát.”

“Quyền kiểm soát?” Neha nhắc lại.

Tôi muốn bảo Ryan rằng này cảm ơn nhé, tớ vừa mới tiến lên được vài bước xong thì cậu làm hỏng cả.

“Chứ còn gì nữa?” Ryan rớt cuộc cũng bình tĩnh lại.

“Em mà thèm quyền kiểm soát? Đúng là nực cười. Con trai bọn anh đúng là chẳng hiểu gì về phụ nữ hết nhỉ?” Neha nói với một sự tự tin được truyền từ vodka có thể sánh ngang với Ryan.

“Hử?” Ryan hỏi lại, chứng minh luôn rằng con trai chúng tôi đúng là chẳng hiểu phụ nữ.

Ngay sau đó Neha phải về nên chúng tôi đành bỏ dở chủ đề ở đó. Tôi muốn hét vào mặt Ryan sau đó, nhưng cậu ấy cuộn hai môi thuốc cho tôi và đèo tôi về Kumaon, nên tôi đành im. Thêm vào đó, Neha cũng chẳng có vẻ gì là giận dữ.

Tôi lại còn linh cảm rằng cậu ấy vừa giúp mình một việc lớn!

Chương II

Món quà

Tôi là một con người có tâm hồn thật xấu xí, và điều này thể hiện ngay ở việc tôi phân công Alok vào những lớp sáng, viện lý do rằng cậu ấy đã quen với việc dậy sớm trong những ngày học cùng Venkat, trong khi lý do thật là độ tin cậy thấp tịt của cả tôi và Ryan khi được giao những nhiệm vụ lúc bình minh.

Tôi nhận ra rằng kế hoạch HĐK thật tuyệt, vì mình chỉ phải chịu trách nhiệm đúng hai môn một khóa. Những môn còn lại, Alok và Ryan đưa cho tôi tất cả các lời giải bài tập (để tôi sao chép) và vở ghi (để tôi photocopy). Ngược lại, tôi cũng làm vậy với hai môn mình được giao. Chúng tôi giờ chỉ phải mất một đến hai tiếng học bài mỗi ngày, còn lại bao nhiêu thời gian trống để xem phim, đi vu đường phố, ăn tiệm, chơi cờ, chơi xếp chữ, chơi bóng chày trong nhà, ngủ, chơi bóng quần (vâng, Ryan lại cố ép tiếp) và tất nhiên, rượu chè và cần sa. Những bài kiểm tra phụ trong học kỳ đó chỉ là muối. Ừ thì chúng tôi không đứng đầu lớp, nhưng chúng tôi vốn cũng chẳng đặt mục tiêu cao – chỉ cần giữ mức năm phải GPA là đủ. Khi ta đặt mục tiêu thấp vừa phải, ta có thể thấy vui vẻ tuyệt vời làm sao.

Một ngày nọ, tôi ngồi trên lớp thiết kế, một môn tôi được giao. Ryan tự nguyện lên lớp cùng tôi. Tôi đùa rằng cậu ấy tự nghĩ mình là một nhà thiết kế tài ba hay sao ấy. Giáo sư Vohra đứng lớp.

“Cả lớp, hãy chép bài này vào rồi làm cho tôi trong mười lăm phút. Hãy thiết kế một kích xe để kích được cả khung xe lên trong

trường hợp xe bị xẹp bánh. Chỉ cần phác họa đơn giản thôi.”

Giáo sư Vohra đã trạc ngũ tuần, dáng người đầy đà với một gương mặt phúc hậu thật khác những vị giáo sư thông thường. Đương nhiên, tính cách ông chẳng khớp chút nào với gương mặt ấy. Với sáu bài kiểm tra trong một kỳ và chiếc bút mực đỏ chết chóc gạch hết bài thiết kế này tới bài thiết kế khác, “phúc hậu” không phải là một từ ta có thể dùng để miêu tả thầy Vohra.

Đó là môn tôi phụ trách, điều này có nghĩa là tôi phải vẽ thiết kế kích xe, còn Ryan chỉ việc sao lại. Thầy Vohra đã dạy cho chúng tôi đủ để phác thảo được chí ít là một kiểu kích vít cơ bản. Nhưng tôi mới đang chuẩn bị vẽ thì Ryan nói, “Hả? Cậu định vẽ cái loại đòn kích tầm thường như những đứa còn lại à?”

“Dạ vâng thưa ngài, tôi không phải là Thomas Edison ạ,” tôi đáp. “Và đây là môn của tớ, nên cậu cứ ngồi im mà chép đi.”

“Tớ có ý này,” Ryan nói.

Tôi chỉ muốn cậu ấy vứt cái ý tưởng ấy đi và chép bài tôi. Nhưng tôi chẳng nói ra, vì cậu ấy có bao giờ nghe ai đâu.

Và thế là Ryan thiết kế ra một thứ gọi là “kích vít cải tiến”, trong đó người dùng không cần phải tự mở đòn và thúc lên xuống. Một chiếc bánh xẹp không có nghĩa là xe bị chết máy, cậu ấy nói, do đó ta hoàn toàn có thể gắn một mô tơ vào đòn bẩy thường và nối nó với bình ắc quy xe. Thế là ta chỉ cần khởi động xe là chiếc mô tơ sẽ được nạp năng lượng.

“Cậu làm cái gì thế?” tôi lo bản phác thảo bình ắc quy xe của Ryan sẽ bị trừ điểm vì chả liên quan gì đến bài được giao.

“Cậu cứ đợi mà xem, thầy sẽ thích mê cho xem.”

Tôi cảm cúi vẽ kiểu kích vít truyền thống như cả lớp đang làm.

Khóa này được gọi là “Thiết kế” chứ có phải là “Thiết kế độc đáo” đâu.

Thầy Vohra đi dọc hàng ghế, ngắm nghía những bản phác thảo quen thuộc mà sinh viên của thầy đã vẽ hết năm này qua năm khác – chiếc kích vít đơn giản. Đến bàn tôi thì thầy dừng.

“Cái gì thế này?” Thầy xoay đầu để cố nhìn xem Ryan đang vẽ gì mà lạ thế.

“Thưa thầy, đây là một chiếc kích vít được cải tiến ạ,” Ryan đáp. “Nó có thể gắn vào bình ắc quy ô tô...”

“Đây có phải là lớp kỹ sư điện không?”

“Dạ không ạ, nhưng yêu cầu đề bài cũng như nhau thôi ạ...”

“Đây có phải là lớp động cơ đốt trong không?”

“Thưa thầy nhưng...”

“Nếu cậu không muốn học lớp tôi, hay nghe lời tôi giảng, thì mời ra ngoài.”

Khuôn mặt thầy Vohra không còn vẻ phúc hậu nữa. Giá mà Ryan chịu im lặng, nhưng đằng này cậu ấy lại cãi cố.

“Thưa thầy, đây là một thiết kế mới,” Ryan nói như thể đó không phải là một điều hiển nhiên.

“Thật à? Thế ai bảo cậu vẽ thế?”

Ryan không trả lời, mà chỉ cầm bản phác thảo lên, rồi chỉ với một động tác, xé đôi tờ giấy.

“Đấy, giờ thì nó đã trở nên vô tích sự,” Ryan nói.

Mặt thầy Vohra méo mó rồi đổ lạng, “Này cậu đừng có giở trò khôn lỏi trong lớp của tôi.”

“Dạ, em xin lỗi thầy,” tôi lên tiếng, dù người phải xin lỗi không phải là tôi.

Nhưng lời xin lỗi này cũng làm giảm bớt căng thẳng phần nào. Cả ông thầy và Ryan đều liếc nhìn tôi qua khóe mắt. Thầy Vohra thở hắt ra và tiếp tục đi xuống dưới lớp, còn Ryan ngồi xuống.

“Cậu chẳng thông minh chút nào. Nhỡ ông ấy đánh trượt cậu thì sao,” tôi bảo Ryan sau giờ học.

“Tớ chả quan tâm. Tớ nóng lòng thoát khỏi cái chốn ngu ngốc này lắm rồi,” cậu ấy đá chân chống xe máy như thể nó là mặt thầy Vohra.

Dù gì thì đây cũng không phải là môn Ryan phụ trách, nên từ hôm đó trở đi, cậu ấy không đi học thiết kế thêm một buổi nào nữa, mà chỉ máy móc sao chép nguyên văn bài làm của tôi, thậm chí còn chả thèm liếc tới đầu bài. Vâng, nhà thiết kế đại tài của chúng tôi đã bỏ cuộc như thế đấy.

Cho tới một ngày, ba đưa tôi ngồi trong phòng học chung, chép bài tập nhiệt của Alok.

“Thế là giờ thầy Vohra giận cậu rồi à,” Alok nói.

Ryan im lặng.

“Chứ còn gì. Cậu phải nhìn mặt thầy ấy vào hôm đó,” tôi chêm vào.

Alok lắc đầu cười phá lên.

“Ông ấy cứ việc đánh trượt, tớ cóc quan tâm,” Ryan tuyên bố.

“Đấy không phải là mấu chốt vấn đề,” Alok bắt đầu.

“Này Béo, cậu sẽ chẳng bao giờ hiểu được cái mấu chốt ấy đâu, nên đừng cố làm gì. À mà thầy Veera vừa gọi tớ để hỏi về bài tập

bôi trơn.”

“Thật á?” Cả Alok và tôi đồng thanh nói, tự hỏi không biết thầy Veera có phát hiện ra chúng tôi đã gian lận không.

“Không phải lo đâu các cậu. Tớ nộp cho thầy ấy một bài riêng, không phải bài giao trên lớp đâu.”

“Cậu có thời gian làm bài riêng cơ à?” tôi hỏi.

“Tớ có thời gian làm cái gì tớ thích. Tớ vốn đã có sẵn ý nghĩ thực hành một vài thí nghiệm với các loại dung môi khác nhau để kiểm tra độ bôi trơn hiệu quả trong động cơ xe máy.”

“Ở đâu?”

“À, lý tưởng nhất thì là trong một phòng thí nghiệm cơ học chất lỏng. Nhưng thế thì sẽ cần một động cơ xe máy riêng, và tiền mua các loại chất liệu cần thiết. Nên tạm thời tớ đành thử trên chiếc xe của tớ đã.”

“Wow, thế thì phá luôn cái xe còn gì. Bọn mình sẽ đi lại bằng gì bây giờ?” tôi hỏi.

“Hy sinh vì khoa học thôi. Tớ có một chủ ý riêng, để xem rồi sao. Gì thì gì, tớ cũng đã thử trộn một vài loại dầu nhờn khác nhau để kiểm tra quãng đường đi. Tớ nghĩ mình có thể vượt được loại dầu bôi trơn thông thường mười phần trăm.”

Phải nói rằng tôi thấy khá ấn tượng bởi những gì Ryan làm. Dù xác suất thành công có thấp cỡ nào, thì cậu ấy cũng đã cố thử tìm cách giảm tiền xăng của chúng tôi xuống. Tôi nghĩ tới những chiếc bánh parantha chúng tôi có thể mua được bằng việc tiết kiệm mười phần trăm tiền xăng.

“Thế thì thầy Veera gọi cậu lên làm gì?” Alok hỏi.

“Thầy ấy bảo sẽ giúp xin phép học viện cho tớ được quyền

dùng phòng thí nghiệm và xin một khoản trợ cấp nghiên cứu.”

“Wow, thế thì cậu sẽ trở thành nhà nghiên cứu rồi,” Alok nói.

“Ôi xời,” Ryan nhún vai. “Có phải dễ đâu. Phải nộp bản đề cương nghiên cứu cho thầy Cherian, ghi rõ chi phí, lợi ích, thời gian, toàn thứ vớ vẩn, rồi một hội đồng sẽ họp quyết định. Phải tốn cả vài tháng.”

“Nhưng một khi cậu đã được...” Alok chớp mắt liên tục, “sẽ rất cừ đấy.”

“Trong vài tuần tới tớ sẽ phải tập trung vào làm cái bản đề cương này. Đừng lo, tớ sẽ vẫn phụ trách các môn của tớ như bình thường, nhưng sẽ không có tiệc tùng hay phim pháo gì nữa nhé,” Ryan nói.

Nếu câu đó mà thốt ra từ miệng Alok, chắc hẳn Ryan sẽ phát nổ. Nhưng ở đây lại là Ryan, nên chúng tôi chả ai nói gì cả. Thêm vào đó, tôi còn thấy vui vui vì rốt cuộc cậu ấy cũng đã tìm ra thứ gì đó có ý nghĩa để làm.

“Được thôi, bọn này sẽ cho cậu biết cậu đã bỏ lỡ những gì,” tôi nháy mắt với Alok.

“Ừ, mặc dù điều đó có nghĩa là giờ cậu đã trở thành một kẻ cà bừa,” Alok nói.

“Tớ cũng không phải kẻ cà bừa. Cậu mới là kẻ cà bừa, đồ cùng một giuộc với Venkat,” Ryan trả đũa.

Phải nói rằng, chưa bao giờ tôi thấy thoải mái khi phải tới nhà Alok. Chỉ nghĩ về điều đó thôi cũng khiến tôi thấy ngộp ngụa trong mùi thuốc men, bê tông nứt nẻ, mùi bếp núc, và trên hết là cảnh một bà trung niên chỉ đánh rơi cái mũ thôi cũng bù lu bù loa lên. Vâng, một thứ Bảy nọ, tôi đến đó cùng Alok, chỉ vì Ryan đang

bận bịu với cái đề cương nghiên cứu dầu bôi trơn đến mức dừng-có-làm-phiền. Thật náo lòng khi phải chứng kiến cảnh Ryan làm việc cật lực, trong một tuần mà có ba ngày cậu ấy thức trắng đêm trên phòng máy và thư viện trường. Thêm vào đó, ban ngày cậu ấy cũng ở rít luôn trong phòng thí nghiệm cơ học chất lỏng để pha trộn các loại dầu nhờn, rồi tra thử chúng vào chiếc xe. Tôi bảo cậu ấy, có bộ phim mới ở Priya hay lắm, có tận sáu cảnh không mặc áo, thế mà cậu ấy chỉ nhìn tôi lom lom. Tôi cũng thử cám dỗ cậu ấy bằng những công thức pha chế cocktail mới, nhưng Ryan khẳng khẳng dính với chu trình sáu tách cà phê mỗi đêm. Nào lên mục tiêu, phạm vi, hạch toán, tường trình, các bài nghiên cứu trước đó – mỗi mục trong đề cương của cậu ấy phải dài đến cả triệu trang. Rồi cậu ấy nộp bản sơ khai cho thầy Veera, người hầu như lúc nào cũng muốn Ryan làm cho nhiều thêm.

Thế nên khi Alok mời tôi đến nhà cậu ấy ăn trưa, tôi đồng ý ngay, vì khoản ăn uống là chính. Giờ tôi đã biết lái xe, và hôm đó xe của Ryan lại để không (dù cậu ấy đã giao nhiệm vụ cho chúng tôi phải ghi lại số công tơ mét lúc đi và lúc về.)

Đường phố của Delhi quả là một địa ngục, và tôi thì chả đời nào dám chạy xe nhanh như Ryan. Alok và tôi không bao giờ vượt quá năm mươi, lại thêm Alok ngồi trên yên sau cứ trò chuyện không thôi, trong khi tôi đang cố né lách qua nào bò, nào cớm, trên đường ra ngoại ô.

“Cậu có nghĩ Ryan sẽ được trao dự án không?” Alok hỏi.

“Chắc là được thôi. Chỉ riêng cái đề cương đã tám mươi trang, bản thân việc viết được cái đó đã là cả một dự án rồi. Mà ý tưởng của của cậu ấy lại mới mẻ không trùng lặp.”

“Ừ nhưng cậu cũng biết, đề cương nào cũng phải có trang bìa.”

“Thì sao?”

“Trang bìa bao giờ chả phải ghi tên sinh viên, kèm theo điểm GPA. Cậu nghĩ họ sẽ hỗ trợ kinh phí cho một đứa năm phẩy à?”

“Có sao đâu? Họ sẽ đọc đề cương rồi quyết định chứ.”

“Họ đều là giáo sư,” Alok nói, “và cậu cũng biết cách suy nghĩ của họ rồi đấy.”

“Có thầy Veera đứng đằng sau nữa mà.”

“Ừ, rồi xem.”

Một tiếng sau, chúng tôi tới nhà Alok. Tôi gần như phải nín thở để không bị mùi thuốc xộc vào mũi. Đương nhiên, chả ai sống mà không thở được, nhưng may thay mẹ Alok bày thức ăn ra ngay.

“Alok à, mẹ làm phô mai chua cho hai đứa đây này,” bà nói.

Đối với một hộ nghèo, gia đình Alok ăn uống khá tươm tất. Ý tôi là, có cơm, rô ti, xúp đậu, khoai tây trộn súp lơ, sốt xoài, sốt raita, và tất nhiên, đậu sốt phô mai chua. Tôi đùa rằng đây là lời giải thích cho vóc dáng màu mỡ của cả gia đình.

“Ăn đi con trai, ăn đi. Đừng ngượng nhé,” mẹ Alok mời tôi.

Thức ăn ngon tuyệt, nhưng những câu chuyện bên bàn ăn thì thật vô vị. Mẹ Alok điểm lại một tuần vừa qua, chỉ toàn những việc không vui. Buồn cười ở chỗ, hầu hết tất cả các việc này đều có một lời giải chung, ấy là tiền. Vào thứ Hai, chiếc bình nóng lạnh, vốn đã qua năm lần sửa, bị hỏng tiếp, và nhà hết tiền để mua cái mới. Vào thứ Tư, cột ăng ten ti vi bị rơi, và một chiếc mới lại quá đắt tiền. Thế là cả nhà phải chấp nhận xem ti vi nhiều cho tới khi có đủ tiền. Vào thứ Sáu, bố Alok ngã khỏi giường, thế là lại phải mời bác sĩ tới xem, đi tong thêm một trăm rupee. Rồi còn những chuyện khác nữa – cửa hàng tạp hóa bắt đầu nâng giá đường gấp

đôi, và cô giúp việc tuần này nghỉ đến hai buổi không báo trước.

“Mẹ, mẹ làm bạn con phát chán lên rồi kia kìa,” Alok nói.

“Không, không sao đâu mà,” tôi nói, rồi với tay múc thêm xốt đậu. Thực ra mà nói, tôi khá muốn biết về cuộc sống ở nhà của mẹ Alok. Trong suốt một năm qua, hình ảnh bà nghẹn ngào nắm gấu váy sari quệt nước mắt là thứ duy nhất hiện lên trong đầu tôi, nhưng giờ đây tôi nhận ra bà cũng có một cuộc sống như mọi người. Những thử thách thường nhật của bà tuy không thể sánh với những đề tài nghiên cứu dầu bôi trơn, nhưng giá cà chua đất đỏ cũng là một lĩnh vực riêng.

“Mà đấy con xem, lò xo tràng kỷ cũng bật...” bà đang nói dở thì bị Alok chen ngang.

“Mẹ ơi mẹ giữ im lặng một lúc được không. Một tháng trời con mới về nhà một lần, mà mẹ toàn kể lể những chuyện thế này.”

Bà lấy vẻ ngạc nhiên. “Thế không kể cho anh thì kể cho ai? Tôi chỉ có một đứa con trai thôi chứ mấy.”

“Thôi đủ rồi mẹ ơi,” mặt Alok đỏ dừ như một quả cà chua đất tiền.

“Được rồi tôi sẽ im,” mẹ Alok đồng ý, và rồi bắt đầu vừa ăn vừa lẩm bẩm một mình, “đấy, nai lưng kiếm tiền cho chúng nó, rồi quần quật phục vụ chúng nó như người làm, rồi cuối cùng chúng nó chẳng thèm nghe mình nói đấy. Cô Sharma dạy vật lý nói cấm có sai mà, thời buổi này các ông con trai chẳng nhớ nhung gì đến bố mẹ mình cả.”

Keng, Alok ném đĩa xuống sàn, các mẫu đồ ăn bắn tung tóe khắp phòng khách. Rồi cậu ấy đứng dậy bỏ ra ngoài.

Còn tôi phải làm gì đây? Đi theo bạn, người đã dẫn tôi tới đây?

Hay ngồi và ngắm mẹ Alok quệt nước mắt bằng sari? Tôi quyết định không làm cả hai thứ, mà chỉ tập trung vào đĩa đậu sốt phô mai chua. Thức ăn ngon là lý do tôi đến đây, tôi tự bảo mình, hai mắt nhìn chăm chặp vào đĩa.

Không cần phải nói, đó là một chuyến thăm nhà tồi tệ. Alok đã ngó ngoai phần nào, quay lại phòng ăn, và ngồi xuống tràng kỷ. Mẹ cậu ấy đã khóc được một chặp, giờ đi vào bếp lấy món chè gạo.

“Alok, cậu làm cái gì đấy?”

“Hari, cậu đừng dính vào. Cậu không hiểu đâu.”

Dạ vâng, tôi nghĩ bụng, tôi không nên dính vào. Nhưng chính cậu ấy là người đã lôi tôi vào đây còn gì.

“Mẹ cậu đã mất công làm cả chè gạo đây này. Cậu có vấn đề đấy à?”

Tôi đành ngồi đợi món chè được bưng ra, món chè thật tuyệt. Tôi dám chắc rằng gia đình Alok hẳn sẽ giải quyết được đến một nửa số vấn đề nếu như họ biết thắt lưng buộc bụng hơn với khẩu phần ăn, nhưng dường như ăn ngon là một phần thiết yếu với họ, nên tôi giữ im lặng cho tới khi lên xe phóng về ký túc.

“Tớ biết cậu đang nghĩ gì,” Alok nói.

“Gì?”

“Rằng sao tớ lại có thể có một quả tim nghiệt ngã đến thế.”

Điều duy nhất tôi nghĩ về quả tim của Alok là hẳn nó đang phải chịu một sự đày ải khủng khiếp dưới một chế độ ăn uống nhiều đồ ngọt như thế.

“Có gì đâu, chỉ là chưa bao giờ tớ thấy cậu như vậy thôi,” tôi nói, rẽ sang ngã tư Munirka, vừa kịp tránh sát nút một bác bán

lạc đạo.

“Đó là tất cả những gì họ nói với tớ đấy; vấn đề, vấn đề nữa, vấn đề mãi,” Alok nói, “mà tớ thì giải quyết thế quái nào được?”

“Hừm, cũng đúng,” tôi nói, tự hỏi không biết có phải Alok đang nói với tôi về một vấn đề mà tôi chẳng có cách nào giải quyết được.

Thi vấn đáp – những giây phút đáng ghét và đáng sợ nhất đời sinh viên của tôi. Tôi tránh chúng như tránh những chú bò nguầy đuôi trên đường. Nhưng cũng như gia súc trên đường phố Delhi, có đôi khi ta không thể tránh nổi chúng. Và thứ Tư này là buổi thi vấn đáp môn thiết kế. Đây là môn do tôi phụ trách theo HDK, nên tôi phải đóng vai trò chủ đạo khi trả lời câu hỏi. Tôi đã cố thuyết phục Ryan và Alok giúp mình, nhưng hai thằng chết bầm không quan tâm và đi ngủ từ mười giờ tối hôm trước, mặc kệ tôi cày suốt đêm để chuẩn bị cho những câu có khả năng được hỏi. Cũng chẳng có ích gì, vì với trường hợp của tôi, thì có biết câu trả lời cũng như không.

“Hari, vì sao dùng thép C40 lại tốt hơn thép C20 trong những cấu trúc rắn?”

Vì C40 có nhiều carbon hơn nên rắn hơn, tôi nghĩ. Đồng thời, có thể lại rẻ hơn. C20 mềm hơn và dễ bị oằn. Tôi biết câu trả lời... chỉ ước gì thầy Vohra đừng soi thẳng vào mắt tôi như thế.

“Thưa thầy, thép C40...” Tôi ngoái sang nhìn Ryan và Alok hòng cầu xin chút thương hại.

“Nhìn vào tôi đây Hari,” thầy Vohra nói, “Tôi hỏi cậu cơ mà.”

Tôi không muốn nhìn vào thầy, và tôi rất muốn thốt ra câu trả lời. Nhưng tất cả những gì thoát ra bên ngoài là những giọt mồ hôi nhễ nhại trên mặt, cánh tay và bàn tay tôi.

Sau bốn lần hỏi với ba câu khác nhau nữa, thầy Vohra bỏ cuộc. Ryan lắc đầu và nhoẻn cười, như thể cậu ấy đã biết kết cục này ngay từ đầu. Alok giữ im lặng, trong đầu chắc đang nhằm tính mình vừa mất bao nhiêu điểm.

“Xin lỗi các cậu,” tôi nói khi cả ba cùng ăn tối, “tớ lại làm các cậu thất vọng. Mèn ơi, sao mà tớ ghét thi vấn đáp thế không biết.”

Mấy bác phụ trách căng tin quăng lên đĩa chúng tôi một xấp rô ti cứng và dai đến độ có thể may quần bò được, tôi ra sức xé một chiếc, hòng giải tỏa nỗi bức xúc.

“Cậu bị sao thế?” Alok hỏi.

“Tớ chẳng biết. Bất cứ khi nào có ai hỏi tớ câu gì trong một tình huống căng thẳng, thì tớ chẳng nói được lời nào.”

“Từ bao giờ?” Alok hỏi.

“Từ cấp 3 rồi.”

“Đã có gì xảy ra à?” Ryan hỏi.

“Không... ý tớ là, có, mà chẳng có gì đâu.”

“Có gì?” Alok hỏi.

“Thôi kệ đi. Đưa cơm đây nào. Cái mớ rô ti này không tài nào tiêu hóa được. Cứ như kẹo cao su ấy,” tôi nói.

Sinh nhật của Neha là ngày mừng một tháng Mười hai, và như thường lệ, tôi chẳng biết mua gì tặng cô.

“Cậu phải tặng cái gì đó đặc biệt,” Ryan nói. Chúng tôi cúp học hôm đó, đang ăn trưa trong căng tin.

“Đặc biệt thế nào chứ? Tớ chả có tiền. Thuốc đánh răng còn chẳng mua nổi nữa là.”

“Cậu không đánh răng à?” Alok ngược lên.

“Không ạ, tớ dùng kem của Ryan chứ,” tôi nói. “Gì thì gì, vào chủ đề đi Béo, tớ phải làm gì đây?”

“Nghĩ đi.” Ryan gõ lên đầu mình như đang giải một bài vật lý lượng tử. Đúng là đồ chết bầm chuyên gây sức ép cho người khác.

“Tớ chả nghĩ được gì đâu,” tôi nói. “Lần này thì không tự làm cái gì nữa đâu. Một lần đã làm hộp son rồi, giờ chẳng còn tác dụng gì đâu. Tớ viêm màng túi nặng, làm sao mua cái gì đắt tiền được bây giờ.”

“Thế cái gì tiện dụng mà rẻ, như khăn tay thì sao?” Alok nói.

“Thôi đi nào Alok,” Ryan nói.

Tôi thấy mừng vì cậu ấy mắng hộ tôi. Kiến thức của cậu ấy về những món quà lãng mạn cũng nhiều như kiến thức của mẹ cậu ấy về những show diễn hộp đêm.

“Ryan, tớ phải làm gì đây?” Tôi phát hoảng.

“Xem nào, không cần đắt, chỉ cần gây ngạc nhiên thôi. Ai mà không thích những điều bất ngờ?”

“Chẳng hạn?” tôi hỏi.

“Chẳng hạn như hãy là người đầu tiên chúc cô ấy.” Ryan đáp.

Kế hoạch của Ryan khá mới mẻ (và ít tốn tiền): đột nhập vào phòng cô ấy qua cửa sổ trong đêm trước sinh nhật. Đúng nửa đêm, tôi sẽ là người đầu tiên chúc mừng cô và điều bất ngờ ấy sẽ khiến cô ấy chới với (và thế là khỏi cần tặng một món quà thật). Đúng là một ý tưởng điên rồ, bởi chúng tôi không chỉ đơn thuần đột nhập vào nhà bạn gái tôi, mà cũng là đột nhập vào nhà thầy giáo, lại là thầy trưởng khoa cơ chứ. Nhưng Ryan lại khiến nó

nghe dễ dàng như việc sao chép một bài tập nhiệt động học, và tôi đồng ý nghe theo.

Và thế là, đúng mười một rưỡi vào một buổi đêm tháng Mười hai, Ryan, Alok và tôi rón rén chuồn khỏi Kumaon. Ryan chở chúng tôi tới khu nhà ở chỗ cán bộ công nhân viên trường, và đậu xe cách nhà Neha năm chục mét. Nguyên cả con phố im phăng phắc, đối nghịch hẳn với Kumaon, nơi việc cày bừa ban đêm chỉ mới bắt đầu. Những ông giáo sư ngủ ngon lành, trong khi đám lâu la phải chong đèn ngồi học.

“Ryan, cậu có chắc cậu có thể đảm đương được vụ này không đấy?” tôi hỏi một lần cuối khi chúng tôi tiến tới gần ngôi nhà của thầy Cherian.

“Suyt... Tất nhiên rồi, nhưng các cậu phải giữ im lặng,” Ryan vừa nói vừa khẽ nhắc thanh chắn ở cổng nhà thầy Cherian.

Ngoài tiếng cọt kẹt khẽ của chiếc cổng là một sự im lặng tuyệt đối, đón chúng tôi bước vào tòa lâu đài của người đẹp và quái thú.

Tôi ngược lên nhìn cửa sổ phòng Neha, tưởng tượng ra cảnh cô đang ngủ êm ái, gương mặt xinh xắn tỏa sáng trong đêm. Tim tôi đập rộn.

“Nào Alok, cậu lên trước đi. Leo lên ống nước mau,” Ryan thì thào.

“Nhiệm vụ bất khả thi,” Alok phàn nàn.

“Tớ đẩy cậu lên,” Ryan nói.

Alok leo lên ống nước thép vốn lung lay sẵn, nhìn như một con đười ươi vúi vào thân cây tre. Khả năng gãy ống là rất cao, cứ nhìn vào trọng lượng Alok và sức bền của ống thép mạ kẽm thì

biết (thấy chưa, những kiến thức kỹ thuật của chúng tôi cuối cùng cũng không phí hoài), nên chúng tôi đành phải đợi cho tới khi cậu ấy leo lên hẳn trên mái.

Sau Alok là tới lượt tôi, rồi Ryan, cậu ấy thoăn thoắt leo lên chỉ trong vài giây đồng hồ. Còn mười phút nữa là tới nửa đêm, và chúng tôi đã an tọa trên sân thượng nhà thầy Cherian.

Trời tối đen như mực. Ryan bèn bật đèn pin lên, và chúng tôi cố mò mẫm qua những bình nước và dây quần áo phơi trên sân thượng.

“Phòng cô ấy ở đâu?” Ryan thì thào.

Tôi đưa tay chỉ, và chúng tôi rón rén tiến tới mép sân thượng.

“Hoa của cậu đây,” Ryan lôi từ trong áo ra một bó hương dương.

“Cậu kiếm đâu ra thế?” tôi hỏi.

“Vừa mới rồi, từ vườn thầy Cherian chứ đâu.”

“Cậu điên à?”

“Vâng, cứ mắng đi,” Ryan nói. “Giờ thì chuẩn bị đi.”

Chúng tôi nhặt sỏi trên sân thượng ném xuống cửa sổ Neha. Sau viên đầu, chẳng có động tĩnh gì. Sau viên thứ hai và thứ ba, cũng chẳng có động tĩnh gì.

“Cứ ném đi,” Ryan giục.

Chúng tôi cứ tiếp tục ném như một lũ ngớ ngẩn. Phải đến cả triệu viên sỏi sau, chúng tôi mới nghe có người phản ứng. Đèn phòng bật lên, làm khung cửa sổ rực sáng.

Trèo lên ống nước đã khó, nhưng bước tiếp theo mới chết tôi đây. Tôi phải đu người xuống khỏi mép sân thượng, với Alok và

Ryan mỗi đứa nắm một bàn tay để đề phòng bất trắc. Nhưng chưa kịp đu xuống thì Neha đã tới bên cửa sổ.

“Mau mau gọi tên cô ấy kéo cô ấy hét lên vì sợ bây giờ,” Ryan nhắc.

“Neha, là anh đây,” tôi nói, trong nửa giờ qua đây là lần đầu tiên tôi không phải thì thầm.

“Hari à,” Neha mở cửa. “Anh làm gì ở đây thế này?”

“Để anh giải thích. Cho anh vào đi đã.” Tôi thả người xuống.

“Anh điên à?” Cô đưa tay dụi mắt khi hai chân tôi treo lủng lẳng trước mặt.

“Cẩn thận nhé Ryan,” tôi nhắc.

“Lại còn ai nữa đấy?” Neha đã tỉnh ngủ hẳn, và sốc toàn tập.

“Không có ai đâu... ý anh là, ngoài Ryan và Alok,” tôi nháy qua cửa sổ vào bên trong phòng.

“Cẩn thận đấy,” cô thốt lên khi tôi hạ cánh xuống mấy cái gối đặt trên thảm, xinh xắn và mềm mại, đúng là đồ trong phòng con gái có khác.

Tôi đưa hai ngón cái lên cho hai chiến hữu bên trên thấy, rồi đóng sập cửa lại.

“Hari, anh định làm cái gì thế này?” Neha nói. “Bố em dậy thì sao?” Khi cô vấn tóc, tôi để ý bộ đồ ngủ trên người cô. Cô bận chiếc váy ngủ xẻ nách đơn giản, với họa tiết những hình vuông màu xanh. Như thường lệ, nhìn cô mới đẹp làm sao.

“Chúc mừng sinh nhật em, Neha.” Tôi lôi bó hoa từ dưới áo ra.

Bó hoa đã dập nát và héo rũ, nhưng với phụ nữ, thì những cơ quan sinh sản của thực vật này lại là một liều thuốc thần kỳ, khiến

họ thoải mái ngay. Cơn giận của Neha biến mất, và tôi biết ngay rằng ý tưởng đã phát huy tác dụng.

“Hương dương à,” Neha nói. “Anh lấy đâu ra thế?”

“Từ vườn nhà em đấy.”

“Hả?” Neha ném một cành về phía tôi. “Cái đồ lông bông. Anh đúng là thật rẻ tiền.”

Tôi ném lại một chiếc gối đáp trả. Nhưng tôi chưa kịp mừng vì sắp được chơi trò ném hoa ném gối với cô, thì đã bị dội một gáo nước lạnh.

“Này đừng nghịch gối, tự tay em vẽ vỏ gối đấy nhé.”

Vỏ gối vẽ tay, sao con gái lại có thể mất thời gian làm những thứ vô bổ thế nhỉ? Ý tôi là, Ryan và tôi thậm chí còn chẳng có cả vỏ gối, huống chi là vỏ gối vẽ tay.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Neha tiến tới nắm tay tôi.

“Chẳng gì cả. Xin lỗi đã làm em sợ một phen.”

“Không sao, em lại thích thế,” Neha đáp. “Cũng đặc biệt mà. Nào ngồi xuống đây.”

Tôi tiến tới giường, ngồi xuống gần cô hết sức có thể, hai mắt tôi rón rén nhìn xuống ngực cô. Chắc buổi đêm ngủ thì con gái không mặc áo ngực đâu nhỉ, thế mới hợp lý chứ. Nhưng đồng thời, đầu óc tôi cũng nghĩ tới khả năng thầy Cherian bước qua cánh cửa kia.

“Anh nghĩ gì đấy? Nhìn vào mắt em đây này,” Neha nói.

“Hử... Không có gì đâu. Chúc mừng sinh nhật em nhé,” tôi đáp.

“Thế anh không định hôn em sao?”

Hai mắt tôi mở tròn như hai chiếc đĩa bay của người ngoài

hành tinh.

Rồi cô thoái lui. “Mà gượng đã. Anh muốn thế, có đúng không?”

“Ừ, tất nhiên rồi.”

“Thế thì sao giờ?”

“Sao gì?”

“Anh có hôn hay là không hôn nào?”

Chắc là vì bó hoa, hoặc sự phấn khích của cuộc đột nhập, mà có khi cô ấy đã trưởng thành lên rồi cũng nên. Tôi bèn đưa người tới gần, và dù đã xem cả triệu nụ hôn trên phim ảnh, tôi không ngờ việc cố trao nụ hôn đầu một cách hoàn hảo lại khó khăn đến thế.

“Ôi, đừng mạnh bạo như thế,” cô nói, “mới đầu phải nhẹ nhàng thôi, hôn như hôn em bé chứ.”

Và từ lúc đó, cô dẫn đường cho tôi. Thành thực mà nói, tôi quá phấn khích và sợ hãi để làm tốt hơn thế. Nhưng gì thì gì, tôi cũng đã có được nụ hôn đầu đời, ngay trong nhà thầy Cherian.

“Suyt... Bố em dậy uống nước.” Cô đẩy tôi ra.

“Sao giờ?”

“Không sao, ông không lên đâu. Nhưng anh nên đi đi thôi.”

“Anh muốn ở lại cơ.”

“Cứ đi đi đã.” Cô đẩy tôi khỏi giường, thái độ khác hẳn những giây phút trìu mến vừa rồi.

Có cương quyết cũng chẳng ích gì. Thêm vào đó, tôi cũng phần nào muốn chuồn khỏi đây cho nhanh, trước khi màn trình diễn kết thúc.

“Thế nào, mọi chuyện ra sao?” Ryan hỏi trong khi kéo tôi lên trở lại sân thượng.

“Được lắm. Rất được,” tôi nhả nhở cười ngoác cả mang tai.

Trèo xuống cũng khó như trèo lên, nhưng vấn đề thực sự lại là khi chúng tôi men qua khoảng cỏ trước nhà. Có ai đó đã bật đèn phòng khách lên.

“Sao đèn lại bật lên thế nhỉ?” Alok hỏi.

“Chẳng biết. Chắc thầy Cherian thức dậy uống nước,” tôi nói.

“Mình bò ra vậy,” Ryan đề nghị, khi cả ba đang cúi lom khom dưới bậc cửa sổ để tránh bị phát hiện.

Khi Alok bò qua đám cỏ, một xô nước rơi xổn xoảng, tiếng động đủ to để khiến mọi lời thì thầm của chúng tôi trở nên vô ích.

“Ai đấy?” một giọng đàn ông vọng ra từ trong nhà, và chúng tôi nghe có tiếng bước chân đi ra.

“Mẹ kiếp, đúng lão Cherian rồi. Chạy mau, xéo khỏi chỗ này mau,” Ryan giục.

Chúng tôi kết thúc quãng bò trườn, và bật dậy phóng thực mạng. Nếu thầy Cherian thấy chúng tôi, thì hẳn thầy sẽ đá đít cả ba đưa ra khỏi trường ngay lập tức.

Lúc chúng tôi vừa chạy ra đến cổng thì cửa mở, và thầy Cherian đứng sừng sững trong một bộ đồ nhìn như đồ ngủ của vợ thầy.

“Ai đấy?” ông quát lên, tay chỉnh lại gọng kính.

“Bố ông chứ ai,” Ryan hét với lại, trong khi chúng tôi co cẳng chạy biến khỏi căn nhà.

Tôi không biết có phải thầy Cherian đã đuổi theo, hay vì sợ, mà

chúng tôi chỉ dám dừng lại khi chạy tới chỗ để xe của Ryan.

“Cậu đàn độn hay sao thế? Sao lại đi hét lên như thế?” tôi lên tiếng quở trách khi đã yên vị trên xe.

“Dạ, vâng. Lẽ ra tớ nên nói, thưa cụ, là con rể cụ và bạn nó đấy ạ. Chắc hẳn ông ấy sẽ mang rượu ra mời mình nhỉ?”

Chương 12

Neha lên tiếng

Anh Samir thân,

Em không biết khi nào, và bằng cách nào, anh sẽ đọc được những dòng này, nhưng em vẫn cứ phải viết. Lúc nào em cũng nghĩ tới việc hồi âm lá thư cuối cùng của anh, lá thư anh chỉ để lại cho mình em, dù sự đặc biệt ấy không khiến em thấy vui lên chút nào. Nhưng điều này thì em đã nói anh nghe rồi.

Gì thì gì, để em kể anh nghe về chàng trai này em mới quen. Anh có thể gọi Hari là bạn trai em cũng được, nhưng em thì chưa. Anh ấy là một sinh viên, anh có tin được không? Anh còn nhớ chúng mình đã ghét tất tần tật những sinh viên IIT sống trong trường không? Bọn em gặp nhau trong một hoàn cảnh hết sức lạ lùng, ở anh ấy toát lên một vẻ gì đó cuốn hút em ngay từ lần chạm mặt đầu tiên.

Anh ấy không đẹp trai cho lắm, không thông minh xuất sắc, chỉ là một kẻ ngốc vụng về. Chắc anh cũng đoán ra, bố mẹ chẳng biết tí gì cả, một sự thật em phải sống chung từ khi anh ra đi, nhưng nếu ông mà biết, thì anh cũng tưởng tượng ra chuyện gì sẽ xảy ra rồi đấy. Anh còn nhớ lần ông gọi cảnh sát đến bắt một anh chàng huyết sáo tán em ở bến xe buýt trong trường không? Và lần ông đổi luôn số điện thoại nhà khi có một bạn nam cùng lớp gọi điện hỏi bài? Ông muốn nuôi con gái cho thật đúng. Em là sứ mệnh cuộc đời của ông. Ông không muốn lặp lại lỗi lầm lần thứ hai. Anh trai ơi, sao anh lại làm thế với em?

Em chỉ muốn nói với anh rằng, đừng lo cho em, vì em biết con gái

phải ngoan. Có lúc em cảm thấy anh chàng này chỉ chăm chăm quan tâm tới chuyện đụng chạm thôi. Đám bạn gái em có bồ đều nói con trai ai chẳng thế, đều muốn cùng một thứ thôi. Nhưng em nói nhỏ với anh nhé? Ngay cả em cũng muốn cùng một thứ ấy. Không, không, em chưa làm gì cả đâu. Nhưng mà thỉnh thoảng em cũng có lúc tò mò, và bắt đầu tưởng tượng xem Hari sẽ làm gì nếu em để mặc anh ấy. Những suy nghĩ ấy có phải xấu xa không anh nhỉ?

Ôi không, em lại thế rồi, cứ ném cho anh một đống câu hỏi. Để em kể thêm cho anh về Hari. Anh ấy có hai người bạn – Ryan và Alok. Họ là đồ quý sứ. Anh đừng nghĩ rằng em lại quý đám sinh viên IIT hay cái gì đại loại thế - chỉ là những anh chàng này thật khác với số đông. Điển hình là, họ phải chật vật lắm mới giữ được cái mác sinh viên với điểm GPA năm phẩy mấy của mình.

Em biết anh đang nghĩ gì, rằng họ thuộc loại sinh viên bố ghét cay ghét đắng, và anh nghĩ đó chính là lý do em giao du với họ. Anh trai ơi, anh lầm rồi. Anh có biết, sinh nhật vừa rồi của em, họ đã đột nhập vào nhà mình đấy, chính những kẻ lông bông này đấy. Hari nhảy vào phòng em và tặng em hoa hái trộm từ chính vườn nhà mình! Em mong bố sẽ không bao giờ phát hiện ra việc ấy. Và em cũng mong được gặp anh ấy mãi mãi, dù vẫn còn quá nhiều điều em chưa biết về Hari.

Em định là, vào ngày Hari kiếm được việc, em sẽ giới thiệu anh ấy với bố. Ý em là, bố vẫn sẽ nổi tam bành, nhưng ít ra lúc ấy Hari vẫn còn có lý lịch tử tế. Chứ bây giờ, anh ấy cứ như một kẻ thất bại vậy. Xin lỗi nhé nếu em có vẻ hơi cay nghiệt, nhưng xét theo cách nào đó, thì đúng như thế thật. Một mình chứng là anh ấy cứ mê mẩn Ryan. Lúc nào cũng “Ryan thế này, Ryan thế kia,” làm em có lúc phát bực. Em chẳng thấy Ryan cừ khôi chỗ nào. Ăn mặc toàn đồ hiệu, nhưng là vì bố mẹ anh ấy giàu thôi. Em nghĩ đằng sau sự ngổ ngáo của anh

chàng này là một lỗ hổng lớn.

Đấy, những chàng IIT với cái trường đấy là thế, họ đều bị bọc kín trong những bức tường gạch đến mức chẳng còn biết mình thực sự là ai, và mình thật sự muốn gì. Em muốn bảo họ rằng – trước khi hùng hổ dự tính cho tương lai, hãy sắp xếp lại cho ngay ngắn quá khứ và hiện tại của mình đi đã, nhưng nói vậy thì nghe như lời của một bà cụ, còn em thì lại, ừ, quá trẻ.

Đấy, hiện giờ em chỉ viết vậy đã. Em hứa em sẽ viết thêm, và hứa sẽ ngoan ngoãn. Nhưng anh đừng kể gì với bố mẹ nhé. Anh thấy đấy, em vẫn giữ lời hứa cuối cùng của anh, và chưa hề kể với anh về lá thư anh gửi em, mặc dù em cần rút nhiều lắm, thế nên anh cũng phải giữ lời hứa nhé. Ừ, em biết mẹ sẽ không chịu được đâu. Sao anh lại bỏ lại cả nhà mình thế anh? Thật bất công, anh biết vậy đúng không?

Nhớ anh,

Neha

Chương 13

Một năm nữa trôi qua

Chúng tôi đang chè chén trên sân thượng học viện. Giờ đã là sinh viên năm ba, rượu chè không còn là thứ mới mẻ nữa. Điều này cũng có nghĩa là chúng tôi có thể uống bớt đi và không cần phải nôn ọe để chứng tỏ mình đã có một buổi nhậu xả láng. Hôm nay, chúng tôi muốn uống cho quên sầu vì hai lý do. Đầu tiên, sau một năm rông xem xét hồ sơ, khoa cơ khí đã lạnh lùng từ chối dự án dầu bôi trơn của Ryan. Hai là, tôi đã làm hỏng thêm một bài thi vấn đáp nữa. Riêng việc thi trượt vấn đáp thì không còn ai cừ hơn tôi!

“Quên cái dự án dầu bôi trơn đi. Tớ đã phí quá nhiều thời gian vào đó. Nhưng Hari, cậu nhìn lại mình đi, sao lúc nào cũng riu hết cả lưỡi lại thế nhỉ?” Ryan nói. Trong mạch máu cậu ấy chắc huyết cầu tự tin còn nhiều hơn cả hồng cầu.

“Tớ cũng chỉ ước gì mình biết tại sao.” Tôi nheo mắt lại giận dữ.

“Mà cậu biết đáp án những câu hỏi vấn đáp đó đúng không?” Alok hỏi.

Tôi gật đầu. Có ích gì đâu. Ba năm luyện thi vấn đáp cũng chẳng khiến tôi thôi chết đứng.

“Ryan, cậu biết tổng tớ ghét cay ghét đắng trò thi vấn đáp rồi còn gì. Còn cậu thì sao, chắc chán đời lắm hả,” tôi nói.

“Chán gì mà chán? Tớ chỉ bỏ ra mười đêm thức trắng để viết đi

viết lại bản đề cương đó, cộng thêm cả trăm giờ đồng hồ trong phòng thí nghiệm. Thế mà cuối cùng, lão Cherian ấy chỉ phán, ‘Lạc quan và diệu kỳ quá mức.’ Tớ chỉ chực vắn cho lão gãy cổ,” Ryan tuyên bố.

“Nhưng cậu vẫn một mực đinh ninh rằng ý tưởng của mình không hề tồi,” Alok nói thẳng.

“Tất nhiên rồi, ngay cả thầy Veera cũng phải công nhận. Nhưng Cherian thì không, mà lão lại là trưởng khoa. Mà thôi, kệ xác nó đi.”

“Thế là toi hẵn rồi à?” tôi hỏi.

“Về phía tớ thì toi rồi. Nhưng thầy Verra có thể vẫn sẽ cố kiếm tài trợ tư nhân hay cái gì đại loại thế. Nhưng nói chung là toi rồi,” Ryan nói.

Alok ngồi im, tay ngoáy lỗ mũi, miệng nhấp vodka. Ghê rợn thật đấy, nhưng tôi chẳng buồn để tâm. Thói quen vốn là một liều miễn dịch vô cùng hữu hiệu.

Tôi quay sang nhìn Alok. “Thôi ít ra cậu vẫn còn được vui vẻ.”

“Vui?” Alok vắn lại, “Đùa đấy à.”

“Sao, có chuyện gì?” tôi hỏi.

“Chả có gì. Chả có cái quái gì hay ho trong cuộc đời tớ cả. Thế nên tớ chẳng bao giờ được vui. Bà chị sắp ế, đấy là tin gần đây nhất.”

Alok nói không sai. Gia đình đau khổ, điểm số đì đẹt, và bạn bè bắt bớ đâu phải những con đường dẫn tới niềm vui. Nhưng ít ra cậu ấy còn có thú tiêu khiển ngoáy mũi khi ngồi bên bạn bè.

“Neha sao rồi?” Alok hỏi.

“Ồn thôi. Cô ấy là thứ duy nhất giữ chân tớ lại cái trường IIT này.”

“Nói cứ như đúng rồi. Thế cậu đã tiến xa thêm được bước nào chưa?” Ryan hỏi.

“Xa thế nào nữa? Đã hôn nhau rồi đấy thôi,” tôi đáp.

“Ờ, nhưng đấy là cả mười năm về trước rồi còn gì. Mà ngoài hôn hít thì còn nhiều thứ khác nữa chứ. Cậu có biết không đấy? Hay là trước mặt cô ấy cậu cũng bị chết đứng luôn?”

Alok cười khúc khích.

“Xéo đi Ryan,” tôi nói. “Neha không phải loại con gái đấy đâu.”

“Nhưng cậu thì là loại con trai như thế. Nên hãy uốn cô ấy theo luôn đi.”

“Bằng cách nào?”

“Có phải việc gì tớ cũng dạy được cho cậu đâu.”

Khi trời đã tối, chúng tôi quay về Kumaon. Thời gian vẫn còn trôi, xin cảm ơn Thượng đế, vì điều đó có nghĩa là chúng tôi rồi cũng sẽ có ngày thoát khỏi chốn này.

“Nghĩ tới ngày học xong thật sướng biết bao,” tôi nói.

“Ít ra bọn mình đã thực hành thuần thục được HĐK,” Alok nói.

“Tất nhiên,” Ryan cười khẩy, “lần cuối bọn mình phải tự làm bài khi nào nhỉ?”

“Nói thế chứ đôi lúc tớ vẫn thấy hẫ hẫ,” tôi thú nhận.

“Tại sao? Mấy ông thầy có bao giờ chấm bài kỹ đâu. Chẳng phát hiện được đâu,” Ryan gạt đi, vẫn với vẻ ngạo mạn cố hữu.

“Tớ nghe nói Cherian rần lắm,” Alok nói.

Chúng tôi sẽ sắp được kiểm chứng ngay thôi; rốt cuộc thì cũng tới lúc thầy Cherian dạy chúng tôi kỹ thuật và quản lý công nghiệp, gọi tắt là Kỹ Quản Công.

“Ừ, cuối cùng thì cũng đến lượt lão giới thiệu dạy mình. Tớ sẽ không đi học một buổi nào của lão,” Ryan nói.

“Cậu có cần đâu. Theo HĐK thì môn đó là của Hari,” Alok nháy mắt. “Chàng trai của chúng ta muốn ghi điểm với nhạc phụ.”

“Thì cũng sẽ phải có một lúc nào đó tớ muốn Neha công khai chuyện bọn tớ với bố cô ấy. Nếu tớ cúp hết lớp ông ấy thì còn ra gì,” tôi nói.

“Tớ thù ghét lão,” Ryan phán thẳng băng.

Không ai dám cúp tiết học đầu của Cherian. Tất nhiên, trừ Ryan. Tôi tò mò muốn nhìn tận mắt hình hài ác quỷ đã hành hạ bạn gái và bạn nối khố của mình. Những đứa khác thì muốn tới xem trường khoa cơ khí của trường kỹ thuật đứng đầu cả nước. Mọi người bảo khi còn là sinh viên IIT, Cherian đạt điểm tổng kết mười tuyệt đối. Tôi không biết nhiều về con người ông, trừ việc con gái ông là điểm mười tuyệt đối trong mắt tôi.

Tôi vào lớp sớm năm phút, và lần đầu tiên trong ba năm học, tiến lên ngồi bàn đầu. Chẳng biết tại sao, nhưng tôi rất muốn đạt điểm tối đa trong môn của ông. Có thể một con A môn Kỹ Quản Công sẽ tạo dựng được hình ảnh tốt, để Neha dễ bề giới thiệu tôi hơn. Nghe cũng xuôi tai – “Bố ơi, đây là Hari – anh chàng đứng đầu môn Kỹ Quản Công của bố đấy,” rõ ràng phải xuôi hơn “Bố ơi, đây là Hari. Anh chàng đi đệt điểm C trong môn bố dạy.”

Đúng chóc chín giờ sáng, thầy Cherian bước vào lớp, mang theo một chồng sách khổng lồ như vừa ăn cướp từ trong thư viện.

“Cả lớp chú ý. Ta bắt đầu tiết học thôi,” giọng ông chắc nịch.

Cảm giác lần đầu diện kiến phụ huynh bạn gái thật lạ. Tôi không thể không để ý thấy rằng Cherian chỉ là một bản sao méo mó của Neha, cứ như thể bức tượng sáp của cô đã bị thổi phồng lên rồi bị hơi cho chảy lỏng tỏng. Ông có quai hàm và khuôn mặt tròn giống cô, nhưng mặt ông to gấp đôi mặt cô, với những lớp thịt chảy xệ thay thế cho hai gò má căng mịn. Mái tóc dài đẹp của cô giờ biến thành một khoảng hói trụi, to hơn cả một chiếc bánh hamburger trong tiệm ăn nhanh Nirula. Nếu Neha hóa trang để đóng phim kinh dị, thì cô sẽ nhìn hết như ông bố.

“Nghiên cứu về thời gian và chuyển động là cốt lõi của môn Kỹ Quản Công. Là kỹ sư, các anh chị phải biết chia nhỏ các hoạt động của con người xuống những khâu nhỏ hơn để đo đạc được, và hãy thôi nói chuyện riêng ngay ở hàng thứ ba,” thầy Cherian ném mẩu phấn vào hai đứa sinh viên đang không nhận được việc dăm dúi kể chuyện cười trong giờ.

“Nhạc phụ của cậu đấy,” Alok thăm thì.

“Chắc ông ấy ăn tươi nuốt sống tứ mất,” tôi đáp.

Cherian nghe thấy tiếng rì rầm, và ngưng viết bảng. Rồi ông quay lại và đập mạnh cục lau bảng lên bàn. “Không ai được phép nói trong sáu mươi phút tới,” ông tuyên bố bằng giọng dằn mặt, đến Saddam Hussein chắc cũng phải rùng mình. “Rõ chưa?”

Bụi phấn bay mù lên như một đám mây, như thể ông thầy vừa thả một quả lựu đạn trong phòng. Không ai thấy được rõ khuôn mặt méo mó của ông sau đám mây dày đặc ấy. Tôi tự hỏi làm sao Neha có thể sống cả một cuộc đời bên con người như thế, và chỉ muốn giải cứu cô ngay trong khoảnh khắc này. Tôi mơ tới việc bỏ trốn cùng cô qua đường mái nhà trong khi Cherian đang ngủ.

Nhưng rồi tôi sẽ đưa cô đi đâu? Ký túc thì nào có tiện nghi gì, vì ba đứa chúng tôi còn phải chui vào một phòng.

Ví dụ đầu tiên của Cherian về việc nghiên cứu thời gian và chuyển động là về một xưởng may. Giả sử ta có năm công nhân, thế thì hoặc là ta chia cho một người may trọn một cái áo, hoặc là mỗi người đảm nhiệm một khâu. Tỉ dụ như, người thứ nhất cắt vải, người thứ hai may, người thứ ba đơm khuy, cứ như thế.

“Việc chia nhỏ nhiệm vụ thế này gọi là một dây chuyền sản xuất. Nhưng ta phải đảm bảo các khâu đều chiếm một khoảng thời gian như nhau để tránh bị nghẽn dây chuyền.”

“Thế nên, nếu cắt vải mất sáu phút, trong khi may chỉ mất ba phút, thì hai người có thể cùng được phân công làm khâu đầu. “Theo cách này, ta có thể đạt được một dây chuyền sản xuất nhanh gọn. Công nhân có thể tập trung nâng cao kỹ năng trong khâu của mình. Thêm nữa, ta không cần mua thêm thiết bị - chẳng hạn thay vì năm cái kéo thì chỉ cần một,” ông giảng.

Nghe hợp lý quá còn gì. Xét cho cùng, đó là những việc kỹ sư nên làm đúng không? Hướng dẫn cho công nhân làm việc hiệu quả hơn, và động não ra những cách tiết kiệm nguyên vật liệu.

“Ông ấy giảng hay đấy chứ,” tôi nói.

“Tập trung chép đi. Bài thi có thể ra bất kỳ câu nào đấy,” Alok đáp.

Béo sẽ mãi mãi là một kẻ bí bét, tôi nghĩ bụng, trừ việc ngoáy mũi. Ý tôi là, dù tôi không phải là một kẻ quá sáng dạ, nhưng đôi khi ngồi học cũng phải nghe chứ. Ai như cậu này, chỉ ghi ghi chép chép và nôn ra bài thi. Tôi định bụng sẽ thảo luận về môn Kỹ Quản Công này với Ryan.

Sau mười phút, thầy Cherian hạ phấn xuống. Ông đã sửa dữ

liệu ví dụ xưởng may tới mười lần, để minh họa những tổ hợp phân chia thời gian và nhân lực khác nhau. Theo phong cách IIT điển hình, một ví dụ đơn giản bằng cách nào đó đều được xáo xáo để chuyển thành những phương trình phức tạp. Rồi ông giao bài tập cho tiết sau với những phương trình này, điều này đồng nghĩa với ít nhất hai tiếng đồng hồ trong thư viện tối nay.

“Cậu dần độn hay sao mà lại bảo môn Kỹ Quản Công vớ vẩn này là thú vị?” Ryan mắng khi tôi kể lại cho cậu ấy nghe về tiết học.

“Thì sao chứ? Cậu nghĩ mà xem, thay vì mỗi người tự cắt rồi tự may...”

“Thế là ta phải hạ cấp mỗi thợ may xuống thành một người chuyên cắt vải hoặc đơm khuy à? Thế họ là gì chứ, những rô bốt chết tiệt à?”

“Không, chỉ là phân công thông minh thôi. Đây, nếu cậu áp dụng phương trình tối ưu hóa...”

“Mặc xác cái phương trình. Cậu muốn người công nhân về nhà nói gì chứ? Rằng hôm nay tôi dệt được mười cái áo? Hay hôm nay tôi cắt được năm mươi mảnh vải? Cậu có nhận ra mỗi công việc sẽ trở nên buồn tẻ và khiến não ù lì đi đến thế nào không?”

“Thế là ngốc thì có,” tôi nói, “vấn đề là cải thiện năng suất.”

“Nhưng nếu mỗi công nhân tự may áo từ đầu đến cuối và cải thiện mẫu mã thì sao? Đúng là một mớ lải nhải vớ vẩn của lão Cherian, coi con người chẳng hơn gì những cỗ máy không não.”

“Tớ nghĩ cậu nên đi học thử một buổi, Ryan ạ. Tớ không giải thích được, nhưng ông ấy giảng có lý lắm.”

“Đương nhiên rồi, với cậu thì lại chẳng có lý. Cậu muốn tóm

con gái ông ấy mà lị.”

“Ồ, im đi, cứ đi học thử thì biết. Đến lúc cậu cho cái hệ thống này một cơ hội rồi đấy.”

“Chỉ là một hệ thống nát bét, nên không có cơ hội cơ hiếc gì nữa. Nào, đưa bài giải đây tớ còn chép.”

Tôi gặp Neha ngoài cổng học viện để hẹn hò đi dạo. Một buổi hẹn hò đi dạo có nghĩa là ta tản bộ một quãng dài cùng bạn gái để hít thở không khí trong lành và nói chuyện sâu xa, đó là lý thuyết. Trên thực tế, đi dạo là hay ho nhất vì nó miễn phí. Với tôi, đó là lựa chọn hiển nhiên, sau khi đã viêm màng túi nặng vì tới lượt mình đổ xăng cho xe Ryan. Neha chọn đường đi, một quãng đường năm cây số cả đi lẫn về, từ khuôn viên trường tới một khu làng gần đó.

“Nào nói em nghe đi, anh nghĩ sao về bố em?” Neha hỏi như thể muốn thấy tôi nhảy lên vì hứng thú.

“Chưa biết rõ lắm nhưng có vẻ ông nghiêm khắc thật đấy. Hằng ngày em sống thế nào được nhỉ?”

“Ông rất ưa sinh viên giỏi đấy. Em mong anh sẽ được điểm tốt trong môn của ông.”

“Anh đang cố đây. Nhưng trước giờ anh chưa bao giờ được A cả. Và mỗi tuần ông giao cả tá bài tập. Lại thêm vòng vấn đáp anh vốn căm ghét.”

“Nếu anh được A thật thì em sẽ nói với ông rằng mình là bạn.”

“Ừ thì anh đang cố. Mà mình đi đâu đấy?”

“Cứ đi đi, em có chủ ý rồi.”

Tôi giữ im lặng, hy vọng cô đã chọn một nơi hẻo lánh. Khi hẹn hò, ta chỉ mong được tới những chốn ấy, một chốn không có

người xung quanh, không có gì để làm. Ấy thế mà, ta chỉ thấy hàng tá những tiệm ăn nhanh, rạp phim, tiệm kem, đều tập trung vào thị trường hò hện. Thay vào đó, sao họ không xây những loại phòng trống nhỉ?

Neha dẫn tôi đi men theo một con đường mòn nối sang làng Katwaria. Mấy đứa bé mặc thiếu áo thiếu quần tò mò nhìn chúng tôi như nhìn sinh vật lạ. Hai con trâu sổng chuồng cũng đi dạo đêm, một con hình như đi theo chúng tôi.

“Em chắc là em biết đường đây chứ?” tôi nghi ngờ hỏi.

“Đương nhiên. Thấy cái đèn thờ cuối đường không? Kia kìa.”

Tôi nheo mắt. Cách đây chừng nửa cây số có một lá phướn đèn thờ. Một lúc sau, con trâu thôi không theo chúng tôi nữa, và hai đứa chúng tôi có được chút riêng tư.

Khi tới đèn thờ, chúng tôi ngồi xuống lan can bên những bậc thang bị bỏ mặc lâu ngày. Một con chó hoang đang gà gật mở mắt nhìn chúng tôi. Trước đèn là đường ray xe lửa, tôi đoán là đường trong tuyến vòng cung Delhi, tuyến xe lửa địa phương chẳng ai thèm đi, chỉ chạy vài tiếng một lần.

“Cái đèn này sao lại mọc lên giữa đồng không mông quạnh thế này?” tôi hỏi, nắm tay cô một cách tự nhiên. Con chó chẳng để ý chúng tôi, và xung quanh không một bóng người.

“Em nghĩ chắc có dịp đặc biệt thì người làng mới đến khấn, nhưng em thích chỗ này,” Neha dựa người vào tôi.

Chúng tôi hôn nhau, tôi không biết ai là người bắt đầu trước. Đó là một việc hay ho khi ta có bạn gái ổn định: ta không phải chặt vật mỗi khi muốn hôn. Nhưng đó là giới hạn xa nhất Neha có thể chạm tới. Tôi đặt bàn tay lên vai cô. Rồi với một động thái hoàn toàn có chủ ý, nhưng lại mang vẻ vô tình, tôi để bàn tay tự

trượt xuống ngực cô. Biết đâu lần này phản xạ của cô không mạnh như những lần trước.

“Không!” Đúng lúc hay ho thì Neha đẩy tôi ra và đứng dậy.

“Em đẹp quá,” tôi cố tỏ vẻ ngọt ngào.

“Thôi đi,” cô khúc khích cười, “anh có sến thế chứ sến nữa cũng chẳng ích gì đâu. Ở ngay đèn thờ mà không biết xấu hổ.”

Lại thế nữa, tôi nghĩ bụng. Cứ như thế việc hôn hít ở đèn thờ thì chẳng sao, nhưng ngay khi “bàn tay bắt cần trượt xuống” thì lại bị quở. Neha là bà chúa mâu thuẫn.

Tôi cố tiến lại gần cô, vì tranh luận cũng chẳng ích gì.

“Chỉ hôn thôi nhé. Anh biết việc này là sai trái còn gì,” cô cảnh cáo.

Chúng tôi ôm ấp hôn hít, đúng hơn là tôi-cố-gắng-ôm-ấp-hôn-hít trong nửa giờ, rồi đến giờ cô phải về. Chúng tôi đứng dậy, ném cho con chó một cái nhìn, và tản bộ theo lối cũ.

“Anh có biết anh trai em đã chết trên đường ray này không?” cô hỏi.

Đến giờ, tôi vẫn chưa được nghe tường tận việc anh trai Neha mất thế nào. Những câu chuyện rùng rợn không phải là sở thích của tôi, nhưng con trai thì phải lắng nghe bạn gái thôi. “Thế à? Không, anh không biết. Chuyện xảy ra thế nào?”

“Em vẫn còn nhớ hôm ấy là ngày 11 tháng Năm. Anh em ra ngoài chạy bộ. Ý em là, bố nhận được cuộc gọi. Mãi đến chiều tối ông mới nói cho cả nhà nghe và em... em thậm chí còn không được phép đi xem thi thể anh ấy.” Giọng cô run lên.

Chúng tôi đã quay lại ngôi làng, nên tôi không biết có nên để cho cô dựa vào vai tôi mà khóc không. Nhưng cô tự mình dựa

vào, nên tôi cứ để yên.

“Neha, mọi chuyện sẽ ổn thôi,” tôi để ý thấy hai thằng nhóc nhìn chúng tôi lom lom. Chắc chúng mới chỉ được thấy trai gái ôm nhau trên phim.

Khi số lượng trẻ con xúm lại nhìn chúng tôi tăng lên tới tám đứa, thì Neha mới rời khỏi vai tôi.

“Ơ, ở đâu ra nhiều trẻ con thế?” Cô gái gạt nước mắt. Tám đứa trẻ, hầu hết trần truồng, nhìn chúng tôi chòng chọc như xem phim.

“Thấy chưa, cô này là diễn viên đấy,” tôi bảo bọn trẻ.

“Raveena Tandon,” một đứa ba tuổi lên tiếng.

Neha bắt đầu cười phá lên, khiến tôi nhẹ cả người, vì những cơn rầu rĩ của cô vốn thường kéo dài.

Chúng tôi đi tiếp tới khi gần đến trường, nơi hai đứa phải chia tay.

“Biết đâu có ngày em lại được giới thiệu anh là người đứng đầu môn của ông thì sao nhỉ,” cô nháy mắt với tôi rồi cất bước đi trước.

Tôi đợi đúng năm phút sau rồi mới đi về ký túc. Tôi yêu cô ấy phải không? Tôi đá một viên sỏi; giá như cô ấy không tốt đẹp mọi lúc mọi nơi như thế thì hay biết mấy!

Chương 14

Vodka

Alok trở về từ chuyến thăm nhà với vẻ phiền muộn cùng cực. “Bố mẹ cậu sao rồi?” tôi hỏi, để ý thấy hôm nay cậu ấy im lặng khác thường, ăn ở Sasi mà chẳng buồn hỏi xem món đặc biệt trong ngày là gì.

“Thì vẫn là khốn khổ như mọi ngày thôi. Cuối tuần trước lại xảy thêm vụ động trời. Lại có một đám hợp với chị tớ lắm, nhưng nhà tớ chẳng ho ra nổi tiền sui. Thế nên, hoặc là nhà tớ phải từ chối, hoặc là phải ghi giấy nợ nhà họ, nghĩa là sau này khi tốt nghiệp rồi, tớ phải kiếm việc mà trả.”

“Nan giải nhỉ,” Ryan lên tiếng, khi vừa tỉnh cơn gà gật.

“Nhưng đây là trách nhiệm của tớ, và tớ thương gia đình mình lắm. Tớ có coi nó là gánh nặng đâu,” Alok nói đầy u ám.

“Thế cậu định kiếm việc gì?” tôi hỏi.

“Việc gì cũng được miễn là trả lương cao nhất, tớ chẳng quan tâm,” Alok đáp.

“Vớ vẩn quá. Thế cậu không muốn làm việc mình thích hay sao?”

“Tớ thích tiền,” Alok đã ăn xong bữa. Cho tới khi cậu ấy có tiền, chỉ cần bánh parantha là đủ rồi.

Đã đến giữa học kỳ, và cứ thỉnh thoảng tôi lại nghĩ đến mục tiêu của mình – đạt điểm cao môn Kỹ Quản Công. Khi đã sang

năm ba, mỗi cư dân IIT đều đã biết địa vị của mình. Chúng tôi là những kẻ năm phẩy đã bị đóng đinh vào chiếu dưới, nên chỉ có những kỳ vọng vừa phải vào điểm số, và không bao giờ bị thất vọng. Tuy nhiên, môn Kỹ Quản Công tôi lại muốn được A, một điểm chưa bao giờ hiện ra trong bảng tổng kết của tôi. “Cherian sẽ nhai sống cậu mất thôi. Đạo này cậu có ngủ mấy đâu. Cậu biết ông ấy chỉ cho hai đến ba đũa được A chứ hả?”

“Ừ, nhưng tớ phải cố hết sức thôi. Không chỉ là chuyện điểm số vớ vẩn, mà liên quan đến cả Neha nữa.”

“Thế những bài tập giao cậu đã được bao nhiêu điểm rồi?”

“Ba mươi ba trên bốn mươi. Cày như chó đấy.”

“Ừ, cậu cần tổng cộng tám mươi điểm thì mới mong được A.”

“Tớ biết, mà trong số đó thì vấn đáp đã là mười điểm, còn thi cuối kỳ là năm mươi.”

“Thế nên trừ phi cậu được tuyệt đối trong bài thi cuối kỳ, thì cậu mới được quyền thả lỏng bài vấn đáp.”

“Thì thế. Nên lần này tớ phải măm mồi măm lợi cố thôi.” Chỉ nghĩ tới việc đó cũng khiến tôi bồn chồn một cách khổ sở.

“Sao phải xoắn, được B thì có chết ai.”

“Không Alok, phải là A, tớ muốn được A.”

“Tốt thôi. Chúc cậu may mắn,” Alok đáp, đúng lúc ông chủ quán Sasi mang thêm parantha ra bàn.

“Cô em của cậu sao rồi?” Ryan hỏi.

“Neha vẫn bình thường. Cô ấy vừa mới dẫn tớ tới chỗ anh trai cô ấy gặp tai nạn. Thế có kỳ không nhỉ?”

“Có thể cậu là người đặc biệt với cô ấy. Và chỗ ấy cũng có ý

nghĩa đặc biệt,” Alok nhún vai.

“Béo đúng đấy. Cô ấy mê cậu lắm rồi đấy,” Ryan nói. “Thế anh trai cô ấy mất khi nào?”

“Khoảng ba năm trước. Chính xác là vào ngày 11 tháng Năm. Sau khi anh ấy đi chạy bộ thì gia đình nhận được một cú điện lúc giữa sáng, anh ấy bị xe lửa tuyến vòng cung cán phải.”

“Ôi, thật là hãn hữu,” Alok nói. “Tớ cứ tưởng chẳng còn ai đi tuyến xe ấy nữa.”

“Anh ấy có đi xe đấy đâu, Béo. Anh ấy chỉ bị nó cán thôi,” Ryan đính chính.

“Ừ, khiếp ra phết.” Tôi đảo mắt.

“Thế nhưng, ai lại đi chạy bộ vào một sáng tháng Năm nóng chảy mỡ cơ chứ?” Ryan tò mò.

“Cậu ngậm miệng đi. Người ta đã mất rồi mà còn trêu chọc,” tôi phản đối.

“Không, ý tớ không phải vậy. Mà là, này Béo, chuyển xe vòng cung đầu tiên chạy lúc mấy giờ nhỉ?”

“Tớ chẳng biết,” Alok còn bận ăn parantha và có vẻ hơi bực vì liên tục bị gọi là Béo.

“Tớ biết, hình như mười giờ thì phải. Sao chứ?” tôi nói.

“Cứ nghĩ mà xem, mười giờ sáng tháng Năm, phải nóng đến bốn chục độ, đổ lửa chứ ít gì. Ai mà chạy bộ lúc ấy?”

“Thì anh ấy đấy thôi. Nếu không thì đã chẳng chết, đúng không?” Alok khó chịu ra mặt. Cậu này có bao giờ chạy bộ đâu, nên không biết gì cũng phải.

“Thì biết là anh ấy chết. Nhưng mấu chốt ở đây là...” Ryan nói.

“Mà thôi, quên đi.”

“Gì cơ? Tớ muốn biết,” tôi nói.

“Mẫu chốt là, liệu có phải đó chỉ là một tai nạn đơn thuần?”

Vào buổi sáng hôm thi vấn đáp, tôi ngủ dậy đầu đau như búa bổ. Vẫn còn mấy tuần nữa mới tới buổi thi cuối kỳ, nhưng hôm nay mới là ngày định mệnh cho môn Kỹ Quản Công của tôi. “Cố nghỉ đi nào, cố ngủ đi nào,” tôi đã tự bảo mình cả triệu lần vào đêm hôm trước, nhưng chỉ vô ích.

“Trời, cậu nhìn thảm hại quá,” Ryan chào tôi trong toilet khi cả hai đứa đang cùng cạo râu.

“Có ngủ được mấy đâu. Chết tiệt, tớ lại sắp làm hỏng hết cơm cháo rồi đấy,” tôi vỗ nước lên mặt.

Ryan bóp tuýp kem cạo râu Gillette của cậu ấy, và đưa chiếc dao cạo râu cảm ứng lưỡii đôi lên. Bố mẹ cậu ấy đã gửi một loạt những thứ kỳ dị này cho con trai tút tát nhan sắc, cứ như thể con trai họ cần tút tát lắm không bằng! Sao thỉnh thoảng cậu ấy không bị mọc lên vài cái mụn như Alok chẳng hạn?

“Hari nghe này,” Ryan cạo những đường sạch gọn trên má, “cậu đã ôn diên đảo cho cái môn này rồi. Lần này mà cậu còn làm hỏng được nữa thì đúng là chẳng còn gì để nói. Chắc cậu biết rõ các câu trả lời nhất lớp rồi đấy.”

“Nhưng biết câu trả lời có phải là vấn đề của tớ đâu? Chưa kể đây lại là Cherian nữa, ngay bọn sinh viên bình thường còn phát run lên nữa là,” tôi đáp.

“Thấy chưa, ngay cả tớ còn chẳng đi thi vấn đáp môn lão ấy nữa. Nhưng nếu cậu ấy sợ đến mức ấy, thì tớ có cách này.”

“Cậu không đi á? Ryan, mười phần trăm đấy! Mà ông ấy sẽ

phát điên lên nếu có đũa sinh viên nào bỏ thi vấn đáp môn mình đấy.”

“Tớ đã tự thề rằng phải hạn chế nhìn mặt lão già chết giấm ấy hết mức có thể. Và mười phần trăm thì ăn ai cơ chứ, tớ có phải lấy lòng nhạc phụ đâu.”

“Tùy cậu. Tớ vẫn nghĩ là cậu nên đi. Mà cậu có cách gì cơ?”

“Không biết có làm được không.”

“Thì cứ nói đi, tớ bấn loạn lắm rồi đây.”

Ryan đưa khăn tắm lên lau mặt, mở một lọ nước hoa đắt cắt cổ của Mỹ, rồi xấp lên hai má một cách hào phóng.

“Vodka: lời giải cho mọi vấn đề.”

“Hả? Vodka? Tớ đang nói về thi vấn đáp, Ryan, có phải là tổ chức tiệc tùng đâu.”

“Tớ biết. Nhưng cậu có biết rằng vodka có khả năng khiến người ta dạn dĩ và nói nhiều hơn không? Ai mà biết được, chỉ cần một vài tợp, biết đâu lại hiệu quả với cậu.”

“Cậu điên à. Mười một giờ sáng đã thi rồi, uống gì giờ này...”

“Nếu cậu bị trúng ngỗng môn này, cậu nghĩ xem Neha có cửa nào giới thiệu cậu với ông bố không?”

Hình ảnh quả trứng với một con B hoặc C môn Kỹ Quản Công vụt bay qua đầu tôi. “Uống bao nhiêu thì đủ?”

“Vài ngụm thôi. Đây, trong tủ tớ có sẵn.”

Tôi đi theo Ryan vào phòng, giữa mớ quần áo đồ hiệu là nơi cậu ấy giấu cồn. Bên cạnh chai rượu là một xấp thư, toàn dán tem gửi từ Mỹ.

Ryan rót vodka vào một chiếc cốc thép, đầy một phần ba.

“Phong bì gì đây?” tôi hỏi.

“Chẳng gì cả. Đây một tộp... một, hai, ba,” Ryan nói.

Tôi chẳng tin rằng chồng thư này lại không có gì quan trọng. Ý tôi là, phải có đến trăm lá.

“Bố mẹ cậu gửi đúng không?” tôi đoán.

“Ừ. Đây, thêm một tộp nữa đi.”

“Cậu có chắc là không làm tộp quá chén chứ?”

“Không hề. Mà làm thêm một chén thứ ba nữa cho chắc đi. Đây tộp uống cùng cậu.”

Đoạn Ryan tham gia uống cùng tôi luôn. Những ngụm vodka trôi xuống như những quả cầu lửa, hâm nóng cái dạ dày trống rỗng của tôi, làm ruột gan cháy bỏng.

“Được rồi đấy, tộp đi gặp nhạc phụ nhé,” tôi hoan hỷ nói.

“Chúc may mắn Hari. Mà này, đừng kể cho Alok về những lá thư này nhé.”

“Kể gì cơ?” tôi nói. Tôi có biết thư đó là thư gì đâu, nên Ryan không dặn gì thì tôi cũng chẳng có gì mà kể.

“Chẳng có gì. Nhưng đừng kể nhé. Bố mẹ tộp tuần nào cũng viết thư, và hàng tháng đều gửi vài tấm séc. Có điều tộp chẳng phúc đáp bao giờ.”

“Vì sao thế?” Tôi đã đắm chìm trong cơn nóng trong người.

“Vì tộp ghét họ. Nói thật, tộp chả quan tâm cóc gì tới họ. Ý tộp là, họ cũng có quan tâm gì đến tộp đâu. Nên giả vờ mà làm gì?”

“Ryan, ba cái chuyện cậu cứ nhai đi nhai lại rằng cậu ghét bố mẹ cậu ấy, biết sao không?” rượu vodka đã lên tiếng hộ tôi.

“Ừ sao?”

“Tớ không nghĩ rằng cậu nói thật. Ý tớ là, thật làm sao được?” Tôi phớt lờ thái độ bực bội của Ryan lúc này. Tôi nghĩ sao nói vậy thôi. Với tất cả những chiếc dao cạo Gillette và nước hoa cạo râu họ gửi, làm sao cậu ấy lại không yêu họ cho được?

“Thật đấy. Cậu chỉ là một đứa trẻ con trong cuộc đời này, thôi đi thi đi.” Ryan châm một điếu thuốc. Khói thuốc bao giờ cũng khiến người ta trở nên thâm trầm hơn.

“Ừ thì tớ đi. Nhưng nếu điều ấy là thật, thì cậu còn giữ đồng thư này làm gì?” Tôi nói rồi thoái lui.

Cherian đã ở trong lớp. Mười phút nữa là tới lượt tôi, tôi đang ngồi kế bên Alok.

“Ryan đâu?” cậu ấy thì thào, tay giở vở lia lia. Alok bao giờ cũng ôn tập cho đến phút chót.

“Cậu ấy bỏ thi.”

“Hả? Điên à?” Alok lắc đầu.

“Cậu ấy bảo cóc quan tâm. Cũng như cậu ấy cóc quan tâm đến bố mẹ cậu ấy vậy.” Rõ ràng câu sau tuôn ra từ tộp vodka.

“Hari, cậu sao đấy? Sao lè nè thế? Mùi gì đây... Gượng đã, cậu uống rượu đấy à?”

“Suyt... im chứ. Chỉ một ít thôi. Ryan nói nó sẽ giúp tớ thả lỏng.”

“Một Ryan, hai Ryan, ba Ryan. Cậu có bao giờ tự nghĩ cho bản thân không hả?”

“Hari,” thầy Cherian gọi trước khi tôi kịp đáp Alok. Giây phút đã điểm, con A đầu tiên của tôi sẽ được định đoạt trong năm phút

tới.

“Rồi, hệ thống Nhật Bản dùng trong sản xuất để giảm thiểu hàng tồn là gì?” Như thường lệ, thầy Cherian bắt đầu chẳng cần chào hỏi hay khách sáo. Chỉ có một giọng chắc nịch như từ một cái máy chui ra.

“Dạ chào thầy,” tôi nói.

“Chào Hari. Trả lời đi.” Đôi mắt thầy nhìn như một phiên bản trượng phèngh của mắt Neha.

“Dạ chào thầy,” tôi lặp lại, để khởi động não.

“Được rồi Hari. Giờ thì xin mời em trả lời đi.”

“Thưa thầy, hệ thống giảm hàng tồn của Nhật...” tôi bắt đầu.

“Ừ chính nó đấy. Cậu có biết câu trả lời hay không nào?” Ông bắt đầu lớn giọng.

“Thưa thầy... thưa thầy...”

“Là VĐG, viết tắt của Vừa Đúng Giờ. Không thể tin nổi sinh viên thời nay không thể trả lời được ngay cả một câu đơn giản như vậy. Tiếp, sự khác biệt giữa sản xuất dây chuyền và sản xuất theo lô là gì?”

“Thưa thầy câu hỏi rất đơn giản ạ... thưa thầy... hức.”

“Cậu ăn nói cái kiểu gì thế? Lại còn mùi gì đây? Cậu say xỉn đấy à Hari? Trong lớp tôi mà cậu dám say xỉn à?”

“Dạ không thưa thầy, em biết câu trả lời ạ, thưa thầy,” tôi chống đỡ bấn loạn.

“Cậu say thật rồi. Sinh viên thời nay cả gan quá sức!” Thầy Cherian ném một viên phấn trúng ngực tôi, chỉ hơi hơi đau. Mặc dù say, nhưng tôi vẫn nhận thức được mọi chuyện đang không hề

suôn sẻ. Tôi đã mở được miệng ra trong buổi vấn đáp này, nhưng lại chẳng nói được câu nào ra nghĩa.

“Thưa thầy,” tôi nói.

“Xéo ngay khỏi lớp. Xéo ngay.” Mặt thầy đỏ lựng, hai tay đập tập tài liệu xuống bàn.

Tôi nhặt vở lên rồi lết ra cửa, đúng lúc thầy Cherian tiến tới gần. Ông rút ra một chiếc bút đỏ và khoanh một vòng tròn lên tờ giấy thi của tôi, rồi khoanh thêm một khoanh nữa bên ngoài.

“Điểm không, cậu xứng đáng quá. Nếu cho được điểm âm thì tôi đã cho cậu rồi,” ông nói. “Và liệu hồn mà làm bài cuối kỳ cho tốt, không thì đừng hòng thoát khỏi tay tôi.”

Tôi im lặng. Uống tới ba tộp mà chỉ được một con trứng ngỗng, có khác gì nếu tôi không uống đâu cơ chứ.

“Mẹ kiếp!” Ryan đập tay vào nhau khi nghe tôi kể lại ở Kumaon.

“Mẹ miếc gì? Ai bảo cậu gợi ý ra cách đỡ hơi thế?” Alok trách.

“Thì tớ cứ nghĩ sẽ hiệu quả, nhưng ai ngờ cậu ấy lại say,” Ryan nói. Cậu ấy đang nghịch quả bóng rổ, đập đập bóng lên tường.

“Cậu yên lặng được không?” Alok nói. “Giờ cậu định làm gì hả Hari?”

“Làm gì được cơ chứ? Mất A là cái chắc rồi. Và giờ Cherian lại đình ninh tớ là một đứa nát rượu. Thật quá xứng làm rể ông ấy.” Tôi đưa hai tay lên che mặt.

Thình, thình, thình. Ryan im lặng, nhưng lại liên tục đập bóng lên tường.

“Thôi đi,” Alok cướp lấy quả bóng. “Hãy nói gì tử tế xem nào!”

“Alok!” Có tiếng bác bảo vệ từ dưới nhà gọi vọng lên.

“Alok có điện!” bác bảo vệ hét lớn.

“Chắc nhà gọi rồi,” Alok nói. “Đi thôi Hari, giờ bàn tán về Kỹ Quản Công cũng chẳng ích gì.”

Tôi đi xuống cùng Alok, chỉ để tránh không phải nói chuyện ấy nữa.

“Mẹ à, mẹ khỏe không? Vâng, con biết lâu rồi con chưa về,” Alok nói trên điện thoại.

“Hả? Chị đã có người đính hôn? À, ý mẹ là nhà trai đã ưng rồi hả,” giọng Alok phấn chấn lên hẳn.

“Vâng, con vui quá ạ, bố thế nào rồi ạ... vâng con biết... tất nhiên con sẽ chi trả hết một khi kiếm được việc mẹ à... vâng, mẹ phải đi vay tiền làm hồi...”

Tuy chỉ nghe được một nửa cuộc hội thoại, nhưng tôi đã đoán được gần hết những gì đã xảy ra. Bố mẹ Alok cuối cùng cũng thu xếp gả cưới được con gái. Sau này cậu ấy giải thích kỹ hơn, nhà trai thách quà hồi môn một chiếc xe Maruti, và chịu hoãn cho tới khi Alok tốt nghiệp và kiếm được việc. Lúc đó đám cưới mới diễn ra, nhưng ít nhất thỏa thuận cũng đã đạt được.

“Chúc mừng nhé, chị cậu sắp cưới rồi. Nhà cậu hẳn hẳn hoan hỉ nhỉ? Hay là buồn vì con gái sắp phải đi?” tôi hỏi Alok sau khi cậu ấy đặt điện thoại xuống.

“Họ thờ phào thì có. Tớ chỉ ước sẽ kiếm được một việc lương đủ cao để trả cho cái mối chết tiệt này. Ngoài cái xe, còn phải lo tiệc tùng nữa chứ.”

“Thế sao nhà cậu không đợi thư thư rồi hãy gả chị ấy đi? Sao phải vội thế?”

“Thì càng già, người ta càng thách nhiều đồ hồi môn chứ sao. Đợi bây giờ thì sau này có mà đắt chết. Thôi thỏa thuận được bây giờ là tốt lắm rồi.”

Nghe cứ như một món nợ tín dụng. Nếu bạn không trả bây giờ thì sau này nó sẽ trượng lên. Thế nên việc họ thở phào cũng không có gì là khó hiểu.

“Thế chú rể làm nghề gì?” tôi hỏi.

“À, chẳng biết, tớ quên không hỏi,” Alok đáp.

Vài tuần sau, chúng tôi ngồi trong căng tin ăn tối, tôi nhớ là thứ Năm thì phải, vì hôm đó thực đơn gồm các món “quốc tế”. Trên thực tế, đó chỉ là cái cớ để nhân viên nhà bếp không phải nấu thức ăn tử tế cho chúng tôi. Thực đơn nghe rõ kêu – mì, khoai tây rán, bánh mì và xúp. Tất cả đều dở tệ. Nhà bếp nấu mì bằng keo siêu dính hay sao ấy – các sợi dính chặt vào thành từng búi nặng khiếp trên chiếc chảo ăn to khổng bố. Khoai tây rán thì ngועi ngắt, một nửa còn sống sượng, nửa kia lại cháy đen đến mức ăn như ăn than. Nước xúp nắm nhìn không khác gì nước ao đục, chỉ ấm và mặn hơn tí chút.

“Chín quá mền ơi,” Alok nói, bó mì trên đĩa cậu ấy kiên quyết không chịu rời nhau ra. “Tớ đã bảo mình ra ngoài ăn đi mà.”

“Ai mà biết nó chán thế này. Lại sắp hết học kỳ rồi, tớ cháy túi luôn rồi.”

“Ừ nhỉ,” Alok nói. “Phải bắt đầu ôn thi cuối kỳ thôi. Còn chưa đến chục ngày.”

“Ừ, mà giờ thì tớ cũng chả quan tâm nữa. Sau đợt thi hỏng Kỳ Quản Công, tớ chẳng còn thiết tha gì ngoài việc đủ điểm vượt rào.”

“Ryan, tớ nghĩ cậu nên tập trung vào ôn Kỹ Quản Công đi. Cherian đã không ưa vụ cậu bỏ thi vấn đáp rồi. Lần điểm danh rồi, ông ấy nhếch mép cười khi đọc tên cậu đấy.”

“Tớ biết rồi,” Ryan vút miếng khoai tây xuống đĩa với thái độ ghê tởm. “Tổng điểm trắc nghiệm của tớ được có mười sáu trên bốn mươi, và trúng ngỗng phần vấn đáp. Cần hai mươi tư điểm trên năm mươi trong bài thi cuối kỳ để vượt rào.”

“Không dễ nhai đâu đấy,” tôi chỉ ra điều hiển nhiên.

“Cùng lắm là trượt chứ gì, thì sao nào?” Ryan vừa nói vừa húp thử xúp. Chẳng quan tâm đến lịch với sự, cậu ấy phun lại hết xúp từ miệng xuống bát.

“Cherian sẽ bắt cậu thi lại đấy, là môn chính mà,” Alok nói. “Giống như phải húp lại đồng xúp cậu vừa nôn ra ấy.”

“Mẹ kiếp,” Ryan nói. Tôi không rõ câu cảm thán này dành cho đồ ăn hôm nay, hay cho khả năng phải thi lại môn của Cherian.

“Mèn ơi, giá như tớ có được một con A, thì cuối cùng tớ cũng chiếm được Neha...” tôi nói.

“Tớ nghĩ mình vẫn còn cách,” Ryan nói.

“Gì nữa? Uống cho say để quên Neha đi à?” tôi trêu.

“Không. Nếu cậu đạt điểm tuyệt đối bài cuối kỳ, thì vẫn có cơ hội đúng không?”

“Tớ giờ mới có ba mươi ba trên bốn mươi, mà để đạt A cần tám mươi. Bài cuối kỳ là năm mươi điểm. Làm sao mà đạt được những bốn mươi bảy trên năm mươi cơ chứ?”

“Chẳng có cửa nào đâu. Ryan, đừng quấy cậu ấy nữa. Đã xôi hỏng bỏng không rồi.”

“Hổng là hổng thế nào, hai chiến hữu, đừng bao giờ nghĩ thế. Nếu tớ tuyên bố rằng cậu sẽ đạt tuyệt đối trong bài thi này, cậu có tin tớ không?”

“Điên vừa thôi. Tớ sẽ phải cày hai chục tiếng một ngày chỉ cho riêng môn này, và nhiều khả năng là sẽ không được đâu. Đề thầy Cherian ra bao giờ cũng toàn câu bất ngờ. Thôi hổng hết rồi...” tôi ca cẩm.

“Thế nếu cậu biết trước câu hỏi thì sao?” Ryan hỏi.

“Nếu gì mà nếu? Ryan, cậu mơ ngủ à?” Alok nói.

“Không, ai mơ hả Béo. Tớ đang tìm cách giúp bằng hữu thôi. Tớ nghĩ mình có thể biết trước đề bài.”

“Bằng cách nào?” Tôi bắt đầu bị hút vào.

“Bằng cách lén vào phòng lão ấy,” Ryan đáp.

Cả Alok và tôi phải lịm người đi đến cả một phút tròn thì mới tiêu hóa nỗi sự điên rồ của ý tưởng này, cùng với đám thức ăn tẻ hại.

“Ý cậu là ăn cắp đề á? Ăn cắp đề thi từ một giáo sư IIT? Ý cậu là vậy?” Alok lên tiếng.

“Đừng có làm nó trở nên quá kịch tính như thế chứ. Có gì to tát...”

“Cậu chập mạch à? Nói ngay đi, cậu chập mạch à?” Alok đứng dậy bước luôn ra khỏi căng tin. Tôi cũng đi theo, đầu lờn vờn nghĩ về cuộc chạm trán sắp tới với Neha, đặc biệt là nghĩ cách để không phải nhắc đến cuộc chạm trán vừa qua với vị nhạc phụ thân thương.

Chương 15

Chiến dịch quả lắc

Hôm sau, khi đang ngồi trên thảm cỏ Kumaon, Ryan bảo chúng tôi, “Này các cậu cứ nghe tớ nói đã.”

“Không không, cậu không được phép. Làm ơn hãy chấm dứt sự ngớ ngẩn này,” Alok phản đối.

“Alok có lý đấy,” tôi ủng hộ, nhưng chưa rõ hẳn vì sao.

“Thì các cậu chỉ cần nghe tớ nói một phút thôi! Các cậu không phải làm gì hết,” Ryan nói, bắt đầu hơi mang tính thuyết phục.

“Được thôi,” tôi nói.

“Chúng mình đã sống ở đây được ba năm rồi đúng không? Mà đến giờ mình đã có được những gì chứ?” Ryan hỏi.

“Thôi đừng bắt đầu chửi bới hệ thống như phân nữa Ryan. Vào thẳng vấn đề đi,” Alok giục.

“Được rồi, được rồi,” Ryan nhận ra khán giả của mình không phải là một đám kiên nhẫn cho lắm. Rồi cậu ấy rút từ túi áo ra một tờ giấy – hai tờ A4 dính vào nhau – và đặt lên cỏ. Nhặt hai viên sỏi làm cục chặn giấy, cậu ấy bắt đầu một tràng, “Kính thưa hai quý ông, đây là bản đồ học viện. Tất cả các giáo sư đều chuẩn bị đề thi sẵn, và in ra một tuần trước khi thi, nhưng Cherian của chúng ta vốn là tấm gương mẫu mực, nên chắc hẳn lão sẽ còn chuẩn bị sớm hơn thế. Đây, văn phòng lão ở tầng sáu. Sân thượng là tầng chín...”

Gương mặt Ryan cau lại chăm chú, giống Alok khi làm bài thi.

Đây không phải cuộc tán dóc thông thường; cậu ấy đã nghiên cứu kỹ càng từ lâu.

“Tớ đã bảo là ý kiến này vớ vẩn quá rồi mà. Sao cậu lại còn cố nhét mấy thứ này vào họng bọn tớ, như thể bọn tớ đã đồng ý rồi ấy,” Alok nói.

Nhưng Ryan là thế đấy, cậu ấy ra quyết định, rồi đề xuất, rồi cứ thế làm theo ý mình.

“Ryan, cái mớ này là sao đây?” tôi hỏi.

“Cứ nghe đã đi nào. Hari, tớ sẽ kiếm được con A cậu hằng mong muốn. Cứ tưởng tượng cảnh cô em của cậu cuối cùng cũng không còn phải xấu hổ khi muốn công khai. Còn Béó nữa, một điểm A sẽ không tồi khi giúp cậu xin việc đâu.”

“Nhưng việc này quả thật rất méo mó, rất... rất sai trái,” Alok quay sang nhìn tôi như kiếm tìm đồng minh chống lại sự điên rồ của Ryan. Nhưng lúc này tôi còn bận nghĩ tới viễn cảnh nắm tay Neha đi giữa công viên học viện dưới ánh trăng. Liệu tôi có đạt điểm A thật không nhỉ?

“Chỉ sai trái nếu mình bị bắt thôi, đúng không?”

Cãi lại logic của Ryan thật khó, đặc biệt là khi bạn đang còn bận mơ về cô bạn gái xinh đẹp của mình. Đúng rồi, nó chỉ là tội khi ta bị bắt thôi, còn không sẽ là một kế hoạch kín kẽ.

“Nhưng...” Alok lại cố.

“Mà thôi, để tớ trình bày xong đã,” Ryan không để cho Alok kết thúc, vì trông tôi như đã bị thuyết phục đến năm phần.

“Sân thượng là trên tầng chín. Thế nên, nếu tớ bị buộc mình vào dây thừng rồi ròng người xuống cửa sổ văn phòng Cherian thì sẽ đột nhập được vào trong. Hai cậu có thể giúp tớ như tớ với

Alok từng giúp cậu lén vào phòng Neha.”

“Cậu điên à? Vào phòng Neha thì dễ, có cần dây nhợ gì đâu. Còn tòa nhà này cao những chín tầng,” tôi nói.

“Tớ không sợ. Hồi phổ thông tớ từng tập leo vách đá,” Ryan đáp.

“Thế nếu cửa sổ không mở thì sao?” Alok hỏi.

Có thể thấy Ryan khoái câu hỏi này của Alok. Không những cậu ấy đã nghĩ đến khả năng này rồi, mà nó còn có nghĩa là Alok cũng đã bắt đầu xuôi theo. Nhưng gượng một phút, có lẽ nào tôi chỉ nghe kế hoạch này vì Ryan là người gợi ý? Nhưng ăm được một con A cũng không tồi chút nào.

“Ừ, nếu thế thì sao?” tôi hỏi.

“Cửa sổ học viện có chốt yếu hơn cả dây chun, giống như cửa sổ ký túc Kumaon ấy. Chỉ cần động tay mạnh một cú là mở ngay thôi.”

“Kể cả vậy, thì cậu cũng chịu treo người từ sân thượng xuống ư?” tôi hỏi.

“Tớ đã nói là tớ không sợ mà.”

“Nếu có ai trông thấy thì sao?” tôi hỏi.

Ryan là vậy. Cậu ấy vừa láu cá vừa liều lĩnh. Sự yêng hùng này có thể sẽ dẫn tới tự tin quá mức và làm hỏng hết kế hoạch.

“Sẽ không ai nhìn thấy đâu,” Ryan cam đoan.

“Nói như đúng rồi nhỉ. Chỉ là ba thằng sinh viên chơi trên sân thượng học viện như mọi khi. Cảnh an ninh học viện sẽ không để ý chứ, nhỉ?” Alok cười mỉa.

“Béo này, giờ ấy sẽ tối đen như mực,” Ryan nói.

“Nhưng còn tiếng động thì sao? Và chuyển động của bọn mình cũng có thể bị nhìn ra từ những chiếc xe jeep an ninh dưới đường. Phải nhớ là, mình không ở trên sân thượng, mà là treo lơ lửng từ trên đó xuống. Có thể sẽ bị nhìn thấy đấy.”

“Thôi nào các cậu...” Ryan ra vẻ chán ngán.

“Quá mạo hiểm. Quên đi,” Alok đưa tay xé mấy ngọn cỏ. Tôi cũng gật đầu tán thành. Bên cạnh đó, chỉ nghĩ đến cảnh Ryan nhảy bungee từ mái nhà xuống đã khiến tôi thấy mướt mồ hôi.

“Thế thì cậu có cách gì tốt hơn?” Ryan bắt đầu khó chịu.

“Thế tiếp sau đó cậu định làm gì?” Sự tò mò đã chiến thắng tôi.

“Được rồi nhé, sau đó mình sẽ làm theo những bước này,” Ryan chỉ xuống mép tờ giấy. “Một, bật đèn ở bức tường đối diện. Hai, nhìn khắp phòng để tìm túi giấy màu nâu được niêm phong. Ba, dùng dao mở túi, rút ra một tờ đề. Bốn, dùng nến và sáp niêm phong túi lại như cũ. Năm, chuẩn.”

“Thế thì cũng đơn giản,” Alok nói, “nhưng tớ không nghĩ mình sẽ vào được bên trong đâu. Thôi đi nào, tớ đói rồi.”

“Có thể có cách đấy,” tôi nói.

“Cách gì?”

“Qua cửa chính văn phòng,” tôi nói.

“Làm sao vào? Bẻ khóa à? Hẳn nhiên cậu phải biết điều đó là không thể, vì sẽ gây tiếng động này nọ. Và hôm sau thế nào thầy ấy cũng biết,” Ryan nói.

“Không cần bẻ khóa. Chỉ cần đường hoàng đi vào với chìa khóa thôi,” tôi nói.

“Chìa khóa? Cậu lấy từ chỗ quái nào ra chìa khóa?” Alok hỏi.

“Từ chùm chìa khóa xe của Neha. Chiếc chìa khóa văn phòng bố cô ấy cũng nằm trong đó,” tôi nói.

Cả ba im bật đi trong năm giây. Một sự im lặng tuyệt đối để thán phục một ý tưởng xuất chúng.

“Chà. Thế thì nhiệm vụ lấy chìa là của cậu rồi,” Alok nói.

“Sao không xoay nó trong nửa tiếng và đi đánh một chiếc sơ cua?” Ryan hỏi.

“Cũng được. Không dễ làm lắm, nhưng có khả năng,” tôi cười khoái trá vì sự thiên tài của mình. Văn phòng Cherian giờ vào dễ như trở bàn tay.

“Hari, cậu bá cháy quá. Quá cừ,” Ryan tán dương.

Rồi cậu ấy sửa lại kế hoạch. Giờ thì nó đã được đơn giản hóa kha khá, và chúng tôi đã bỏ quá nhiều thời gian vào đây để có thể dừng lại.

“Vậy là mình sẽ lẻn lên vào buổi đêm, như mọi khi mình lên sân thượng uống vodka. Nhưng mình sẽ dừng ở tầng sáu và đột nhập vào văn phòng Cherian,” Ryan nói.

“Không phải đột nhập, mà chỉ đơn thuần mở khóa rồi bước vào thôi.” Tôi đưa bàn tay lên giả bộ động tác mở khóa.

“Vâng, chọc luôn vào mông lão ấy,” Ryan giơ ngón giữa lên. Cả ba cùng lăn ra cười và bắt tay nhau.

“Mình phải đặt tên cho kế hoạch này mới được. Tên gì gợi cảm một chút, không đáng nghi và đơn giản thôi.”

“Phải là một cái tên có khả năng thay đổi vận mệnh khỉ gió của chúng mình ở cái chốn này,” tôi nói.

“Đúng, vậy ta nên đặt tên chiến dịch này là Chiến dịch Quả

lắc," Ryan nói.

Và thế là, trên thảm cỏ đầy nắng, cả ba đứa chúng tôi đồng thanh hô vang với ánh mắt nheo nheo đầy hân hoan, "Chiến dịch Quả lắc!"

Chương 16

Ngày dài nhất đời tôi (I)

Người ta cứ nói, chẳng có ngày nào là quá hệ trọng trong đời bạn, nhưng tôi cam đoan với bạn rằng, cái ngày triển khai Chiến dịch Quả lắc là ngày đáng nhớ và dài nhất trong quãng đời IIT của tôi. Mỗi thời điểm, mỗi sự kiện đều hiện lên sinh động và mới mẻ trong tâm trí tôi như chỉ vừa xảy ra hôm qua. Đó là ngày lay chuyển cả cuộc đời chúng tôi, hoặc ít ra là lay chuyển chúng tôi.

Không có một ngày cụ thể nào được định sẵn cho Chiến dịch Quả lắc, mà chúng tôi đều ngầm hiểu rằng, đó là ngày tôi hoàn thành nhiệm vụ lấy chìa khóa. Chưa đầy một tuần nữa là đến kỳ thi, nên chúng tôi chắc chắn lúc này thầy Cherian đã soạn đề xong xuôi rồi. Và lẽ tất nhiên, chúng tôi sẽ phải dành ra một khoảng thời gian nhất định để chuẩn bị đáp án. Thế nên, phải triển khai càng sớm càng tốt.

Ngày 11 tháng Tư, ngày Chiến dịch diễn ra, bắt đầu bằng cuộc hẹn hò của tôi với Neha. Lẽ ra tôi phải nhận ra ngay những điềm báo khi Neha bảo tôi cô vừa bị bong gân mắt cá chân.

“Hả?” tôi nói trên điện thoại, “Anh đang mòn mõi vì muốn gặp em đây. Đừng hủy cuộc hẹn hôm nay chứ. Sau đây là đợt thi mất rồi.”

“Nhưng Hari, em còn chẳng lết nổi một chục bước chân. Mình gặp nhau một ngày khác được không?”

“Anh chỉ cần gặp em nửa tiếng thôi mà. Hay là anh tới nhà

thăm em?”

Tôi biết mẹ Neha sẽ không ở nhà hôm ấy. Đó là ngày mười một, nên bà sẽ đi tới ngôi đền cạnh đường ray để khóc viếng con trai. Đó là lý do vì sao Neha lại đồng ý hẹn nhau vào đúng ngày này.

“Nhà em? Anh bị ám đầu à? Nhỡ có ai nhìn thấy thì sao?”

“Sắp hết năm ba rồi, em bớt sợ sệt một chút đi được không?”

“Nhưng...”

“Mà nếu anh được A thì đăng nào em cũng sẽ cho anh ra mắt mà đúng không?”

“Được rồi, nhưng nửa tiếng thôi nhé. Anh đến đúng 11.30 đấy, em sẽ để ngỏ cửa,” cô đáp.

“Tuyệt. Gặp em lát nữa,” tôi thở phào đặt điện thoại xuống. Bắt buộc hôm nay tôi phải tới gặp cô, đúng hơn là gặp cái xe của cô.

“Mọi việc ổn chứ?” Ryan dò la khi tôi rời Kumaon.

“Dĩ nhiên. Gặp các cậu sau hai tiếng nữa nhé,” tôi nói.

“Suyt, im nào, vào mau lên,” Neha thì thào một cách rất không cần thiết.

“Xung quanh đây làm gì có ai,” tôi nói.

“Anh điên rồi. Thế nào, sao hôm nay lại rạo rức muốn gặp em thế?” Neha dẫn tôi vào phòng cô.

“Thì em biết đấy, năm ba sắp kết thúc, nào thi cử này nọ,” tôi đảo mắt quanh phòng để tìm chỗ treo chìa khóa.

“Thế thì sao?”

“Thì anh nghĩ gặp được em sẽ mang lại may mắn cho kỳ thi,” tôi nói và ngồi xuống giường bên cạnh cô.

“Chà, lãng mạn quá nhỉ!” cô nói, “thế mà em cứ nghĩ anh chàng lông bông của em nhớ em da diết đến khô héo cơ chứ...”

“À, thì đúng thế mà,” tôi nghiêng người ra trước để ôm cô. Mà đúng thật. Lúc nào tôi chẳng nhung nhớ cô ấy. Cô ấy đẹp thật. Ngay cả với mắt cá chân bị trẹo, bó băng y tế, nhìn cô ấy vẫn đẹp để làm sao.

“Á, cẩn thận nào,” cô đẩy tôi ra, “em biết tổng anh nhớ cái gì rồi.”

“Cái gì?”

“Thân thể của em chứ có phải của anh đâu.” Cô hếch mũi lên.

Có khác gì nhau đâu? Tôi nghĩ bụng. Đôi khi ta chẳng hiểu nổi đám con gái.

“Trật lất rồi,” tôi đáp, bụng đoán đó hẳn là câu trả lời đúng.

“Lại đây nào,” cô gọi tôi lại gần và hôn tôi.

“Mấy giờ mẹ mới về?”

“Hai tiếng nữa. Anh biết đấy, ngày của anh Samir.”

“Ừ anh biết, ngày mười một. Em biết không Neha, anh muốn hỏi em về chuyện đó.”

“Hỏi gì cơ?”

“Hôm nọ anh với Ryan nói chuyện...”

“Anh kể với Ryan chuyện Samir à?”

“Không, chỉ bàn luận về cách anh ấy, ừm, mất. Em biết đấy, việc anh ấy đi chạy bộ này kia.”

“Thì sao?”

“Rồi Ryan nêu ra một điểm khá có lý.”

“Điểm gì?”

“Rằng ai lại đi chạy bộ vào một buổi sáng tháng Năm nóng nực?”

Neha im bật, buông tôi ra và ngồi sang một góc.

“Neha?” tôi gọi.

“Hari à,” cô bỗng khóc nức lên, “Hari, em vốn không muốn kể cho anh chuyện này, nhưng em buộc phải nói ra thôi.”

“Chuyện gì cơ?”

“Đợi nhé,” cô đứng dậy mở cánh cửa tủ. Một dây quần áo rực rỡ hiện ra, khác hẳn với tủ áo một đứa con trai bình thường ở Kumaon. Neha rút ra một mẫu giấy được gấp lại. “Anh đọc đi.”

Tôi mở tờ giấy ra, và đôi lông mày chột dựng ngược lên vì sốc, lá thư ký tên Samir ở dưới.

Neha mến,

Anh thương cô em gái bé nhỏ của anh lắm, ngay từ lần đầu được bế em trên tay ngày em mới sinh. Hôm ấy anh thấy tự hào làm sao, và sẽ vẫn mãi tự hào như thế.

Neha à, em có giữ được bí mật này không? Khi em đọc được lá thư này, chắc anh đã không còn trên cõi đời này nữa. Nhưng em phải hiểu rằng, không một ai khác được phép biết tới lá thư này.

Đã ba lần anh cố luyện thi vào IIT, cũng là ba lần anh làm bố thất vọng. Ông sẽ không bao giờ chịu đựng nỗi sự thật là con trai mình không có khiếu học toán, lý, hóa đâu. Anh chịu thôi Neha ạ, dù anh có cố gắng tới mức nào, dù anh có học thêm bao nhiêu năm nữa, dù

anh có ôn thêm bao nhiêu cuốn sách nữa. Anh sẽ không đỗ được vào IIT đâu. Và anh không thể chịu nổi khi phải đối diện với ánh mắt của bố.

Ông đã dạy dỗ hàng ngàn sinh viên IIT trong đời mình, và không thể hiểu nổi tại sao con trai mình lại không thể đỗ nổi vào đây. Neha ạ, ông chỉ nhìn thấy những thí sinh đã được tuyển, mà không nhìn thấy hàng trăm ngàn thí sinh bị loại. Đã hai tháng rồi ông không nói với anh một lời nào. Ngay cả đến mẹ, ông cũng không nói chuyện đàng hoàng được, tất cả là vì chuyện của anh. Anh có thể làm được gì đây? Cứ cố và cố cho đến chết? Hay là đáng chết luôn đi?

Nếu có bất kỳ ai phát hiện ra rằng anh tự kết liễu đời mình, thì chắc mẹ sẽ không sống nổi. Nhưng anh buộc phải kể cho một người nào đó biết – và còn ai khác ngoài em đây. Anh thương em nhiều lắm Neha. Và em hãy nói với mọi người rằng anh đi chạy bộ nhé.

Vĩnh viễn là anh của em,

Samir

“Cái quái gì thế này,” tôi nói, cảm thấy toàn bộ chuyện này thật rợn người. Có phải ngày nào ta cũng có dịp được cầm tận tay một lá thư tuyệt mệnh đâu.

“Đúng đấy, lẽ ra em không được phép nói cho anh biết. Nhưng chúng mình đã quá thân thiết với nhau, và anh bắt đầu thắc mắc điều tra này nọ nên...” Cô bật khóc rưng rức.

“Nghe anh, bình tĩnh lại nào,” tôi trấn an, nhưng thực ra là tự trấn an mình nhiều hơn. Năm phút sau, Neha thôi khóc, và tôi mang cho cô một ly nước lọc.

“Em có biết chuyện gì đã xảy ra với anh trong kỳ vấn đáp không?” Có thể chuyện này sẽ khiến cô bật cười. “Ryan bắt anh nốc mấy tợp vodka,” tôi nói.

Neha ngược mắt, thốt lên the thé, “Hóa ra là anh à? Bố có kể chuyện. Là anh à?” Cô bắt đầu đập gối vào tôi, và bắt đầu cười như nắc nẻ. Trông cô xinh đẹp quá và tôi có thể ngồi đó mà ngưỡng mộ nhan sắc ấy mãi, nếu không vướng vào điệp vụ hôm nay, phải lấy cho bằng được chiếc chìa khóa cho Chiến dịch Quả lắc.

“Thôi nào, đau quá,” tôi xích lại gần cô.

“Đừng có đến gần em, đồ lông bông nát rượu. Anh có biết hôm ấy bố lái nhái suốt cả tiếng đồng hồ liền không?” Cô cười sặc sụa đến nỗi phải đưa tay ôm bụng.

Tôi cuộn người lại, ôm cô vào lòng. Rồi cô quay mặt sang nhìn tôi, gần như theo bản năng. Chúng tôi hôn nhau, rồi lại hôn tiếp. Rồi cô nắm tay tôi và làm một việc chưa tiền lệ: đặt nó lên ngực cô.

Ồi chao, đầu tôi quay mòng mòng. Chuyện gì đã xảy ra với cô bé này vậy? Cô ấy mất trí rồi sao? Về phần tôi, đương nhiên cũng đã mất trí và quên phắt đi cái Chiến dịch Quả lắc.

Bàn tay tôi luồn xuống dưới lớp áo phông của cô, rồi vụng về trườn xuống lớp áo ngực. Cuộc sống sẽ trở nên đơn giản biết bao nếu không có ai phát minh ra chiếc khóa móc.

“Cứ thong thả chứ, chú hổ của em, thong thả nào,” cô nói. Tôi khoái chí khi được cô gọi là chú hổ.

Rồi cô ngồi dậy để cởi áo phông ra. Và cả những thứ còn lại. Tôi ngồi đó như bị bỏ bùa mê, cố không để cho lưỡi trườn ra treo hỏn hển trước miệng như một chú cún.

“Thế nào, chú hổ có định cởi bộ lông hay không nào?”

“Anh... anh...” tôi lắp bắp khi cô kéo tôi lại gần.

Nửa tiếng sau, chúng tôi nằm ngửa trên giường, kiệt sức nhưng hoàn toàn thỏa mãn. Tôi nhìn lên chiếc quạt trần cũ quay lừ đừ từng vòng vụng về, trong lòng nhận nhạo niềm vui.

“Thế nào?” Neha hỏi.

“Thế nào gì cơ?” tôi bắt đầu lấy lại thăng bằng.

“Anh nói gì đi chứ?”

Tôi đang ngất ngây trên cả tuyệt vời đây. Nếu không phải ăn cắp chiếc chìa khóa kia, thì tôi sẽ nằm nguyên đó mãi mãi.

“Quả là... tuyệt,” tôi gói lại trong một câu nhún nhường.

“Cảm ơn nhé. Em cũng thích lắm. Giờ chắc em đã là một đứa con gái hư rồi.”

“Không, không hề,” tôi chỉ sợ cô sẽ hối tiếc chuyện này và sẽ không bao giờ lặp lại.

“Anh nói cứ như đúng rồi. Đây, em đang nằm khỏa thân với một chàng trai say xỉn trong kỳ thi vấn đáp, trong khi bố em đang ngồi ở văn phòng cách đây chưa đầy một cây số,” cô nói rồi cười phá lên, “Thật là một cảm giác tự tại.”

“Thật á?”

“Ừ, rất tự tại, nhưng cũng rất đáng buồn,” cô đáp.

“Neha, em cứ thả lỏng đi,” tôi sợ cô lại cho thêm một chập khóc lóc nữa. “Em muốn ra ngoài chơi không?”

“Không. Sao, anh không thích ở đây à?”

“Có chứ. Chỉ là anh muốn hút một điếu thuốc thôi.”

“À ừ nhỉ, em có nghe nói hút thuốc sau khi mây mưa là bá cháy. Cho em hút cùng với.”

“Nhưng em có biết hút đâu!”

“Thì em cũng có ngủ với trai bao giờ đâu. Mau lên, kiếm cho em một mồi đi.”

Tôi nhìn thấy ngay cơ hội, và chớp vội. “Anh mượn xe em được không?”

“Sao thế? Anh không mượn được xe máy của Ryan à?”

“Không, cậu ấy lái đi chơi bóng quần rồi. Nhé?”

“Được rồi. Chìa khóa để trên nóc tủ lạnh ấy. Nhưng nhanh lên đấy,” cô ngồi dậy, nhặt áo lên cho tôi.

“Này, em mặc áo của anh à,” tôi chỉ ra.

“Ừ, em thích thế, thật rộng và hoàn hảo cho một giấc ngủ lười,” cô giả vờ lăn ra ngủ.

“Neha, đừng có đùa nhé, thế thì anh đi ra ngoài làm sao được?”

“Mặc áo em ấy,” cô trề nải đáp.

“Nhưng nó màu hồng, lại chật quá. Em ấm đầu à?”

“Thế thì lấy đại một cái áo của bố trong tủ dưới nhà đi.”

“Neha, đừng ngốc nghếch thế...”

“Biển đi và kiếm mồi cho em Hari, anh làm em mệt rồi đấy,” cô ném một chiếc gối về phía tôi.

Bụng bảo dạ, nếu đã dám lấy xe hơi và con gái của thầy Cherian, thì một cái áo có là gì, tôi bèn lựa ra một chiếc sơ mi trắng trong tủ quần áo của ông, tinh tươm, trừ hai chữ D.C. thêu trên cổ tay.

Rồi tôi vớ lấy chùm chìa khóa trên nóc tủ lạnh. Tổng cộng có

sáu chìa, chắc chắn một trong số đó là chìa khóa văn phòng thầy.

“Được lắm!” tôi tự khen mình khi rời khỏi ngôi nhà.

Đoạn tôi lái xe ra con đường vắng bóng người, mặt trời đã lên cao và xua người ta vào trong nhà hết, rồi lái xuống Jia Sarai, rẽ thẳng vào cửa hiệu đánh chìa khóa.

“Cái nào?” bác chủ tiệm nói.

“Cả sáu ạ.”

Khi chờ bác này sao lại chìa, tôi đi mua một bao thuốc lá. Mọi chuyện đơn giản hơn tôi nghĩ. Châm một điếu, tôi lại tư tưởng về vòng tay Neha. Hẳn đây phải là ngày đẹp nhất đời tôi.

Chùm chìa khóa đã được sao xong. Tôi đút chùm mới vào túi áo, và lái xe về khuôn viên trường qua cổng học viện.

Ngay khi sắp sửa rẽ vào cụm nhà ở cho cán bộ công nhân viên, tôi chợt thấy có người đạp xe ngay trước mặt. Mình điên rồi, mù mị rồi, chết tiệt rồi, tôi chỉ kịp nghĩ vậy khi tay bấm còi bin bin – và người đi xe đạp quay lại nhìn tôi không ai khác chính là thầy Cherian.

Chương 17

Ngày dài nhất đời tôi (2)

Trong đời, có những khoảnh khắc ta thấy sợ đến mức phải hét toáng lên, và có những khoảnh khắc ta thấy sợ trên cả sợ, đến mức điếng người cứng đờ, như thể bị hóa thạch trong một khối băng và không bao giờ sống lại được nữa. Khi thầy Cherian xuống xe và bước về phía tôi, nói đúng hơn là về phía chiếc xe của ông, toàn thân tôi hóa đá.

Ông dắt xe tới đứng ngay cạnh tôi. Lẽ ra tôi nên bước xuống xe, nhưng tôi đã quá hoảng loạn nên không thể nhúc nhích được dù chỉ một li. Tôi nghe tiếng tim mình đập thành thịch, còn vang hơn cả giọng ông cất lên. “Đây là xe tôi,” ông nói.

Đúng rồi, tôi nghĩ, mười trên mười. Tôi có thể kiểm soát được mình, bụng thăm bảo dạ, và cố hít thở. “Vâng ạ, thưa thầy,” tôi nói.

“Cậu là ai? Và cậu làm gì trong xe tôi đây?” ông hỏi.

“Thưa thầy, em chỉ lái xe về... thưa thầy,” tôi đáp, hẳn lúc này trông tôi ngu ngốc ngang với những lời tôi thốt ra.

Cherian để xe xuống vệ đường. Để chứng tỏ mình không phải là một pho tượng sáp, tôi bước xuống xe. Ôi, những lúc cần kíp thế này, sao đột nhiên không xuất hiện một đàn khủng long nhỉ?

“Cậu đang lái xe về nhà tôi đây à?” Cherian mở cửa trước xe. Đúng rồi, giờ thì ông sẽ tự lái xe về. Còn tôi, có thể về lại ngôi nhà đó không?

“Dạ vâng ạ.”

Cặp lông mày rậm rạp của ông đột nhiên chau lại. “Tôi có biết cậu. Cậu là sinh viên đúng không? Tên gì thế?”

“Thưa thầy, Hari ạ,” tôi đáp, lòng mừng thầm vì được hỏi câu duy nhất mình có thể trả lời chắc chắn.

“Cậu là đứa làm trò trong đợt vấn đáp rồi của tôi đấy hả?”

Tôi gật đầu thú nhận.

“Vào xe đi.”

Tôi lặng lẽ mở cửa bên kia và ngồi cạnh ông. Ông khởi động xe.

“Ai đưa chìa khóa cho cậu?”

Tôi giật nảy người lên khi bị hỏi câu này. Bàn tay tôi lần mò xuống túi quần. Vâng, chùm chìa khóa bản sao vẫn còn đây. Tôi phải nghĩ ra cách lấp liếm ngay. Phải viện vào bất kỳ cứ gì để giải thích vì sao tôi lại lái xe ông, ngoài việc đi mua thuốc lá sau đợt mây mưa cho cô con gái cứng.

“Là Neha ạ, thưa thầy,” tôi đáp sau một lúc im lặng ngẫm nghĩ.

“Cậu quen Neha à?” Lông mày ông dựng đứng lên.

“Thưa thầy, em gặp cô ấy trên đường. Chiếc xe bị xịt lốp.”

“Rồi sao?”

“Thưa thầy, em chỉ đi ngang qua, và ngỏ lời giúp đẩy xe đến tiệm sửa xe. Cô ấy phải đi về nhà, nên em ngỏ lời giúp lái xe về sau.”

Cherian im lặng. Ông ấy có tin được câu chuyện này không? Có vẻ là vậy, vì ông bắt đầu lái xe đi chậm chậm.

“Sao cậu lại ngỏ lời giúp?”

“Vì em chỉ muốn giúp thôi ạ,” tôi nhún vai thật thà như thể mình là kẻ chuyên đi kiếm việc tốt để làm hằng ngày.

“Thế cậu không phải lên lớp hay sao?”

“Giờ đang là lúc nghỉ ôn thi thưa thầy.”

“Con bé ngốc nghếch,” Cherian nói lên thành tiếng. “Bạ người lạ cũng đưa luôn cả xe. Tôi sẽ phải về chặn chính lại nó.”

Tôi im lặng; một ý nghĩ mới thoáng qua trong đầu; không biết Neha đã kịp mặc quần áo chưa. Điều cuối cùng tôi muốn lúc này là một cú ôm đột ngột của cô khi vừa mở cửa. Giá như tôi chỉ kịp có mười giây riêng tư với cô trước khi cô nói chuyện với ông bố. Hoặc giả tôi biến mất được khỏi đây thì tốt biết bao.

Cherian đỗ xe trước cửa nhà.

“Thưa thầy, em đi được chưa ạ?”

“Không, vào nhà đi. Con bé ngu ngốc này ít ra phải cảm ơn cậu chứ. Điều ấy không có nghĩa là tôi có thói quen cho phép những đứa con trai như cậu bén mảng tới gần nhà tôi.”

“Dạ thưa thầy.” Tôi hoàn toàn thông cảm với ông.

Cherian nhấn chuông cửa. Neha mở cửa chỉ với một tấm chăn quấn quanh người.

“Thế anh đã...” Rồi cô trông thấy ông bố. “Bố,” Neha thốt lên, mắt chớp thao láo, tay chỉnh sửa lại tấm chăn để che mình hết cỡ. Không còn nghi ngờ gì, sự kiện này hẳn phải gây kích động hơn mấy điều thuốc nhiều.

“Chìa khóa của cô đây, thưa cô,” tôi nhanh nhẩu lên tiếng. “Cô đừng lo, tôi đã sửa lại lớp xong xuôi và mang xe lại cho cô đây.”

“Hử?” cô nhìn tôi.

“Neha, con mất trí hay sao? Sao không mặc quần áo gì thế này?” Cherian lên tiếng, rõ ràng cố kìm giọng lại chỉ vì có tôi đứng bên.

Neha chớp mắt thêm một lần nữa, trước khi chạy biến lên phòng ngủ, hẳn là để thay đồ.

“Đứa con gái này của tôi chắc điên rồi. Cậu ngồi xuống đi,” Cherian nói.

“Thưa thầy, bọn em đẩy xe cùng nhau suốt hai mươi phút. Chắc cô ấy mệt nhoài rồi,” tôi nói. Ừ thì, làm tình cũng giống như đẩy xe thôi, chỉ là sung sướng hơn.

Neha quay lại phòng khách, trên người bận một chiếc váy salwar-kameez kín đáo đúng kiểu con nhà gia giáo, tay bưng một khay đựng hai ly nước.

Khi Cherian uống nước, tôi lặp lại, “Tôi vừa kể cho thầy nghe về việc cô bị xẹt lốp thế nào, và tôi đã giúp cô mang xe tới tiệm sửa ra sao. Trên đường đánh xe về, tôi tình cờ gặp thầy.”

“À?” Neha cố tìm kiếm một biểu lộ cảm xúc thích hợp.

“Làm sao con có thể giao lại xe cho một người lạ được nhỉ?” Cherian tra khảo.

“Con xin lỗi bố,” Neha đáp, rồi thả người xuống tràng kỷ.

“Thưa thầy, em đi được chưa ạ?” tôi hỏi.

Cherian khẽ gật đầu, và tôi biến ngay khỏi nhà, rảo căng hết mức.

“Hari,” ông thầy gọi với lại khi tôi đã đi đến cổng.

Tôi cứng người, quay lại. “Dạ thưa thầy.”

“Cậu biết không, cậu không được thông minh cho lắm,” ông nói.

Tôi vẫn biết Cherian bao giờ cũng ghét sinh viên điểm thấp, nhưng chưa biết rằng ông lại thoải mái phát ngôn thẳng thừng như vậy.

“Dạ, em biết ạ. Em sẽ học chăm hơn.”

“Đó không phải là ý tôi.”

“Dạ?”

“Tôi cũng từng là sinh viên một thời, cậu biết chứ. Thủ khoa luôn đạt 10 tuyệt đối trong cả bốn năm.”

“Dạ em biết ạ.”

“Và nếu cậu nghĩ là cậu dám lăng nhăng với con gái tôi mà thoát được tay tôi thì cậu nhầm to rồi đấy.”

Tôi đứng im như trời trồng.

“Cậu say xỉn trong bài vấn đáp của tôi, và giờ tôi còn phát hiện ra cậu dám hú hí với con gái tôi, dám lấy xe tôi, lại còn mặc áo tôi nữa,” Cherian nói, tay nắm lấy cổ áo tôi đang mặc. “Hari, cậu cứ liệu cái thần hồn. Đây là IIT, không phải một trường khu vực ất ơ nào đó. Đầu tiên là bài vấn đáp, giờ lại đến con gái tôi. Con gái tôi!”

“Dạ thưa thầy, không phải như thầy nghĩ đâu ạ!”

“Đừng có dạy tôi nghĩ ra sao! Tôi biết rõ dạo này con bé bị sao nhãng. Trời ơi, hóa ra là vì loại vét đĩa như cậu! Cậu liệu mà xéo cho xa khỏi nhà tôi và con gái tôi. Xéo cho xa, cậu rõ chưa hả?”

“Dạ, thưa thầy.” Tôi chỉ ước ông thả cổ áo tôi ra, người tôi đã sắp mềm nhũn ra rồi. Bị bắt quả tang ngay sau khi mất tân quả

thật không phải là liệu pháp cường dương tốt nhất.

“Tốt. Tôi không muốn nghe người ta đồn thổi, nên tôi sẽ không nhắc đến chuyện này nữa. Nhưng cậu liệu mà tránh xa con bé và tập trung vào ôn luyện đi. Bởi vì Hari ạ, chỉ cần cậu sơ sẩy một bước trong học viện này là tôi sẽ cho cậu tiêu tủng. Tôi sẽ cho cậu tiêu tủng ra ma luôn,” mặt ông thầy đã đỏ đùng đục.

“Thưa thầy, em sẽ giữ khoảng cách ạ. Thầy buông em ra đi,” tôi nài xin.

Rồi ông buông cổ áo tôi ra, bàn tay vẫn còn run bần bật. Tôi co giò chạy bạt mạng về thẳng Kumaon, đúng là lần chạy bộ nhanh nhất đời tôi. Tôi chỉ dừng lại đúng một lần, là khi chạy ngang qua chiếc xe đạp của Cherian. Không biết đã bị cái gì ám phải, nhưng tôi bắt đầu nhìn quanh quất xem có ai ở quanh không, rồi tháo van cho cả hai lốp xẹp teo. Chết tiệt, cái đồ quỷ quyết này đáng bị trừng trị lắm. Biết đâu điều này lại khiến lão già tin rằng trên đời này còn có thứ gì gọi là lốp xẹp!

“Mèn ơi, không còn gì để nói,” tôi lè lưỡi thở hồng hộc khi về tới phòng Ryan.

“Nói gì cơ? Cậu sao được chừa chưa đấy?” Ryan hỏi.

Tôi cố lấy lại nhịp thở.

“Có chuyện gì đấy?” Alok bước vào phòng.

“Địa ngục. Địa ngục vừa rơi xuống.” Tôi đã hồi lại nhịp tim, và bắt đầu kể lại toàn bộ sự vụ.

Ryan bắt đầu cười sảng sặc. Mặc dù cậu ấy vốn là kiểu bạo dạn này nọ, nhưng tôi không nghĩ cậu ấy sẽ phản ứng theo cách đó. Lão Cherian mới đây thôi còn ngay bên, tay nắm chặt cổ áo, dọa sẽ cho tôi tiêu tủng.

“Mẹ kiếp Ryan, cười gì mà cười,” tôi nói.

“A thật à,” cậu ấy còn cười to hơn, “thế cái gì mới buồn cười? Áo của Cherian, Neha quấn chần. Lão thầy chắc hẳn phải xịt khói lên đỉnh đầu,” Ryan ngưng lại để cười thêm một chập nữa. “Ước gì tớ được ở đó để chứng kiến.”

“Thôi im nào. Việc này sẽ gây sức ép thêm cho mình đấy,” Alok nói.

“Sức ép gì? Cậu lấy được chìa khóa rồi chứ?” Ryan hỏi.

Tôi gật đầu, rút chùm chìa khóa từ trong túi ra.

“Thế mình vẫn triển khai chứ?” tôi hỏi.

“Sao lại không? Làm sao Cherian biết được?” Ryan cầm chùm chìa khóa lúng lẳng trước mặt, như một chùm nho chín mọng.

“Tớ không biết nữa. Tớ đang sợ lắm đây. Hết cả hồn rồi.”

“Cứ thư giãn nào. Chỉ là hiệu ứng của sốc, của sex và của sự rùng rợn nhét hết vào cùng một ngày thôi,” Ryan lại cười phá lên.

“Hari nói đúng đấy. Bọn mình nên đánh giá lại về tính khả thi của Chiến dịch Quả lắc thôi.”

“Vớ vẩn,” Ryan nghiêm túc trở lại, “nếu có gì thay đổi, thì chỉ có theo chiều hướng tốt hơn mà thôi. Giờ hy vọng duy nhất của Hari là buộc phải đạt điểm tuyệt đối bài cuối kỳ. Cậu ấy vẫn còn có cơ hội khiến Cherian thay đổi suy nghĩ về mình.”

“Cám ơn Ryan,” tôi nói.

“Ơ kìa Hari. Ừ thì hôm nay cậu gặp phải vài tai nạn, nhưng vẫn ổn thỏa đấy thôi. Cứ để lão Cherian nghĩ thế nào thì nghĩ.”

“Tớ chỉ tự hỏi không biết lão sẽ làm gì Neha,” tôi nói.

“Tự hỏi cũng có ích gì đâu? Mà ít ra hôm nay hãy gác lại

chuyện đó đã. Hãy tập trung vào việc lấy đề thi, sau đó lo các việc khác cũng chưa muộn.”

“Cậu chỉ nên gọi Neha sau vài ngày nữa. Đừng lo, Cherian sẽ cố tìm cách ém nhẹm chuyện này đi. Lão sẽ không muốn cả thế giới biết đâu. Và nhìn lão cũng không giống kiểu ông bố có thể nói chuyện được với con gái về những chủ đề như thế này,” Alok khoác vai tôi.

“Chúng ta là bằng hữu. Giờ thì chỉ cần chờ tới tối thôi. Hãy nhớ, hợp tác để kiểm soát,” Ryan nói rồi đập tay với cả hai chúng tôi.

Hai tiếng sau, đồng hồ điểm năm giờ chiều. Alok nhận được một cú điện thoại từ nhà. Lúc ấy chúng tôi đang ngồi trong phòng Ryan chơi tú lơ khơ.

“Alok! Điện thoại gấp!” Bác bảo vệ gào với từ dưới lên. Alok vút vội ba lá bài xuống.

“Có chuyện gì thế?” tôi hỏi.

“Tớ chẳng biết nữa. Có thể đám hỏi của chị tớ được ấn định rồi,” cậu ấy vừa hét vừa chạy xuống cầu thang.

“Mình đi xuống xem đi. Nếu đúng thế thì phải bắt Béo khao luôn,” Ryan nói, và hai đứa tôi lao theo sau.

“Vâng, mẹ à, vâng, con vẫn khỏe. Có chuyện gì thế ạ, giọng mẹ không ổn lắm,” Alok nói.

Ryan và tôi quay sang nhìn nhau, nhún vai.

“Thật á? Hả? Ý con là, sao họ có thể làm thế?” Mặt Alok sầm xuống. Ryan và tôi lui khỏi bớt điện thoại. Thế là hết khao rồi.

“Bố bị làm sao cơ? Mẹ, mẹ nói to lên, đừng truyền chập chờn lắm. Làm sao cơ? Không ăn uống được gì à? Đã bao lâu rồi?” Alok nói, và đường truyền bị cắt đứt. Điện thoại đã mất hẳn sóng.

Cậu ấy ngồi bệt xuống sàn bột điện thoại, khiến cái bột gỗ phòng phàn rung lên vì sức nặng. “Các cậu có tin được không?”

“Hả? Cái máy điện thoại này đã trục trặc cả tuần nay rồi,” Ryan nói.

“Nhà trai hủy hôn ước rồi,” Alok nói.

“Tại sao?”

“Họ muốn được đặt cọc một phần hồi môn ngay lập tức, thì mới giao ước. Mẹ tớ bảo sẽ đi đăng ký vay ngân hàng, nhưng cũng phải mất vài tháng. Trong khi ấy, họ đã kiếm được một mối khác, và thế là xong. Một đám ngu si,” Alok nói.

“Nghe tệ hại quá nhỉ. Mà sao nhà cậu còn muốn gả chị ấy cho cái đám như thế?” tôi hỏi.

“Tớ chẳng biết. Mà nhà trai nào chẳng thế. Còn bố tớ thì cũng phiền muộn vì chuyện này nên chẳng chịu ăn uống gì, đã từ hôm nào rồi tớ cũng chẳng biết. Cả nhà đã xáo xào lên như thế thì chớ, thế mà cái điện thoại chết tiệt lại dở chứng.”

“Biết đâu cái điện thoại dở chứng lại là điều hay. Cậu có thể làm được gì chứ? Ngồi dậy đi, ta hãy lên phòng nói chuyện tử tế,” Ryan nói và đưa tay ra.

Chúng tôi leo lên phòng và ngồi yên lặng một lúc lâu. Cuối cùng Ryan lên tiếng.

“Sáu giờ,” cậu ấy chốt như một bố già hạ lệnh cho đám chân tay. “Bốn tiếng nữa, đúng mười giờ ta sẽ rời Kumaon để triển khai chiến dịch.”

Tôi gật đầu, hầu như chẳng để lời nào của cậu ấy lọt vào tai. Tôi còn mãi nghĩ vẫn vợ không biết Neha giờ này đang làm gì.

“Ryan,” Alok nói, “Giờ tớ không thấy thoải mái lắm...”

“Không thoải mái về cái gì?” Ryan hỏi.

“Tớ thấy nôn nao về cái chiến dịch này lắm. Đầu tiên, Hari đụng độ phải Cherian. Rồi đám hứa hôn của chị tớ bị hủy. Và bố tớ chắc sẽ lại ốm mất nếu không ăn được gì. Ý tớ là, mình có cần phải làm chuyện này nữa không?”

“Nào gượng một phút đã,” Ryan đứng dậy, “đám hứa hôn của chị cậu thì có liên quan gì tới việc này chứ? Còn bố cậu, ông ấy sẽ ổn thôi.”

Alok giữ im lặng, vẻ không bị thuyết phục lộ rõ.

Ryan nhìn tôi, rồi lại quay sang Alok vài lần. Cậu ấy đi đi lại lại quanh phòng và bắt đầu lên tiếng, “Nhưng nói tớ nghe đi, giờ có phải lúc nói chuyện thoái lui không? Tớ cứ nghĩ mình đã ra quyết định rồi cơ mà. Xem đây, thậm chí mình đã lấy được chìa khóa nữa.” Ryan rung chùm chìa khóa kêu leng keng.

“Nhưng Ryan, giờ không phải lúc mình ôm thêm rủi ro vào người,” Alok nói.

“Làm gì có rủi ro. Chỉ bốn tiếng nữa, ta sẽ có được đề thi. Câu chuyện chỉ đơn giản có vậy.”

“Hari, cậu nghĩ sao?” Alok hỏi.

“Gượng đã,” Ryan lớn giọng. “Cậu lại định bắt cậu ấy phải chọn bên đấy à? Hari, xem ra Béó lại muốn quen đường cũ giống hồi cuối kỳ một nhỉ?”

“Bình tĩnh nào Ryan,” tôi phải tự cắt đứt dòng suy nghĩ về những giây phút cuối bên Neha, “sao cậu phải la hét thế?”

“Thế thì hãy bảo Béó kiên quyết một chút đi,” Ryan ngồi xuống chầm một điếu thuốc và rít một bọp.

“Tất nhiên tớ có muốn tách nhóm đâu các cậu,” Alok nói.

“Hay là cậu ấy muốn ngồi đây cho hai đứa mình gánh hết việc. Để có được đề thi mà không cần phải bỏ tí công nào?” Ryan nói.

“Thấy chưa, cậu ấy nghĩ thế đấy. Cậu ấy có tin tớ đâu,” Alok nói.

“Bình tĩnh nào hai cậu,” tôi nói. “Tớ nghĩ cả ba bọn mình đều đang bồn chồn quá. Bọn mình còn bốn tiếng nữa để chờ tới khi học viện sạch bóng người. Mình đã có chìa khóa. Mình đều muốn có đề thi. Nếu mình làm, mình làm cùng nhau, được chứ?”

“Được!” Ryan nói.

Chúng tôi quay sang Alok.

“Được,” Alok lí nhí với âm lượng bằng một phần mười Ryan.

“Và chúng ta đã tính hết mọi rủi ro chứ?” Tôi nhìn Ryan.

“Đương nhiên,” Ryan đáp.

“Thế thì cứ mà làm. Và Alok, chị cậu sẽ kiếm được một mối khác. Nếu không phải bây giờ, thì sẽ là lúc cậu kiếm được việc và có thể chi trả cho đám cưới. Đi đâu mà vội vàng? Đúng không?” Tôi nhìn Alok.

“Đúng,” Alok đã thả lỏng hơn và lấy lại được một chút tự tin.

“Bạn bè nhé?” Tôi nhìn cả hai.

“Tất nhiên rồi,” Ryan và Alok đồng thanh. “Tớ vẫn nhập cuộc,” Alok nói.

“Tốt. Mình hãy án binh trong vài giờ tới,” tôi nói, trong đầu chỉ muốn mơ về Neha.

Và trong ba giờ sau, chúng tôi án binh bất động. Alok tỏ ý lo lắng cho bố. Nhưng chúng tôi trấn an cậu ấy, vì mẹ cậu ấy đã biết cách xử lý những tình huống tương tự rồi. Tới giờ ăn, chúng tôi

cũng không xuống căng tin. Vô hình trung, cả ba cứ có cảm giác sợ đám đông sẽ đọc được ý nghĩ trong đầu mình.

“Mười giờ rồi,” Ryan nói, và chúng tôi đồng loạt đứng dậy khi kim đồng hồ nhảy đúng vạch.

Chương 18

Ngày dài nhất đời tôi (3)

Chúng tôi không muốn để lại bất kỳ dấu vết gì về sự hiện diện của mình. Lần đầu trong nhiều năm, chúng tôi đi bộ tới học viện thay vì ngồi trên xe của Ryan, lảng lảng đi ngang qua dãy ký túc, tay cầm sách như thể đi tới thư viện để học đêm.

“Thế sao bố mẹ cậu lại kiếm chồng cho chị cậu sớm thế? Chị ấy bao nhiêu tuổi rồi?” tôi thì thào, trong bụng bồn chồn loạn cào cào.

“Mới hai mươi ba. Tớ nghĩ họ chỉ nên bắt đầu kiếm đám khi tớ đã ra đi làm rồi, vì lúc ấy tớ đăng ký vay tiền sẽ dễ hơn nhiều,” Alok đáp.

Tôi đồng ý.

“Đấy là nếu tớ kiếm được việc. Mà có mấy ai người ta nhận một kẻ năm phẩy đâu,” cậu ấy than.

“Thì biết đâu con A này sẽ nâng điểm cậu lên một chút,” tôi nói.

“Suyt,” Ryan nói khi chúng tôi đã tới tòa học viện.

Để cho thật chắc chắn, chúng tôi rà hết từng góc ngách để xem có bảo vệ không. Giờ này họ không bao giờ đứng canh ở hành lang chính, chúng tôi đã quá quen sau hàng mấy chục lần lén lên sân thượng uống vodka. Nhưng ba đứa vẫn chia nhau ra để canh hết các mặt tòa nhà – không có ai cả.

Văn phòng Cherian ở tầng sáu. Trên thang bộ ánh đèn rất mù

mờ, nên chúng tôi phải đếm từng tầng khi leo lên.

“... và sáu. Đây rồi. Mình mở cửa, văn phòng Cherian là cánh cửa thứ bảy về bên phải,” Ryan nói.

Chúng tôi bước vào tầng sáu. Chỉ có đúng một bóng đèn nhỏ soi cho cả hành lang.

“D.C Cherian, Trưởng Khoa. Lão lợn chết tiệt,” Ryan nói khi đọc tấm bảng tên đóng ngoài cửa văn phòng. Alok nấp sau lưng tôi trong khi Ryan kiểm tra khóa.

“Chìa khóa,” Ryan chìa bàn tay trái ra.

Tôi rút chùm chìa khóa ra, một tiếng leng keng vang lên.

“Im chứ,” Alok nói.

“Đừng có sợ quáng lên như thế Béo. Không có ai biết mình ở đây đâu.” Cậu ấy làm tôi cũng bủn rủn theo. “Ryan, tìm cho đúng chìa đấy,” tôi nói.

“Đang cố đây. Cái chùm này phải có đến cả triệu cái chìa. Gượng đã, cái này, à không, cái này, không, cái này chứ...a, tớ nghĩ đây rồi.”

“Thật á?” Alok nhìn như người bị thôi miên.

Ryan mở khóa bằng đúng một động tác, cửa phòng bật ra. Đây rồi, sào huyết của trưởng khoa Cơ khí IIT Delhi đã nằm trong tay chúng tôi. Ryan sờ soạng bức tường và bật đèn lên.

“Cậu làm gì thế?” Alok hỏi.

“Không có đèn thì tìm làm sao hả Béo? Cứ thư giãn đi, không ai trông thấy đâu. Cứ thông thả mà kiếm. Và tớ cũng muốn kiếm một thứ nữa.”

“Thứ gì?”

“Tập đề cương bôi trơn của tớ. Cherian đã nhét nó vào chỗ chết tiệt này, và thế là nó bị chết gí ở đây. Thầy Veera mách tớ biết trong văn phòng này có cất một bản có lời phê của lão.”

“Gì cũng được Ryan. Nhưng mình tìm tập đề thi trước đã nhé?”

“Bắt đầu từ đâu đây?” Alok đảo mắt nhìn những chồng tài liệu trên kệ. Công việc này có thể sẽ tốn cả đêm.

“Hãy tìm một cái túi giấy màu nâu có dấu niêm phong sấp đỏ. Bao giờ họ cũng mở niêm phong lúc bắt đầu thi,” Ryan nói.

Chúng tôi chia tìm các dãy kệ ra để tiết kiệm thời gian, và bắt đầu rà soát rất nhanh. Tôi rà qua đồng tạp chí chuyên ngành, tài liệu hành chính, giáo án và thời gian biểu. Mất hai chục phút mà chẳng tìm được gì.

“Có thấy gì không?” tôi hỏi.

Cả Ryan và Alok lắc đầu.

Mười phút sau, Ryan lùi lại và ngồi lên ghế của Cherian.

“Gì thế?” tôi hỏi.

“Tớ đã tìm hết những kệ bên này rồi, chẳng có gì. Nhưng tìm ra đề cương dầu bôi trơn rồi. Lão ấy chỉ phê đúng một câu ‘không có tính khả thi thương mại và giá trị học thuật’. Đúng là đồ con khỉ.”

“Ừ, tớ cũng chẳng tìm ra gì. Cậu có muốn giúp không?” tôi hỏi.

“Niêm phong đỏ và túi nâu. Đề thi cuối kỳ Kỹ Quản Công-Tài liệu mật. Có phải cái này không các ngài ơi?” Alok giơ cái túi lên vầy vầy.

Chúng tôi bật dậy.

“Đúng phóc rồi, Béo!” Ryan nói.

“Ừ đúng rồi,” tôi nói, và cả ba đập tay vào nhau.

“Không thể tin được,” Alok nói.

“Đấy là vì cậu không tin tớ. Nhưng mình vẫn còn việc phải làm. Nào, đợi tớ giải quyết cái niêm phong này,” Ryan rút từ trong túi ra một lưỡi dao lam. Một ngọn nến, bật lửa, và sáp để niêm phong cái túi lại như cũ.

“Mèn ơi, cậu chuẩn bị hết rồi,” Alok không cưỡng nổi, nhoen một nụ cười nhẹ nhõm.

“Thế cậu nghĩ sao chứ? Canh giúp tớ mấy phút.” Ryan dùng ngón cái và ngón trỏ cầm lưỡi dao lam nắn nót tách đầu niêm phong ra.

“Cậu học ba cái trò này ở đâu đấy?” tôi thán phục.

“Thì tớ đang được đào tạo để trở thành kỹ sư, cái này có nhằm nhò gì. Giờ thì im nhé,” Ryan nói.

“Bao lâu?” Alok ngồi xuống chiếc ghế đối diện với ghế của Cherian. “Mười phút. Yên lặng nếu không tớ xé rách mất đề,” Ryan nói. Hai phút trôi qua. Tôi nhìn Alok, hai tay cậu ấy đưa lên che mặt. Có thể thấy cậu ấy lại bắt đầu nghĩ về gia đình.

“Tớ hy vọng bố đã đỡ hơn rồi. Bố tớ nếu không ăn được tử tế là dễ bị ốm nặng lắm. Ước gì tớ có thể làm được một điều gì đó.”

Đã biết tổng tâm hồn ăn uống của cả nhà Alok, tôi dám chắc bất kỳ thành viên nào trong gia đình cậu ấy cũng sẽ ốm nặng nếu không được ăn đủ.

“Đừng lo, không phải lỗi của ai hết. Nhà trai thế là quá tham rồi,” tôi an ủi.

“Nhà trai nào cũng thế thôi. Tớ chỉ muốn kiểm tra tình hình của bố tớ. Giá như cái điện thoại khỉ gió ở Kumaon không bị

hông," Alok nói.

"Được rồi!" Ryan đã mở dấu niêm phong thành công mà không để lại hư hại nào đáng kể. Bên trong là hàng trăm tờ đề thi. Những bản sao mới ra lò của bài cuối kỳ!

"Chà, đề thi đây rồi. Cho tớ xem nào," tôi nói.

"Không. Tớ biết tổng các cậu rồi. Các cậu sẽ chỉ thao thao bàn luận về nó ngay thôi. Tớ sẽ giữ nó cho đến khi mình dọn dẹp rồi biến," Ryan nói.

"Còn gì phải làm nữa," Alok nói.

"Tớ phải niêm phong một dấu mới. Cậu nghĩ tớ mang nển theo làm gì chứ?"

"Gì thì gì, tớ chắc cậu ấy sẽ tốn thêm cả triệu giờ đồng hồ nữa mới xong," Alok nói.

"Mau lên Ryan," tôi giục.

"Im nào," Ryan hơ một cục sáp trên cây nển. Nhìn cậu ấy như một nghệ nhân đang chăm chú sáng tác.

"Này Hari, văn phòng Cherian có điện thoại này." Alok nói.

"Ừ đằng kia kìa," tôi chỉ về phía kệ sách.

"Có khi tớ gọi nhanh một cú về nhà nhỉ." Alok nói.

"Thật á? Cậu không muốn đợi rồi gọi bằng điện thoại bên ngoài hay sao?"

"Muộn lắm rồi. Bên cạnh đó, tớ chỉ cần kiểm tra xem bố thế nào thôi. Giờ mình có phải làm gì nữa đâu."

"Được thôi," tôi nhún vai.

Alok đứng dậy, tiến đến chiếc điện thoại.

“Tớ nghĩ cậu phải ấn số chín thì mới gọi ra ngoài được,” tôi nói.

“Này các cậu làm cái quái gì thế? Ngồi yên đi nào,” Ryan vừa mắng vừa múc bột sáp nung chảy ra khỏi dấu niêm phong mới.

“Chỉ gọi về nhà một phút thôi. Chờ cậu xong thì không chịu được,” Alok nói.

“Ra ngoài mà gọi chứ,” Ryan nói, “cậu rẻ tiền quá đấy, một đồng cũng không dám tiêu là sao.”

“Chỉ một phút thôi. Cậu cứ tập trung vào dấu niêm phong đi,” Alok quay số.

Chẳng mấy chốc, đường truyền được kết nối, và rõ là mẹ cậu ấy vẫn đang đợi điện thoại. Alok gần như không nói, chỉ lắng nghe bà mẹ kể lể về cuộc đời khốn khổ và số phận nghiệt ngã của chị cậu ấy.

Ryan bắt đầu nhỏ một giọt sáp mới lên vết niêm phong cũ. Tôi giết thời gian bằng cách giở qua đề cương dầu bôi trơn của Ryan. Và đó là khi hệ thống điện thoại đã phản chúng tôi.

Lúc ấy tôi nào có biết, nhưng hệ thống điện thoại học viện hoạt động thế này. Mỗi giáo sư có một điện thoại trong văn phòng, trực thuộc mạng lưới IIT. Điện thoại này được dùng chủ yếu để gọi nội bộ trong khuôn viên. Để gọi ra ngoài, mạng lưới sẽ kết nối tới một vài đường dây bên ngoài. Khi ta bấm số chín, điện thoại nội bộ sẽ đặt yêu cầu nối tới một trong những đường dây này, và tổng đài viễn thông trường sẽ chuyển đường dây qua một băng chuyền dẫn tự động đặt ở tổng đài. Băng chuyền dẫn này sẽ bật một đèn đỏ nhỏ để đánh dấu mỗi đường dây bên ngoài, bóng đèn sẽ chuyển sang màu lục. Phòng điều hành được đặt ở văn phòng an ninh học viện ở ngay tầng trệt, buổi đêm được canh bởi một chuyên viên ca đêm và một bảo vệ, hầu hết là tán gẫu và ngủ

cho qua ca. Và thế là, bóng đèn điện thoại tầng sáu bật màu đỏ, rồi chuyển sang xanh. Thầy Cherian làm gì ở văn phòng vào giờ này nhỉ? Tay bảo vệ hẳn đã thắc mắc. Chuyên viên tổng đài vốn có quyền bắt dây vào để nghe cuộc điện đàm nếu muốn, và hẳn cậu này đã làm thế thật. Đây có phải là thầy Cherian đâu, mà là một bà mẹ nào thao thao kể lể về chuyện buồn của con gái mình cho một ai đó tên là Alok. Tay bảo vệ đã bật bộ đàm lên, và yêu cầu gã tuần tra đêm lên kiểm tra phòng Cherian. Một tay bảo vệ khác gia nhập gã này khi đang leo lên tầng sáu.

Thật xui xẻo, như tôi đã nói, lúc ấy chúng tôi nào có được hay.

“Ở các trang khác cũng có lời phê đây này,” tôi nói.

“Toàn phê lung tung. Lão Cherian chỉ không muốn tờ được giao dự án này thôi. Tờ đã minh họa kết quả cho thấy những sự cải thiện năng suất đáng kể. Thế mà lão lại phán rằng không có tính khả thi? Đồ khỉ gió, ối!” Một giọt sấp nhỏ lên ngón tay cậu ấy.

“Đừng lo. Cậu cứ tập trung làm việc đi. Và nhanh lên nào Alok,” tôi nói.

Hai gã bảo vệ đã tới đứng ngay ngoài cửa. Hẳn họ đã phải đứng đó suốt hai phút liền trước khi mở cửa. Một ngọn nến, sấp nung, có người ngồi trên ghế giáo sư, một vài tài liệu vương vãi. Hai gã không cần phải học cao lắm cũng đủ hiểu mọi chuyện.

Alok đánh rơi điện thoại từ trên tay xuống, đứng như trời trồng. Bà mẹ tội nghiệp chắc hẳn lại nghĩ rằng điện thoại lại chết tiếp. Thực ra mà nói, cả đám chúng tôi đều chết cứng. Tôi chờ người ra trên ghế. Tôi không biết bằng cách nào, nhưng Ryan lên tiếng trước tiên.

“À, xin chào hai anh an ninh. Nào, hai anh vào đây để em giải

thích cho," cậu ấy cố tỏ ra bình tĩnh hết sức.

"Các cậu là ai?"

"Hai anh an ninh," Ryan đứng dậy, chỉ chực phóng đi nếu cần. Alok và tôi đến núp sau lưng cậu ấy, chuẩn bị đợi sẵn một mệnh lệnh đột ngột nào đó.

"Đừng có lại gần," một gã nói, "bọn tôi gọi điện cho giáo sư ngay bây giờ."

"Ôi đừng anh an ninh, nghe bọn em nói đây," Ryan nói khi cậu ấy tiến gần tới cửa. Rõ ràng chúng tôi buộc phải chuồn thật nhanh.

Gã bảo vệ hẳn đã đánh hơi được ý đồ của chúng tôi, hoặc giả chúng tôi đã hoảng sợ đến phát lú. Gã bước lui ra ngoài, đóng cửa nhốt chúng tôi lại trong văn phòng. Chúng tôi nghe tiếng gã khóa trái cửa, và ra lệnh cho gã còn lại gọi điện cho ông thầy và ông trưởng ban an ninh. Ryan cố gọi hai gã lần nữa, nhưng vô ích. Và thế là, cả ba đứa chúng tôi đã bị nhốt tịt trong văn phòng Cherian ở tầng sáu lúc nửa đêm.

Chúng tôi không thốt nổi lời nào, mà chỉ nhìn mặt nhau câm nín. Cũng chẳng làm được việc gì khác ngoài chờ đợi. Ngày dài nhất đời tôi vẫn chưa chịu trôi qua...

Chương 19

Ngày dài nhất đời tôi (4)

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi trước khi cánh cửa văn phòng thầy Cherian lại mở ra và ấn định số phận ba đứa chúng tôi, tôi chỉ biết ngồi chờ ra, chui vào cái vỏ ốc bên trong của mình, bỏ ngoài tai những gì Ryan và Alok nói, như thể cả hai chưa hề nói gì. Những viễn cảnh tương lai mở ra trong đầu tôi. Chỉ sáng mai thôi, toàn thể giáo sư và sinh viên ở Kumaon và các ký túc khác sẽ biết tới vụ này. Bị bắt quả tang ăn cắp đề thi từ phòng thầy trưởng khoa, có phải chuyện chơi đâu! Có khi giám đốc học viện cũng sẽ xuống giải quyết. Nếu được, Cherian chắc sẽ xử bắn hết cả ba đứa, mà gì thì gì, lão cũng chắc chắn sẽ không nường tay tẹo nào đâu. Cái ủy ban ấy gọi là gì nhỉ? À, Hội đồng Kỷ luật, gọi tắt là Hội Kỷ, chuyên phán quyết số phận những đứa phá nội quy. Tự dưng điểm tổng kết năm phải trở nên tuyệt vời hẳn lên với tôi. Ước sao tôi được tốt nghiệp khỏi chốn này, hạng xoàng thôi cũng được, và mọi chuyện sẽ trôi qua hết. Nhưng ngay cả việc duy trì điểm tổng kết hạng xoàng ấy để tốt nghiệp được giờ cũng là một mục tiêu quá xa vời. *Không biết Cherian có mềm lòng không nếu chúng tôi van nài? Chúng tôi có nên chối phắt việc chui vào đây để gian lận? Hay là nên thú nhận mọi thứ và xin kiểm điểm? Liệu có thể quay ngược kim đồng hồ vài phút để ngăn Alok gọi cú điện thoại ấy? Liệu tôi có thể sống lại ngày hôm nay?*

Những câu hỏi ngốc nghếch này cứ bắn qua đầu tôi như đàn thỏ băng qua thảo nguyên. Tôi hít một hơi dài; tất cả chúng ta ai cũng phải trải qua những giờ khắc thế này.

“Có người tới rồi,” Ryan nói, và cả ba đứng dậy. Nắm cửa xoay một vòng, và một chục người lố nhố bước vào. Tôi nhận ra ngay hai gã bảo vệ, cùng gã trưởng ban an ninh nhờ bộ đồng phục. Gã thứ tư là gã trực tổng đài, tôi đoán ra vì gã bận đồng phục học viện. Bốn tay ngốc này, với công việc thường nhật tẻ ngắt, tự dưng trở thành người hùng trong ngày.

Kế đến là một vài thầy trong khoa cơ khí, kể cả thầy Veera. Và đương nhiên, có cả chủ nhân căn phòng đang bị tạm chiếm – Cherian. Ông ta đứng đó, sốc toàn tập, tự hỏi sao văn phòng của mình lại bị đột nhập dễ thế. Toàn là những gương mặt cốt cán ở IIT, hầu hết vẫn còn bận đồ ngủ. Người ta sẽ dễ cáu hơn nếu bị làm phiền khi đang còn bận đồ ngủ.

Gã bảo vệ bảo mọi người vào hết phòng, rồi theo dõi ba đứa tôi lăm lăm như sợ chúng tôi chạy mất.

“Là cậu?” Cherian nhìn thẳng vào tôi. Chắc hẳn ông ta đang điếm lại trong đầu: sáng nay thì con gái mình, tối thì văn phòng mình! Nếu là tôi, tôi cũng sẽ nổi đóa nếu bị người ta xới tung cuộc sống mình lên chỉ trong một ngày.

“Các cậu làm gì ở đây?” thầy Veera hỏi, chắc đã đoán ra sự việc. Gã bảo vệ đã kể lại triệu lần cho mọi người nghe những gì gã thấy tận mắt, nào cây nến, nào sáp niêm phong, nào tập đề thi cuối kỳ. Có thể thầy Veera chỉ đang cho chúng tôi một cơ hội để trình bày một lời nói dối cho suôn sẻ.

Chúng tôi im thin thít, hy vọng sự im lặng sẽ làm mình bốc thành hơi nước.

“Gian lận, thưa thầy, ăn cắp đề thi. Lính của tôi bắt ngay tại trận,” gã trưởng ban an ninh tuyên bố đầy tự hào như thể vừa phá một án CIA.

“Cậu ăn trộm đề thi từ văn phòng tôi? Cậu vào bằng cách nào?” Cherian hỏi tôi đích xác.

“Thầy biết cậu này à?” một thầy khác hỏi Cherian.

“Không hẳn. Tôi chỉ nhớ cậu này trên giảng đường thôi, một sinh viên yếu hết sức. Thầy chủ nhiệm Shastri biết không, cậu này thậm chí còn say khướt trong buổi thi vấn đáp của tôi. Vâng, đó là lần duy nhất tôi nhớ được mặt cậu này. Hari Kumar, có phải không?”

Tôi đoán thầy Cherian không muốn nhắc đến cuộc chạm trán sáng nay của chúng tôi cho đồng nghiệp biết.

“Còn hai cậu kia? Tên họ là gì?” Thầy chủ nhiệm hỏi.

“Thưa thầy, Alok Gupta, ở ký túc Kumaon, khoa Cơ khí,” Alok đáp.

“Ryan Oberoi, cũng giống thế,” Ryan nói.

“Và các cậu nghĩ mình khôn lắm hả?” thầy chủ nhiệm hỏi.

“Dạ không thưa thầy. Thế nên bọn em mới muốn xem trước đề, thưa thầy,” Ryan nói.

Bốp! Thầy chủ nhiệm bạt tai Ryan ngay giữa má. Tôi không trách thầy, vì Ryan quả đã không biết chọn thời điểm mà đùa.

Bốp! Bốp! Trước khi tôi kịp nhận ra chuyện gì đang diễn ra, thầy chủ nhiệm tiếp thêm cho Alok và tôi mỗi đứa một cái tát.

Trời ơi, nhục nhã làm sao. Cả đám giáo sư, bảo vệ và Cherian đều chòng chọc nhìn má trái ba đứa chúng tôi đỏ dừ lên. Tôi thầm ước giá như họ có thể tát chúng tôi thêm để giải tỏa bức xúc, có thể xỉ vả thế nào cũng được, miễn sao đó là hình phạt duy nhất. Xin đừng lập ra một Hội Kỷ và chìm xuống sự nghiệp chúng tôi.

“Các cậu đã vi phạm hình sự rồi, có biết không hả? Hình sự rồi đấy. Gọi cảnh sát mau,” Cherian vừa nói, toàn thân vừa run bần bật, như thể ông ta mới là người vừa bị tát.

Khi ông ta đang bước về phía chiếc điện thoại, thì thầy Veera ngăn lại, “Thưa thầy Cherian, xin thầy hãy gượng một phút trước khi gọi cảnh sát, việc này sẽ là tin động trời đấy.”

“Động trời chứ còn gì nữa,” Cherian quát rống lên. Nay ông Cherian, ông cứ tát chúng tôi đi. Tôi biết ông muốn thế mà, đặc biệt là tát tôi.

“Thưa thầy chủ nhiệm Shastri, xin thầy giải thích với thầy ấy. Cảnh sát mà dính tới là vụ này sẽ lên báo ngay. Ý tôi là, thầy có muốn đưa IIT ra công luận bằng loại tin tức này không?” thầy Veera lý luận.

“Hừm.” chủ nhiệm Shastri xoa hai tay vào nhau.

“Thưa thầy, hẳn trường mình có thủ tục giải quyết những vụ thế này chứ ạ? Cảnh cảnh sát sẽ không tới đây mà không gọi nhà báo tới đâu,” thầy Veera nói.

“Veera có thể đúng đấy. Tôi không muốn danh tiếng của IIT bị vấy bùn bởi những kẻ ất ơ này.”

Ngay cả trong tình huống này, tôi vẫn thấy chữ “ất ơ” ở đây rất ngộ nghĩnh và buồn cười. Suýt thì tôi nhoẻn cười.

“Thưa thầy, tôi cũng không muốn làm hư hại thanh danh trường mình, nhưng tôi muốn mấy cậu này phải bị trừng trị thích đáng. Chúng nghĩ chúng là ai chứ?” Cherian thôi không mân mê chiếc điện thoại nữa.

“Tôi đồng ý, vụ này quá sức báng bổ. Chúng ta không thể định đoạt số phận ba cậu này dễ thế được. Đúng là chúng ta có một

thủ tục giải quyết, mặc dù không hay dùng mấy. Giao ba cậu này cho Hội Kỷ.”

Nghe đến chữ cuối, cả ba chúng tôi run bắn. Có thể sự im lặng lúc này không phải là vàng. Tôi muốn nói, nào Ryan hãy mau động não ra cách gì đi, nhưng cậu ấy chỉ đứng im. Chỉ có Alok là tỏ thái độ. Như thường lệ, Alok bắt đầu mếu máo.

“Thưa thầy, em xin thầy. Bọn em biết lỗi rồi... thưa thầy...” cậu ấy nói.

“Không thảo luận gì nữa. Chất lượng sinh viên phải giảm, mỗi năm một giảm. Lập Hội Kỷ gấp – ngày mai luôn!” thầy chủ nhiệm tuyên bố.

“Thưa chủ nhiệm, ta có thể kiểm tra độ thông minh với bài thi đầu vào, nhưng làm sao kiểm tra lòng tự trọng cho được?” gã trưởng ban an ninh lên tiếng. Chắc đêm đó gã thấy công của mình ít được ghi nhận quá.

Sáng hôm sau, một đám đông bu lâu nhâu quanh bảng tin ký túc Kumaon. Trên một mẫu thông báo to bằng tấm séc ngân hàng, có ghi đủ nội dung để khuấy lên những cuộc bàn luận sôi nổi.

“Xin thông báo, tối nay lúc 10h sẽ có một cuộc họp Hội đồng Kỷ luật tại phòng Hội nghị khoa Cơ khí. Mục tiêu cuộc họp là để đưa ra quyết định xử lý những vi phạm nội quy được cáo buộc cho Hari Kumar (Kumaon), Alok Gupta (Kumaon) và Ryan Oberoi (Kumaon) vào ngày 11 tháng tư.”

Cả ba chúng tôi đã quá xấu hổ nên không dám bén mảng tới gần bảng thông báo. Chúng tôi cắt qua đám đông nhanh hết mức có thể, dù nghe loáng thoáng một vài câu hỏi han.

“Có gì xảy ra thế?” Anurag hỏi, “cúp tiết quá nhiều hay sao?”

“Thế thì việc gì phải cần đến Hội Kỳ. Phải là vụ gì khác.”

“Tớ nghĩ to chuyện đấy. Họ họp Hội Kỳ chỉ sau có một ngày,” một cư dân Kumaon khác lên tiếng.

“Ừ, lại còn buổi tối nữa chứ. Vụ gì phải liên quan tới khoa Cơ khí đây.”

Chúng tôi để mặc cho đám hàng xóm ở Kumaon tự tìm đáp án cho những thắc mắc ấy. Ba đứa chúng tôi chỉ cúi gầm mặt xuống và chuồn thẳng ra khỏi khuôn viên. Nhờ Neha mà tôi được biết tới một vài chỗ không ai có thể tìm được chúng tôi ở đó. Tiệm kem là một lựa chọn hoàn hảo. Alok tiến thẳng đến quầy và mang về bàn ba chiếc ốc quế dâu tây.

“Ryan, cậu có tiền mặt không? Tớ hết sạch rồi,” Alok chia kem cho cả nhóm.

“Béo, đến giờ này mà cậu vẫn không thể ngừng được cái tâm hồn ăn uống ấy,” tôi nói.

“Là kem mà, mèn ơi. Chỉ là để khiến bản thân khỏi phải nghĩ nữa, cả đêm qua tớ có ngủ được giây nào đâu.”

“Tớ cũng thế,” tôi nói.

“Các cậu nghĩ họ sẽ làm gì mình?” Alok hỏi.

“Có thể một con F môn Kỹ Quản Công,” Ryan đoán bừa.

“F à! Tớ chưa bao giờ bị F trong đời cả. Và mình còn phải thi lại nữa chứ,” Alok nói.

“Thì thế. Nhưng đây không phải là ngày tận thế,” Ryan nói.

“Các cậu mơ ngủ đấy à? Họ sẽ họp một Hội Kỳ ban đêm với đầy đủ các thầy, chỉ để cho mình một con F á?” tôi thốt lên.

Ryan và Alok nhìn tôi như thể tôi vừa đánh cắp viên sơ ri từ que

kem của hai cậu ấy vậy.

“Thưa ngài, hãy trở về thực tại đi. Cái Hội Kỳ này có mấy khi họp đâu, nên đã họp là sẽ không có khoan hồng gì hết đâu.”

“Thế họ làm gì được mình?” Alok hỏi.

“Đuổi học. Hoặc thường thấy hơn, là đình chỉ mình trong một hai học kỳ gì đó.”

“Đuổi học á?” Alok nói mà run như thể cây kem vừa khiến cậu ấy bị cảm lạnh.

“Họ sẽ không đuổi bọn mình đâu. Việc này chưa từng có trong lịch sử trường. Ngay cả những đứa từng bị bắt quả tang nhét chai Coke lên cái chỗ mà ai cũng biết ấy,” Ryan nói.

“Thì họ sẽ đình chỉ mình một học kỳ hoặc một năm. Thế cũng đủ làm tương lai mình vỡ vụn rồi. Cứ thử xem có kiếm nổi việc không,” tôi nói.

“Đình chỉ hẳn một học kỳ à? Thế thì mình sẽ làm gì được trong lúc ấy?” Alok nói, có vẻ như người đàn ông của chúng tôi vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài.

Tôi lặng im. Ryan đã ăn xong chiếc ốc quế và vứt mẫu giấy ăn vào thùng rác.

“Các cậu nói gì đi chứ. Lúc đó thì sẽ có gì xảy ra?”

“Cái cậu Béo này, động não đi chứ. Thì trên học bạ của mình sẽ để trống một hoặc hai học kỳ, hoặc tệ hơn là có đóng dấu ‘ĐÌNH CHỈ’ to lù lù ở đó. Lúc ấy đi phỏng vấn xin việc thì tha hồ mà tán chuyện nhỉ?” Ryan nói.

“Tớ nghĩ sẽ chẳng có ai nhận mình vào làm đâu, nhất là bọn công ty Mỹ ấy, rất nhạy cảm với ba cái chuyện gian lận này. Cũng quên luôn việc xin học MBA nhé – họ sẽ phỏng vấn giống khi xin

việc ấy.”

“Nói cách khác, cuộc đời chúng ta thế là tiêu tùng,” tôi nhận ra mình chưa hề đụng tới cây kem của mình, lúc này đã tan chảy thành một đồng nhơm nhớp, tôi đưa cho Ryan để vứt vào thùng rác.

“Thế mà các cậu vẫn còn bình tĩnh được như vậy sao? Sao lại có thể ung dung được thế nhỉ? Bố mẹ tớ sẽ nghĩ gì? Chị tớ rồi sẽ ra sao?” Alok đặt khuỷu tay lên mặt bàn, vò đầu bứt tai, rồi vùi mặt vào khoanh tay để che đi những giọt nước mắt.

“Đứa quái nào bảo tớ bình tĩnh đấy?” Ryan đứng dậy, lớn giọng đến độ làm cho cô thu ngân đang gà gật cũng phải bật dậy.

“Khe khẽ chứ, và ngồi xuống đi. Có thể có người trong học viện trong này đấy,” tôi nói.

“Mẹ kiếp bọn ấy. Mẹ kiếp cái học viện. Và Mẹ kiếp cái cậu Béot này chỉ biết mỗi việc mất ăn mất ngủ và lo cho bản thân! Tỉnh dậy đi ngài Alok, đây không phải là lúc để khóc lóc và vò đầu bứt tai. Chỉ trong mười tiếng nữa là Hội Kỳ sẽ họp, và giờ không động não mà nghĩ cách trả lời bọn thầy giáo chết bầm ấy thì còn làm gì?”

“À vâng,” lần này đến lượt Alok đứng lên. Tôi đoán là đứng dậy giúp cho người ta hét to hơn. “À vâng, thưa ngài Ryan,” Alok nói, “hóa ra ngài là người duy nhất có não để suy nghĩ chiến lược vào nước này. Tôi mẹ kiếp ngài và mẹ kiếp cái chiến lược của ngài. Cái Chiến dịch Quả lắc đã ra sao rồi?”

Đến đây thì giữ cho hai đứa im lặng cũng chẳng ích gì nữa. Chắc hai đứa cần chỗ để xả van.

“Chiến dịch Quả lắc à? Cậu định đổ lỗi cho nó là kế hoạch tồi à? Thế đứa bé chết tiệt nào phải gọi mẹ giữa đêm đấy?” Ryan nói.

“À vâng, thế trong lịch sử IIT đã có đứa nào dám đột nhập vào văn phòng thầy giáo chưa? ‘Sẽ không có gì xảy ra đâu’. Xảy xảy cái mông tở đây này.”

Hai đứa gân cổ cãi tiếp năm phút liền, sau đó tôi bật khóc. Những giọt nước mắt tự tìm đến với tôi, mặc dù tôi không nghĩ rằng Hội Kỳ lại khiến tôi đổ vỡ được. Mèn ơi, tôi đang khóc hết như Alok. Ê chề quá sức, nhưng ít ra hai đứa đã để ý sang tôi.

“Lại đến lượt cậu nữa?” Ryan nói.

“Không có gì đâu. Cả hai bọn cậu thôi hét toáng lên ngay đi. Chẳng tích sự gì. Giờ mình phải dựa vào nhau chứ.”

“Cậu ấy nói đúng đấy. Béo ngồi xuống đi.”

Rồi suốt năm tiếng sau đó, cả ba chúng tôi ngồi nguyên trong tiệm kem. Sau khi đã tiêu thụ hai chiếc ốc quế cà phê chuối, một ly sô cô la bạc hà và ba ly kem mâm xôi, cuối cùng chúng tôi cũng tìm ra lời bào chữa tốt nhất để cứu đời mình. Hy vọng thật mong manh, nhưng chúng tôi buộc phải cố hết sức. Chiến lược này không có gì sáng tạo cả - đó là hãy thành thật, bình tĩnh và nài xin khoan hồng. Sáu giờ tối chúng tôi mới về tới Kumaon, và nhận ra thầy Veera muốn gặp chúng tôi trước giờ họp Hội Kỳ, và chúng tôi đồng ý gặp thầy lúc chín giờ tối.

“Các cậu đã sao cái gì cơ?” thầy Veera hỏi lại, tỏ vẻ rất sốc trước câu chuyện chúng tôi vừa kể.

“Dạ chìa khóa ạ. Tốn hết sáu rupee ở tiệm Jia Sarai,” tôi nói.

“Thật không thể tin được. Tôi chưa từng nghe thấy chuyện này ở IIT bao giờ. Ryan à, cậu nghĩ là cậu sẽ ung dung đi vào văn phòng thầy trưởng khoa, ăn cắp đề thi và ngồi hưởng con A.”

“Dạ vâng ạ,” Ryan đáp bằng giọng khiêm tốn thích đáng.

“Còn cậu, Hari, cậu đã đi thó lấy chìa khóa từ Neha, người cậu khoe là bạn gái cậu, để cậu đi ăn trộm từ văn phòng bố cô ấy à?”

“Dạ vâng, thưa thầy,” tôi nói.

“Còn cậu, Alok, cậu chỉ a dua theo cái kế hoạch điên rồ của hai cậu kia?”

“Họ là bạn em, thưa thầy,” Alok đáp.

Phải nói rằng, câu nói này của Alok đã khiến tôi thấy thật cảm động. Trong chốc lát, tôi quên đi cái địa ngục quanh mình và thấy ấm lòng vì Alok đã nghĩ vậy.

“Cả ba cậu là đồ ngốc. Ba chàng đại ngốc, có biết không,” thầy Veera nói. Nghe thì nặng, nhưng chúng tôi đều ưa thầy ấy. Hơn nữa, thầy nói đúng đấy chứ.

“Thưa thầy, bọn em suýt thì thành công ạ. Alok đã trót gọi một cú điện...” Ryan nói.

“Suýt thành công?” thầy Veera ngắt lời, “Cậu nghĩ gì mà nói thế? Cậu nghĩ tôi gọi các cậu là đồ ngốc là vì cậu bị bắt quả tang à?” Giọng thầy trở nên đanh hơn. Hẳn đây đã là giây phút cău nhất trong đời thầy.

“Này cậu, Ryan Oberoi, tôi nghĩ cậu là một trong những sinh viên sáng dạ nhất từng học ở đây. Đề án dầu bôi trơn của cậu là một trong những đề án sinh viên hay nhất mà tôi từng thấy. Tôi không quan tâm đến điểm số của cậu. Nhưng cậu đã ngốc đến độ sẵn sàng dám mạo hiểm cả tương lai của mình chỉ vì một con chữ ngớ ngẩn trên học bạ.”

Ryan cúi gằm xuống.

“Và cả ba cậu là bạn thân. Nhưng chẳng có ai dám ngăn hai người còn lại trong vụ điên rồ này. Thầy Cherian hẳn đã muốn

tổng cả ba cậu vào tù đấy, có biết không?”

“Thưa thầy, bọn em sẽ đứng ra nhận lỗi và xin lỗi ạ. Có thể họ sẽ động lòng.” Alok nói.

“Động lòng? Đây là Hội Kỳ, không phải tư gia Mẹ Theresa. Các cậu đã nhìn thấy vẻ mặt thầy Cherian rồi đấy.”

Cả ba chúng tôi nín thình, có thể nghe thấy tiếng đồng hồ tích tắc trên tường. Đã chín rưỡi rồi.

“Thế các cậu định thế nào với Hội Kỳ? Nhận lỗi hay không nhận lỗi?” thầy Veera hỏi.

“Nhận ạ. Bọn em bị bắt tận tay rồi mà ạ,” tôi nói.

“Hừm. Tôi nghĩ việc đầu tiên các cậu phải làm là không để bị đui học.”

“Ý thầy là vẫn có khả năng ạ?” Alok hỏi.

“Nhưng không cao, trừ phi thầy Cherian cứ cương quyết đề nghị. Còn chùm chìa khóa, các cậu định nói thế nào?”

“Em không muốn lôi Neha vào vụ này ạ. Bọn em định nói là đã sưu tập được rất nhiều chìa và thử cho đến khi thành công,” tôi nói.

“Sao không kể sự thật ra? Các cậu đã kể cho tôi nghe rồi đấy thôi.”

“Em không muốn Neha biết,” tôi đáp.

“Các cậu nghe đây, tôi đang tìm cách giúp các cậu đây. Tôi nghĩ, tình huống bây giờ của các cậu là tanh bành lắm rồi, nhưng nếu các cậu biết cách sửa đi một vài tình tiết, thì chắc sẽ giảm được kha khá tội đấy.”

“Như thế nào ạ?”

“Đầu tiên, ta phải cố đề nghị một vài hình thức kỷ luật khác. Tôi sẽ ở đó, nên tôi sẽ gợi ý một con F vào sổ, một lời xin lỗi công khai, và một trăm giờ lao động công ích.”

“Lao động công ích là gì ạ?” Ryan hỏi.

“Chỉ là làm mấy việc vặt trong khuôn viên – sơn lối đi xe đạp trong công viên hoặc trồng cây – đại loại vậy.”

“Em ghét mấy việc đó ghê,” Ryan nói.

“Im nào Ryan. Nghe tốt đấy ạ, xin thầy cứ tiếp tục,” tôi nói.

“Hai là, tôi muốn các cậu sửa câu chuyện đi một chút. Tôi vốn ghét cay ghét đắng việc nói dối, nhưng nếu không làm vậy thì các cậu chẳng còn cửa nào khả dĩ. Thế nên, thay vì nói cậu đã thử nhiều chìa khác nhau, hãy nói rằng Neha đã đưa chìa khóa cho các cậu.”

“Hả?” cả ba chúng tôi đồng thanh kêu lên.

“Nghe này, nếu cậu nói rằng cậu biết Neha, và bằng một lý do nào đó, cô bé giận bố và tuồn chùm chìa khóa cho các cậu để trả đũa, thì chuyện này sẽ trở thành riêng tư. Hội Kỷ sẽ nghĩ rằng các cậu không thực sự đột nhập vào đó. Tôi chưa biết nữa, cũng có thể họ sẽ nhìn thấu ra ngay, nhưng tôi nghĩ các cậu nên nắm lấy cơ hội này.”

“Neha sẽ nghĩ gì nếu cô ấy biết chuyện?” tôi nói. “Bọn em không thể làm thế được đâu ạ.”

“Một cô bạn gái giận dữ còn hơn là một tấm bằng vấy bùn và không kiếm được việc sau khi tốt nghiệp.”

“Thầy Veera nói đúng đấy Hari,” Ryan nói, “cậu cứ lôi gia đình Cherian vào đi, thì có cơ thầy ấy sẽ rút lui. Điều thầy ấy không mong muốn mọi người biết nhất là việc cậu là bạn trai con gái

thầy ấy.”

“Nhưng điều này sẽ khiến cả thế giới biết,” tôi nói.

“Cậu có cần phải kể hết toàn bộ câu chuyện đâu. Chỉ cần nói rằng Neha là một người bạn mới quen. Tớ chắc chắn thầy Cherian sẽ không phản đối đâu,” Alok nói.

“Alok, ngay cả cậu cũng nghĩ đây là cách nên làm à?” tôi hỏi.

“Ừ, giờ bọn mình phải tự cứu mình trước đúng không? Đi mà, chỉ là một chiến lược cùng đường thôi. Vì sự sống còn,” Alok nói.

Tôi ghét bản thân vì đã đồng ý kể câu chuyện đó. Neha sẽ nghĩ gì khi nghe được những gì tôi nói? Rằng cô ấy đã giúp tôi bằng cách đưa cho tôi chùm chìa khóa? Chắc cô ấy sẽ ghét tôi đến vĩnh cửu. Đồng hồ đã điểm mười giờ, và đã đến lúc đi sang phòng hội đồng khoa.

Hiện giờ, mỗi tình lãng mạn đành phải nhường bước cho sự sống còn vậy.

Chương 20

Ngày dài nhất đời tôi (5)

Trong phòng Hội đồng, ánh đèn tù mù, một sự im lặng chết chóc bao trùm, và hầu hết những người có mặt ở đây đều là người cao tuổi. Chừng mười thầy ngồi vòng quanh một bàn bán nguyệt, còn những sinh viên bị cáo phải đứng ở ngay giữa. Như vậy, các ông thầy có thể bắn câu hỏi cho bị cáo từ mọi phía, và vị trí trung tâm đảm bảo khoảng cách từ bị cáo đến mỗi thầy là tối thiểu. Nói cơ bản, đây là một thiết kế mang tính hiệu quả hơn so với một phiên tòa xử án, chắc là vì đã qua tư vấn của môn Kỹ Quản Công.

Thầy chủ nhiệm Shastri ra lệnh cho chúng tôi đi tới chỗ của mình. Ba đồng chủ tọa là chủ nhiệm Shastri, giám đốc Verma và trưởng khoa Cherian. Thầy Veera là một trong bảy vị còn lại, những người không có ảnh hưởng gì lắm tới phán quyết. Nhiều thầy đã ngáp ngấn dài, hẳn giờ này mọi ngày đã lên giường rồi. Nhưng với đám sinh viên của họ, với những bài tập vừa bị giao, tất nhiên đây mới chỉ là giờ bắt đầu cho một đêm dài.

“Hai ngài đồng chủ tọa, ta bắt đầu phiên họp hội đồng kỷ luật thôi nhỉ,” chủ nhiệm Shastri nói với một vẻ khách sáo mà tôi cho là hoàn toàn thừa thãi.

“Mời thầy bắt đầu,” vị giám đốc và thầy Cherian cùng nói. Tôi nghĩ chắc việc nghiêm trọng hóa thủ tục này khiến cho họ cảm thấy quyền lực của mình hệ trọng hơn chẳng.

Nếu hôm nay chúng cấm khẩu của tôi lại giở chứng thì sao nhỉ,

tôi vừa nghĩ đến đó là mồ hôi đã tứa ra toàn thân. Tất cả các thầy cô đều đồng loạt mở tập hồ sơ Hội Kỷ đặc biệt ra, trong đó có ghi chép lại toàn bộ chi tiết của vụ việc đêm qua.

Ryan nhận ra sự bồn chồn của tôi. Hay thật, những người hiểu rõ ta luôn cảm nhận được mọi thứ về ta. “Hari,” cậu ấy thì thầm.

Tôi quay sang.

“Tớ biết cậu đang lo chuyện gì. Cứ nhớ rằng đây không phải là một bài vấn đáp. Nếu giờ cậu không cố thì chắc chắn sẽ rơi vào một bãi còn bốc mùi hơn cả con trứng ngỗng. Cậu hiểu không?”

“Ừ, hiểu,” tôi đáp.

“Và tớ muốn cậu biết rằng, mặc dù tớ ghét phải thú nhận điều này, nhưng cậu đúng là một con ngựa chiến cừ đấy,” Ryan nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì, ngồi trước mặt cậu đang là người nắm vận mệnh tương lai của cậu. Nhưng dù cho có làm bất cứ điều gì đi nữa, lão ấy vẫn không lay chuyển được một sự thật.”

“Sự thật gì?”

“Là cậu đã lên giường với con gái duy nhất của lão ngay giữa thanh thiên bạch nhật. BẠN TÔI ƠI, ĐÓ CHÍNH LÀ MỘT CHÚ NGỰA CHIẾN CỪ KHÔI ĐẤY,” Ryan nói.

“Cậu nghĩ thế thật à?” Tôi ngẩng lên.

“Ừ, tớ tuyên dương cậu, và thấy tự hào khi có được một người bạn như cậu.”

Tôi bỗng thấy rạng rỡ hẳn lên.

“Này, không được nói chuyện riêng,” chủ nhiệm Shastri nhắc, ngược mắt khỏi hồ sơ.

“Xin lỗi thầy ạ,” tôi nói. Ryan và tôi giơ ngón tay cái cho nhau thấy. Mẹ kiếp, tôi có thể đương đầu với mấy lão già này quá đi chứ.

“Anh Hari Kumar, hồ sơ ghi rằng đêm qua anh bị bắt quả tang ở văn phòng thầy Cherian với hai cậu bạn. Có đúng không?” chủ nhiệm Shastri hỏi.

“Vâng thưa thầy,” tôi đáp.

“Alok Gupta, chúng tôi được biết, cậu là người đã gọi điện bằng máy điện thoại của thầy Cherian đêm qua.”

Alok gật đầu.

“Ba cậu có nhận thức được mức độ trầm trọng của vụ việc này không?” vị giám đốc hỏi.

“Dạ vâng, chúng em đã đi quá trớn ạ,” tôi đáp. Mèn ơi, tôi thấy ngạc nhiên vì mình lại là người xung phong trả lời trước tiên.

Những câu hỏi khác đều theo chiều hướng nửa tu từ, nửa xoáy vào đạo đức. Giờ tôi cũng chẳng nhớ hết được chúng, toàn là hỏi về lòng tự trọng, cá tính, vân vân và vân vân.

Chúng tôi chỉ biết xin lỗi, chắc phải đến cả triệu lần. Rốt cuộc, họ cũng hỏi đến câu chúng tôi chờ đợi nhất.

“Làm sao các cậu lén vào văn phòng tôi được?” thầy Cherian hỏi.

“Thưa thầy, bọn em có chìa khóa ạ,” Ryan đáp.

“Làm sao các cậu lấy được chìa?” ông ta sửng sốt.

“Thưa thầy, chúng em... thưa thầy...” tôi mấp má, rồi im bặt. Không, tôi không làm được việc này.

“Neha, bạn của Hari đã đưa chìa cho bọn em ạ,” Ryan tiếp lời.

“Neha là ai?” chủ nhiệm Shastri hỏi.

“Neha Cherian là con gái của thầy Cherian ạ. Em đã đánh bạn với cô ấy được ba tháng rồi.” tôi nói.

Cả phòng im phăng phắc, chủ nhiệm Shastri và Giám đốc Verma đều há hốc miệng, rồi quay sang thầy Cherian như thể ông ấy là kẻ đồng phạm thứ tư. Nhưng điều đó không nằm trong các bước tiến hành của Hội Kỷ.

“Hả? Các cậu có biết chắc mình đang nói gì không đấy?” chủ nhiệm Shastri nói.

“Vâng, em chắc ạ. Cô ấy giận bố, nên muốn trả đũa. Cô ấy đưa chìa cho em và bọn em đã đi quá trớn,” tôi nói.

Không có nhiều câu hỏi được đặt ra sau đó. Nhưng có vẻ như tất cả các thầy đều muốn xì xào với người ngồi cạnh mình. Ngay cả bảy vị ngũ gặt cũng tỉnh như sáo sậu, vụ này đã trở nên hay hơn nhiều so với một án bắt quả tang đơn thuần.

Cherian thềm thì gì đó vào tai chủ nhiệm Shastri và giám đốc Verma. Chủ nhiệm Shastri gật đầu và phán.

“Chúng ta đã tiến hành điều tra xong ba trò này. Giờ đã đến lúc hội đồng thảo luận để đưa ra một quyết định hệ trọng. Việc này có thể sẽ mất thời gian, có khi sẽ mất tới vài tiếng. Nhưng một khi đã thảo luận xong, thì ta sẽ có phán quyết cuối cùng. Không có xin xỏ, không có khoan hồng. Giờ thì ba trò đi được rồi.”

Chủ nhiệm Shastri ra hiệu cho chúng tôi rời phòng. Ba đứa ra ngoài, và họp lại trên thảm cỏ khuôn viên.

“Các cậu nghĩ sao?” Alok hỏi.

Tôi nhún vai. Cứ nghĩ tới Neha là tôi như bị ai thúc vào bụng.

“Ai biết được? Mình đợi ở gần đây thôi,” Ryan ngồi bệt xuống thảm cỏ ẩm sương.

“Có thể sẽ mất vài tiếng đồng hồ đấy,” tôi nói.

“Thì còn gì để làm nữa đâu? Nhưng đừng đợi ở đây, mình lên nóc đi,” Alok nói.

Tôi khoái gợi ý này. Nóc học viện là nơi duy nhất chúng tôi còn cảm thấy an toàn, vì ngay cả Kumaon giờ đây cũng khó ở, với hàng triệu cặp mắt dõi theo.

“Làm sao mình biết được nếu họ hợp xong?” Ryan hỏi.

“Mình cứ nhìn xuống thôi. Đèn hành lang vẫn bật mà. Khi họ bước ra, mình sẽ thấy ngay.”

“Được thôi, đi nào,” Ryan nói.

Rồi ba đứa leo lên ngồi trên nóc học viện, đứa này ngồi cách đứa kia năm thước, thành một hình tam giác đều. Ánh trăng rọi sáng rõ như ban ngày. Hôm đó, việc ngồi trên sân thượng không còn mang tới cảm giác như thường lệ. Tôi ghét bản thân vì đã lôi Neha vào cuộc. Nói thật ra, tôi ghét bản thân vì đã gian lận. Và vì mọi thứ khác nữa – từ việc đồng ý đi sao chĩa, cho đến tham gia vào Chiến dịch Quả lắc, khiến cuộc đời rẽ theo hướng này. *Sao tôi lại ra đến nông nổi này? Tôi vốn là một học sinh đứng đầu lớp từ nhỏ đến lớn. Đó là lý do tại sao tôi lại đậu vào IIT, đúng không? Thế thì tại sao giờ đây tôi lại trở thành một kẻ bê bối, một đứa năm phẩy, gian lận và ngồi bó gối trên nóc học viện lúc nửa đêm, với một tương lai mờ mịt?*

Cái cách não ta cứ bắn ra một loạt câu hỏi thật là buồn cười. Mẹ kiếp, việc đưa ra câu trả lời cũng thuộc về bộ não, thế thì sao nó lại không tự giữ lấy những bản khoản cho mình chứ? Tôi chợt nhận ra những ý nghĩ của mình đang chẳng ra đâu vào đâu. Hai

đêm thức trắng không phải là một liều thuốc bổ. Nhưng những câu hỏi không chịu dừng lại.

Tôi quay sang nhìn hai bạn mình. *Bạn à? Mà bạn bè là cái quái gì chứ? Cậu Alok này là ai? Và việc quái gì tôi phải quan tâm xem bố cậu này sống chết thế nào, và chị gái cậu ấy không hứa hôn được vì thiếu tiền?* Rồi tôi quay sang Ryan. Vâng, cậu Ryan sành điệu, thông minh, tự tin. Chàng trai quá tự tin vào bản thân đến mức sẵn sàng đương đầu với cả thế giới. Cậu ấy muốn trả thù Cherian. *Mà việc ấy có ý nghĩa đích xác là gì chứ? Xét cho cùng, thì những ý tưởng của cậu này cũng chẳng thể gọi là thông minh được. Tại sao tôi lại đi nghe lời cậu này mà không phải là Alok? Và tại sao cả ba lại im lặng thế này?*

Tôi nghiêng đầu xem thời giờ trên chiếc đồng hồ đeo tay Thụy Sĩ của Ryan. Đã ba giờ sáng.

“Uống trà chứ?” Ryan xoa tay.

“Không, tớ vẫn còn tỉnh, cảm ơn,” tôi đáp.

“Ừ. Tớ cũng thế,” Alok nói.

Uống trà à. Đó là câu nói hay ho nhất mà Ryan có thể nghĩ ra lúc này. Một liều caffeine để bù lại việc đã vứt đi tất cả những gì quan trọng nhất với bản thân.

“Trên này lạnh quá,” Ryan nói.

Tôi gật đầu. Ừ, Ryan, lạnh một cách khốn khổ, thực ra là lạnh gần bằng một đêm tháng Mười hai, tôi định nói. Nhưng mà thôi, tôi chẳng có hứng. Lúc này vẫn còn đầy chuyện khốn khổ khác đang diễn ra, chẳng hạn như việc trong vài giờ nữa, chúng tôi có thể bị tổng cổ khởi IIT, và sẽ không bao giờ kiếm được một công việc hoặc học được một khóa cao học tử tế nào nữa. Tôi chọn một câu đáp khác. “Ừ, phải đến năm độ ấy,” tôi nói.

Nửa tiếng trôi qua. Ryan đứng dậy và tiến về mép sân thượng. Chín tầng cao, đây là điểm cao nhất khuôn viên. Vâng, không có lan can, vì sân thượng đúng ra là nơi không được phép bèn mảng. Chỉ một bước nữa thôi là Ryan sẽ được thưởng thức những giây cuối cùng trong trạng thái rơi không trọng lực. Cậu ấy đứng ngay mép sân và cúi người nhìn xuống, rồi giơ một chân ra khoảng không.

“Cậu làm cái gì thế?” Alok nói.

Ừ, cậu đang làm cái gì thế Ryan, tôi nghĩ bụng. Bọn mình đã sống bên bờ vực chưa đủ lâu hay sao? Cuộc đời bọn mình bị phá hỏng chưa đủ hay sao? Liệu mình có thể ngồi im chờ đợi kết quả họp Hội Kỷ mà không có những hành vi chơi nổi hay không, xin làm ơn!

“Quay lại đi Ryan,” tôi gọi.

Cậu ấy quay lại. “Ở đây cao thật đấy.” Chầm chậm, cậu ấy thoái lui và quay lại chỗ ngồi.

Ừ thì cao. Ừ thì lạnh. Quan sát sâu sắc quá, thưa ngài, tôi nghĩ bụng.

Nếu có một thứ mà đàn ông thiếu hoàn toàn, thì đó là khả năng trò chuyện trong những thời khắc khó khăn. Alok và tôi chẳng nói được lời nào, còn Ryan thì chỉ nặn ra được những câu chuyện phiếm về trạng thái không gian và nhiệt độ của chúng tôi. Thật khác với Neha, lúc nào cũng nghĩ ra được những lời thích hợp cho mọi dịp. Nhưng sau hôm nay, sẽ chẳng còn Neha nữa, đặc biệt là sau cái gọi là “chiến lược vì sự sống còn” của Alok. Không còn Neha – bụng tôi quặn đau khi cuối cùng cũng phải thừa nhận sự thật. Nên tôi đành ngồi dậy – bên cạnh hai người bạn chí cốt, một người sẽ quẳng tôi ra khỏi ngôi trường đại học

mà tôi đã luyện suốt hai năm để thi đậu, và chịu đựng thêm ba năm ròng. Còn người kia đã dứt đứt phụt con đường tình ái của tôi.

“Cậu nghĩ Hội Kỳ có nương tay không?” Alok hỏi.

“Đây là hội đồng kỷ luật chứ có phải trò đùa đâu. Cậu biết rồi đấy, Hội Kỳ không bao giờ khoan nhượng,” tôi đáp.

Hội Kỳ, một cái tên thật nực cười, ngay cả giờ phút này tôi vẫn thấy nó buồn cười.

Ryan ngược lên nhìn hai đứa tôi. “Thật là một ý tưởng tồi tệ.”

Cảm ơn nhé Ryan. Ở đây thật cao, thật lạnh và vâng đúng thế, Chiến dịch Quả lắc là một ý tưởng tồi tệ. Tiếp tục đưa ra những tuyên bố hiển nhiên đi nào.

Bốn giờ rưỡi, chúng tôi nghe có tiếng động bên dưới. Một vài chiếc xe nổ khởi động, những ông thầy mệt mỏi chỉ muốn về nhà ngay. Đó là dấu hiệu của việc kết quả đã được ấn định.

“Nào các cậu, mình chạy mau xuống thôi,” tôi nói.

“Ừ đi thôi. Thầy Veera sẽ ở đó,” Ryan nói.

“Tớ sẽ ở đây. Xong thì các cậu quay lại bảo tớ,” Alok nói.

“Ông Béó, xuống cùng đi chứ,” Ryan nói.

“Không, tớ không chịu được việc phải đối mặt với các thầy khi họ phán quyết,” cậu ấy đáp.

“Sao cũng được. Đi thôi Hari,” Ryan nói.

Chúng tôi chạy xuống cầu thang. Hầu hết các thầy đã ra về. Chủ nhiệm Shastri, Cherian và Veera còn ở lại.

“Thưa thầy Veera,” Ryan gọi thầy từ sau lưng.

“Ryan,” thầy Veera đáp, “chờ thầy một giây.”

Rồi thầy Veera nói thêm mấy phút nữa với Cherian và Chủ nhiệm Shastri. Chẳng bao lâu sau, ba người chúc nhau ngủ ngon. Cherian bước tới chỗ đậu xe của mình, chiếc xe đã đóng vai chất xúc tác cho tất cả sự việc này.

“Thưa thầy,” tôi nói.

“Ryan và Hari, các cậu sẽ không bị đuổi học,” thầy Veera nói.

“Thật ạ? Thế phán quyết là gì ạ?” tôi hỏi.

“Bọn thầy thảo luận vài tiếng liền. Quan điểm mỗi người mỗi khác, nhưng rốt cuộc Hội Kỷ quyết định rằng ba cậu sẽ bị đình chỉ học một kỳ.”

“Thưa thầy?” tôi hỏi.

“Tôi đã cố hết sức. Nhưng Hội Kỷ không chịu. Bị mất một học kỳ, nghĩa là cậu chỉ còn một học kỳ để hoàn thành tất cả các môn năm tư. Thêm nữa, ba cậu sẽ bị F môn Kỹ Quản Công, và phải học lại. Chưa kể đến đồ án năm cuối. Hiện tại, nội quy trường chưa cho phép sinh viên học với cường độ nặng như vậy,” thầy Veera nói.

“Thế nghĩa là bọn em phải học thêm một năm, cũng đồng nghĩa với việc không đi xin việc được,” tôi nói.

“Tôi e là vậy. Tôi đã cố thuyết phục thầy Cherian về việc cho phép các cậu được lấy một vài tín chỉ đề án nghiên cứu trong học kỳ bị đình chỉ, và đề nghị cho các cậu được làm đề án với tôi. Nhưng thầy ấy nói không. Đình chỉ nghĩa là đình chỉ hoàn toàn.”

“Thôi thế là xong. Học bạ bọn em tiêu rồi. Bọn em không kiếm được việc, và phải mất thêm một năm để hoàn thành tấm bằng vô tích sự,” tôi nói.

Ryan im lặng.

“Tôi rất tiếc việc đã đến nước này,” thầy Veera vỗ vai hai đứa, rồi đi tới chỗ để xe máy. Một vài giây sau, chiếc xe phun khói rồi mất dạng.

Chúng tôi trèo lên nóc sân thượng, nơi Alok chấp tay ngồi đợi. Chắc cậu ấy đang cầu nguyện. Mà cũng có thể chỉ là cậu ấy thấy lạnh.

“Bị đình chỉ mất một kỳ. Lãnh F môn Kỹ Quản Công. Phải ở lại đến hết năm sau để tốt nghiệp,” Ryan tóm tắt lại cho Alok.

“Hả?” Alok sực tỉnh.

“Thầy Veera đã cố hết sức để bọn mình không bị đuổi. Nhưng vẫn be bét lắm. Tớ không biết bọn mình sẽ phải làm gì,” tôi nói.

Rồi ba đứa lại ngồi xuống. Lúc này đã là năm giờ sáng, chỉ còn một tiếng nữa là đến bình minh.

Alok đứng dậy, không nói năng gì. Tôi chỉ mong cậu ấy nói câu gì đó, vì khuôn mặt cậu ấy cau lại rất hệ trọng. Đoạn cậu ấy bước tới mép sân, nơi Ryan vừa đứng một giờ trước đó.

“Cậu nói đúng đấy Ryan. Trên này cao thật,” Alok nói.

“Alok, cậu ổn đấy chứ?” Ryan hỏi.

“Ừ. Cậu nghĩ chỉ có cậu mới đứng được ở mép sân thượng hay sao?” Alok hỏi.

“Không. Quay lại đây, bọn mình xuống đi thôi. Tớ đã chịu đủ rồi,” Ryan nói.

Alok tiếp tục nhìn xuống dưới khi lên tiếng đáp, “Ryan ạ, cuối cùng thì tớ cũng đồng ý được với cậu. Tớ cũng chịu đựng đủ rồi. Tớ xuống luôn đây.”

Ẩn trong giọng Alok là một cảm giác rợn người. Tôi ngoái đầu lại. Cậu ấy đứng thẳng, nhảy lên và thế là rơi thẳng xuống. Chỉ trong nửa giây, Alok biến mất hoàn toàn. Trọng lực đã hoàn thành nhiệm vụ.

Chương 21

Ngày dài nhất đời tôi (6)

Trước giờ tôi chưa bao giờ phải ngồi trong khoang xe cấp cứu cả. Thật rùng rợn làm sao. Cứ như thể cả một bệnh viện được ra lệnh phải thu xếp sơ tán ngay lập tức vậy. Nào dụng cụ y khoa, ống truyền dịch, dịch truyền, hộp y tế bày kín quanh hai chiếc cáng. Chẳng còn mấy chỗ cho tôi và Ryan đứng, khi Alok còn đang nằm nhòai trên cáng. Thì với mười ba vết rạn xương, bạn được ưu ái nằm cáng là đúng thôi. Tấm ga vốn trắng toát, giờ đã phủ loang màu máu của Alok. Chẳng thể nhận diện được người nằm đó chính là bạn tôi, bởi hai mắt cậu đang trợn ngược lên còn lườì thì thè lè như một ông cụ quên mang răng giả. Sau này bác sĩ bảo bạn tôi rằng bốn cái răng cửa đã bay mất rồi.

Tứ chi Alok bất động, hết như nửa người bên phải bị liệt của bố cậu ấy, gối bên phải của cậu gập theo cái kiểu khiến ai nhìn cũng sẽ ngỡ cậu không có xương. Cậu nằm im lìm, và nếu phải đánh cược thì tôi sẽ cược là cậu đã đi tong rồi.

“Nếu Alok vượt qua được nạn này thì tớ sẽ viết hẳn một cuốn sách về những ngày điên rồ của chúng mình. Nhất định đấy,” tôi thề. Một kiểu lời hứa vỡ vụn ta tự hứa với bản thân khi đầu óc đang rối như mớ bòng bong và cơ thể rã rời sau suốt năm mươi tiếng đồng hồ chưa được chợp mắt...

Xe cứu thương chở chúng tôi tới AIIMS, bệnh viện lớn nhất Delhi. Máu me và hai đêm thức trắng đã khiến tôi tê dại. Tôi không biết ai là người đã gọi cấp cứu, và ai là người đã chọn bệnh

viện. Có thể đó là tay bảo vệ. Tất cả mọi người xung quanh tôi đều có vẻ gấp gáp.

Phòng cấp cứu của AIIMS chật cứng y bác sỹ. Đây là một bệnh viện công, nên có rất nhiều nhân viên nhưng dịch vụ thì chẳng là bao. Ryan hét vào một vài người, giục họ vào việc.

“Chín tầng à?” một người khênh cáng hỏi, chắc là đang nghĩ bụng không biết việc vác cái cáng nặng này sang phòng hồi sức có phải là vô ích không.

Ông bác sỹ bảo bọn tôi chờ ngoài phòng hồi sức. Chết tiệt, tôi đã ngán việc chờ đợi lắm rồi. Tôi ngồi ngoài trên một chiếc ghế đẩu gỗ. Họ hàng các bệnh nhân cấp cứu ngồi quanh tôi: nào mẹ, con gái, con trai, và các ông bố. Tôi cố chống lại cơn buồn ngủ, nhưng chẳng ích gì.

Trưa hôm sau, Ryan đánh thức tôi dậy. Cả nửa người bên trái của tôi tê dại.

“Cậu ấy sẽ sống! Bác sỹ bảo nặng lắm, nhưng cậu ấy sẽ sống!”

“Hả? Bằng cách nào? Ý tứ là thật á?”

“Ừ, cậu ấy ngã đập mông xuống, lại trúng ngay cái đài phun nước cạnh tòa nhà học viện. Cậu có tin được không? Bác sỹ nói là cặp mông dày và gần haichục cen ti mét nước đã làm giảm độ va đập.”

Cảm ơn trời vì Alok là một ông béo. Và cảm ơn trời họ đã xây cái đài phun nước vô tích sự ấy ở bên cạnh tòa nhà học viện. Mười một vết rạn ở chân và hai ở tay không phải là quá tồi. Cứ xét theo sức ăn của Béo thì chắc cậu ấy sẽ chỉ mất một ngày để liền xương thôi.

“Tớ cứ nghĩ cậu ấy sẽ toi rồi, tớ thực sự đã nghĩ vậy đấy.” Tôi

ôm chầm lấy Ryan, rồi bắt đầu khóc nức nở. Tôi không biết tại sao lúc đó mình lại hóa thành Alok. Thật xấu hổ, nhưng ở bệnh viện thì thế cũng không sao.

“Cậu ấy tỉnh chưa?”

“Chưa hẳn. Nhưng phần lớn là vì đã hai ngày rồi cậu ấy chưa chớp mắt. Mình đi cầu mong cậu ấy đi,” Ryan nói.

Chúng tôi đi vào phòng hồi sức thì thấy Alok đang nằm ngủ.

“Bệnh nhân cần nghỉ ngơi,” cô y tá ra dấu cho chúng tôi im lặng. Hai đứa đành ra về, và bắt xe buýt về Kumaon.

Trên đường về, Ryan quay sang tôi. “Cậu biết không, tớ nợ Béo nhiều lắm.”

“Thật à?” tôi hỏi.

“Nếu không phải vì cậu ấy thì chẳng khi nào tớ thêm học để đạt được mức năm phẩy đâu,” Ryan nói.

Tôi đồ là Ryan nói đúng. Nhờ có Alok mà bọn tôi mới đụng đến sách. Và giờ đây khi cậu ấy đang nằm đó, chúng tôi lại chẳng còn quyển sách nào để học cả.

“Cậu nghĩ cậu ấy sẽ hồi phục chứ?” Ryan hỏi.

“Chắc chắn rồi Ryan ạ, chắc chắn đấy,” tôi ôm Ryan. Lần đầu tiên, tôi thấy Ryan nặng chứ không phải khỏe. Cậu ấy ôm lại tôi còn chặt hơn.

“Tớ xin lỗi nhé Hari,” Ryan nói với giọng run run như cố kìm nước mắt. “Tớ xin lỗi.”

“Không sao đâu, bọn mình sẽ vượt qua chuyện này,” tôi đáp.

Tất cả chúng tôi đều cần thời gian nghỉ ngơi. Và chúng tôi có thời gian – tận bốn tháng – để nghỉ ngơi cho đến khi nào chán thì

thôi.

Chương 22

Ryan lên tiếng

Tôi đã làm hỏng hết mọi thứ. Chết tiệt thật, Béo đang phải nằm trong phòng hồi sức, cố giành giật sự sống. Thật là một thảm họa đúng không? Toàn bộ cái Chiến dịch Quả lắc này là một sai lầm lớn – ít ra là về mặt tính toán. Nếu Béo không tiếc một đồng để gọi cú điện thoại đó, mà hơn thế, nếu cậu ấy đừng đi thi, mọi chuyện đã khác hẳn rồi. Mà gì thì gì, ít ra cậu ấy phải biết nghĩ hơn là nhảy lầu tự tử chứ. Cậu Alok này bị sao thế nhỉ, mà cả Hari nữa? Bao giờ họ mới trưởng thành được.

Giờ bạn sẽ nói rằng, chẳng qua tôi không chịu nhận lỗi. Ryan sẽ đổ lỗi cho bất kỳ ai – bố mẹ, bạn bè, trường học, ngay cả Thượng đế - bất kỳ ai, miễn không phải bản thân cậu ấy. Cậu ấy là một đứa đầy thù hận!

Tôi không trách bạn. Bạn đang đọc cuốn sách viết dưới con mắt của Hari. Làm sao cậu ấy tự viết mình thành người xấu được phải không? Xét cho cùng, Hari chỉ là một cư dân IIT chuyên vấp vấp, một kẻ không biết cách đạt mục tiêu trong điểm số và cuộc đời. Cậu ấy là một kẻ tốt bụng nhưng tồ lăm – lụy tình, ngoại hình chẳng có gì đáng thu hút, chỉ muốn bạn bè dĩ hòa vi quý, lấp bấp khi thi vấn đáp – sao cũng được, sao cũng được, sao cũng được. Bạn không thể không thấy tội nghiệp cậu ấy đúng không?

Thế bạn có khi nào nghĩ rằng đằng sau lớp vỏ Cậu bé Tội nghiệp ấy lại là một sự thật cậu ấy không muốn tách trần ra, và sẽ không đưa vào cuốn sách của cậu ấy – vâng, của CẬU ẤY? Chẳng hạn như

việc cậu ấy chưa bao giờ nhắc tới bố mẹ mình. Hoặc nếu bạn nghĩ rằng cậu ấy sẽ tiết lộ câu chuyện vì sao cậu ấy chuyên á khẩu mỗi khi thi vấn đáp - xin lỗi, bạn sẽ không gặp may đâu. Hoặc tại sao cậu ấy luôn luôn cười cợt về gia đình Alok - ý tôi là, đúng là nó cũng buồn cười thật, nhưng việc đùa giỡn như vậy không thể được coi là có ý tứ.

Không, cậu ấy sẽ không đi sâu vào những điều đó đâu. Có thể tôi sẽ kể sơ qua cho bạn nghe (nếu nhiều quá là cậu ấy sẽ biên tập bémng đi luôn). Nhưng trước hết, tôi phải quay về với Alok đã. Mèn ơi - làm sao ta có thể tự tử chỉ vì một vài lão già họp Hội Kỷ phạt ta? Hoặc vì việc ta không chi trả được cho chiếc xe hơi sẽ mua cho chị gái ta một gã vô tích sự đến cuối đời? Sao cậu ấy ngốc thế nhỉ? Nếu cáu giận, thì lẽ ra cậu ấy phải đẩy tôi xuống mới phải.

Bạn biết không, bất chấp những gì bạn nghĩ, tôi khoá Alok ra phết. Vâng, hai đứa chúng tôi cãi nhau thường xuyên, và đôi khi tôi ghét cay ghét đắng cái đứa cày bừa chuyên than vãn này. Nhưng khi ngồi nghĩ lại, cậu ấy là người sống một cuộc sống không hề vị kỷ. Cậu ấy nào có muốn được điểm cao trong những môn thi. Mà mẹ kiếp, thậm chí cậu ấy còn chẳng muốn thi vào IIT (mà thực ra có ai muốn đâu nhỉ). Những việc này đều là vì gia đình ở quê của cậu, ngày này qua ngày khác. Cũng như khi cậu ấy chăm sóc bố mình từ khi mười hai tuổi, khóa mình trong căn phòng toàn sách, thuốc và sự khốn khổ. Đó là lý do tại sao cậu ấy không trưởng thành nổi. Đó là lý do tại sao cậu ấy nghĩ rằng việc... ừm... khóc lóc ở tuổi hai mươi là chẳng có gì phải xấu hổ.

Và đó cũng là lý do tại sao cậu ấy không bao giờ vui cho đã đời. Nhưng có phải điều đó cũng có nghĩa là cậu ấy không muốn thế không? Bạn nghĩ tại sao cậu ấy lại bám lấy chúng tôi chứ? Hay tại sao cậu ấy lại quay lại nhóm? Bởi vì theo một khía cạnh nào đó, cậu ấy biết rằng cậu ấy không phải là Venkat. Cậu ấy chỉ là một cậu bé

muốn trở thành họa sĩ – và không có cách nào biến giấc mơ đó thành hiện thực. Và cậu ấy chỉ là một cậu bé cả đời không có bạn thân – một thứ cậu ấy luôn thèm muốn. Và tôi chính là người kéo cậu ấy ra khỏi cơn buồn tủi ngớ ngẩn đó, một việc không phải ngày nào cũng xảy đến với cậu ấy. Thế là cậu ấy dính lấy tôi, và cãi nhau với tôi, mắng chửi tôi và ghét bỏ tôi – trong khi cậu ấy cũng đang tự cãi nhau, mắng chửi và ghét bỏ bản thân cậu ấy. Tôi đã khiến niềm tin của cậu ấy lung lay – rằng ta không cần phải quan tâm tới bố mẹ bằng mọi giá, không cần phải chấp nhận vòng xoay của xã hội, không cần phải hy sinh niềm vui của bản thân. Tôi đã đẩy cậu ấy khỏi ranh giới, cậu ấy đã vừa chống cự vừa thích thú. Và tôi đã đẩy cậu ấy đi xa thêm, xa thêm, cho tới khi tôi đã vượt quá giới hạn. Xin Thượng đế hãy để cậu ấy được sống.

Thế còn Hari? Với cậu này thì tôi phải hỏi vài câu cho ra nhẽ. Chẳng hạn như bố mẹ cậu thì sao Hari? Sao không có chương nào nhắc tới? Bố cậu thì sao – ngài thượng tá quân đội ấy? Trong nhà cậu đã có những nội quy gì nhỉ - không ti vi, không nhạc nhỏ, không cười thành tiếng? Tất cả đều vì kỷ luật, đúng không?

Còn mẹ cậu – bà giữ im lặng hàng bao nhiêu ngày liền đúng không? À, gượng một phút, lẽ ra tớ không được phép nhắc tới chuyện này. Thế còn cái thắt lưng bố cậu treo trong tủ quần áo thì sao Hari, có phải đến giờ cậu vẫn còn mơ thấy nó? Ông ấy đã cấm không cho cậu cãi lại nữa đâu. Nếu cậu mở miệng nói tay đôi với trưởng bối, cậu sẽ bị phạt. Phạt nặng. Đã đến giờ thi vấn đáp chưa nhỉ? Hari, cậu còn thấy đau không?

Mà thôi, chắc tôi đi quá trớn mất rồi. Hari cũng được đấy, cậu ấy chỉ có một vài vấn đề không muốn nhắc tới thôi. Và việc ta chỉ muốn viết một quyển sách không có nghĩa rằng ta phải phơi bày hết ra cho thiên hạ thấy. Xét cho cùng, đây là một cuốn sách về IIT – một nơi

chấp nối tương lai. Đào sâu quá khứ ở đây thì được ích gì cơ chứ?

Thế thì để tôi quay lại với IIT. Hari (sau khi đã nốc vodka quá chén) có lần đã kể với tôi về quan điểm của cậu ấy về tình bạn. Cậu ấy nói thế này, "Ryan à, cậu thật ngốc khi muốn hy sinh quá nhiều cho bạn bè. Xét theo khía cạnh nào đó, thì sự điên rồ ấy cũng giống như khi Alok hy sinh cho gia đình. Cả hai bạn cậu đều để vượt mất tầm nhìn về những gì mình thực sự muốn."

Sâu xa ra phết nhỉ? Và thế là, tôi hỏi cậu ấy xem liệu cậu ấy có biết cậu ấy thực sự muốn gì không? Và cậu ấy gật đầu.

"Cậu muốn gì?" tôi hỏi.

"Muốn được như cậu."

"Hả?" Tôi không nghe nhầm chứ!

"Tớ muốn Neha," cậu ấy nói rồi ngã lăn quay ra, đồ cún hứng tình. Thế rốt cuộc là sao – cậu ấy có thể không sống vì người khác, nhưng lại muốn trở thành người khác? Rồi rắm quá, đấy bạn xem.

Chương 23

Kẹo sữa hạt điều

Trước giờ tôi chưa bao giờ phải ngồi trong khoang xe cấp cứu cả. Thật rùng rợn làm sao. Cứ như thể cả một bệnh viện được ra lệnh phải thu xếp sơ tán ngay lập tức vậy. Nào dụng cụ y khoa, ống truyền dịch, dịch truyền, hộp y tế bày kín quanh hai chiếc cáng. Chẳng còn mấy chỗ cho tôi và Ryan đứng, khi Alok còn đang nằm nhoài trên cáng. Thì với mười ba vết rạn xương, bạn được ưu ái nằm cáng là đúng thôi. Tấm ga vốn trắng toát, giờ đã phủ loang màu máu của Alok. Chẳng thể nhận diện được người nằm đó chính là bạn tôi, bởi hai mắt cậu đang trợn ngược lên còn lờ mờ thì thè lè như một ông cụ quên mang răng giả. Sau này bác sĩ bảo bạn tôi rằng bốn cái răng cửa đã bay mất rồi.

Hai tháng sau khi nhận quyết định đình chỉ học, Alok trở về Kumaon. Những nẹp bó bột vẫn phải để nguyên, và bác sĩ nói ngay cả khi tháo chúng ra rồi thì chân trái cậu ấy vẫn sẽ hơi bị cà nhắc. Một giá quá rẻ để đổi lấy sinh mạng, mặc dù điều đó có nghĩa là suốt đời Alok sẽ không thể quên được cái đêm đình mệnh ấy.

Chúng tôi vào viện thăm cậu ấy hằng ngày, vì chẳng còn gì khác để làm. Việc về quê trong học kỳ bị đình chỉ chưa từng được nhắc tới. Bằng một cách nào đó, chúng tôi biết mình phải ở lại Kumaon để được gần nhau. Không có nhiều người bắt chuyện với chúng tôi. Nếu có thì chỉ là vì họ muốn nghe tận tai chuyện xảy ra – chúng tôi đã làm gì, Hội Kỳ ra sao, vì sao Alok nhảy, vân vân. Thế nên chúng tôi thấy tốt nhất nên ở lì trong phòng và chỉ tới bệnh

viện thăm cậu ấy thôi.

Alok bắt chúng tôi thề sẽ không hé môi nói nửa lời về vụ nhảy lầu với gia đình cậu ấy. Xương cậu ấy dần dần đã liền và sau một tháng, ít nhất cậu ấy đã có thể nhảy lò cò vào phòng vệ sinh mà không cần người giúp. Mặc dù các bác sĩ dặn chúng tôi không được nhắc tới cú nhảy, Ryan vẫn không kìm được mà phải hỏi, “Cậu ngu hay sao?”

Nhưng Alok chỉ im lặng. Một vài lần, thầy Veera tới bệnh viện thăm. Thầy động viên chúng tôi, nói rằng thầy sẽ cố tìm cách cho chúng tôi được duyệt một đề án vào kỳ cuối để cho đủ tín chỉ. Thậm chí thầy còn cố thuyết phục Cherian ra quyết định khoan hồng nhưng không thành công.

Thậm chí thầy còn đến Kumaon để mừng Alok trở về. “Thế nào chú hổ, đã về hang rồi hả,” thầy chào.

Alok đang ngồi trên giường tôi, đệm gối dưới lưng. “Thưa thầy, lẽ ra thầy không phải mất công đến ạ.”

“Có gì đâu.” Thầy Veera gạt đi, và rút từ túi ra một cái hộp. “Đây ăn ít kẹo đi. Gọi là mừng Alok ra viện và một việc khác nữa.”

Alok nhìn chiếc hộp, suýt thì giật nó ra khỏi tay thầy Veera. Hễ cứ dính đến đồ ăn là Béó quên hết mọi lễ bộ. Trong hộp là kẹo sữa hạt điều, món ưa thích của Alok.

“Ôi thầy đừng nên khách khí quá ạ,” cậu ấy nói, miệng lúng búng vì vừa nhét ba miếng kẹo vào.

“Cứ ăn cho đã đi. Mười ba xương gãy, thế mà ra viện chỉ trong hai tháng, quá xứng đáng ăn mừng đi chứ,” thầy xoa đầu Alok.

Chúng tôi cũng vui vì Alok được ra viện, và giờ thì cũng vui vì hộp kẹo sữa hạt điều. Ấy là nếu Alok chịu buông nó ra trong một

giây.

“Thưa thầy, thế còn lý do ăn mừng thứ hai ạ?” Ryan rất cuộc cũng lên tiếng.

“À, tất nhiên. Cuối cùng tôi cũng có vài tin mừng cho các cậu đây,” thầy nói.

“Hả? Cherian muốn họp một cái Hội Kỷ nữa ạ?” Ryan hỏi.

“Bình tĩnh nào Ryan,” thầy Veera đáp, “tôi biết chuyện vừa rồi không dễ dàng chút nào cho các cậu. Nhưng lần này tôi đã thu xếp qua thầy chủ nhiệm.”

“Sao ạ?” Alok và tôi đồng thanh hỏi.

“Các cậu có nhớ đề án dầu bôi trơn không? Thì thầy Cherian đã không phê duyệt để nghiên cứu thêm, nhưng tôi đến gặp thầy chủ nhiệm và bảo rằng chúng ta sẽ sửa lại và nộp lại đề cương dựa trên những lời ghi chú của thầy Cherian.”

“Em sẽ không sửa lại gì theo phê chú của lão già khỉ gió ấy,” Ryan nói.

“Cậu thả lỏng được không nào Ryan? Thưa thầy, sao lại phải nộp lại ạ?” tôi hỏi.

“Đấy là điểm mấu chốt đấy. Nếu họ đồng ý cho ta nộp lại, thì ta sẽ làm thêm thí nghiệm để chứng minh rằng chất phụ trợ dầu bôi trơn của chúng ta thực sự có tiềm năng. Xét theo cách nào đó, thì đó là nghiên cứu thêm ở khâu đề cương.”

“Rồi thì?” Ryan nheo mắt.

“Thì nghĩa là các cậu sẽ giúp tôi làm những thí nghiệm ấy được chứ sao. Tôi đã xin phép thầy chủ nhiệm để các cậu được phép làm việc trong phòng thí nghiệm để kiểm tra lại những gì ta đã làm, vì việc này sẽ giúp các cậu sử dụng thời gian có năng suất

hơn. Và tin tốt là thầy ấy đã đồng ý rồi. Tất nhiên, sẽ không được tính vào tín chỉ.”

Ryan giật lấy hộp kẹo từ tay Alok, vớ lấy hai miếng, và ngồi xuống châm một điếu thuốc. “Có ai giải thích giùm xem mục đích của việc này là gì không? Đi làm việc không công,” cậu ấy nói.

“Có thể có lợi chứ,” thầy Veera rút điếu thuốc khỏi môi Ryan và ném nó xuống đất. “Trước mắt, các cậu có thể viện cớ ấy để giải thích cho khoảng trống trong học bạ. Và tôi chưa biết, nhưng nếu lần này họ khoái đề cương của mình, thì các cậu có thể sẽ được phê chuẩn tín chỉ ở học kỳ sau.”

“Thật ạ?” Alok hỏi. “Ý thầy là bọn em có thể sẽ được tốt nghiệp trong bốn năm như những trò khác?”

“Ái chà! Xem ra thầy đã tốn nhiều công sắp xếp quá thầy Veera ạ,” tôi nói.

“Cherian sẽ không đời nào phê chuẩn. Em sẽ không tham gia đâu,” Ryan nói.

“Có thể thầy ấy sẽ không. Nhưng nếu kết quả tốt và được thầy chủ nhiệm thích, thì ai mà biết? Ít ra các cậu còn có cái mà làm trong lúc nhàn rỗi.”

“Bọn em có đầy việc để làm trong lúc nhàn rỗi,” Ryan nói.

“Ryan, cậu nói đàng hoàng với thầy được không,” tôi nói. Bằng cách nào đó, vụ Hội Kỷ đã làm tôi thay đổi quan điểm về Ryan. Việc nói ra những lời cậu ấy không muốn nghe đã trở nên dễ dàng hơn nhiều với tôi. Cậu ấy cũng không cãi lại nhiều.

“Không sao đâu Hari. Ryan hiển nhiên mất hết niềm tin vào trường này. Nhưng các cậu, đây là cơ hội duy nhất của các cậu. Và nếu các cậu làm nhiều nghiên cứu hơn về đề cương này, thì biết

đâu lần này ta lại kiếm được một doanh nghiệp tài trợ thì sao?”

“Ryan, thầy nói đúng đó. Và bọn tớ không thể làm được nếu thiếu cậu. Đây là đề án của cậu.”

“Các cậu thực sự muốn làm chứ?” Ryan hỏi.

“Ừ,” Alok và tôi đáp.

“Với một điều kiện,” Ryan nói.

“Gì cơ?” thầy Veera hỏi.

“Em sẽ được ăn nốt hộp kẹo này,” Ryan nói.

“Thế thì ta bắt đầu luôn ngày mai, mười giờ sáng trong phòng thí nghiệm của tôi,” thầy Veera nói, ngay cả khi chúng tôi đã phá lên cười ngặt nghẽo.

Chương 24

Minh có làm nổi không?

Neha. Cái tên đã khiến tôi mất ngủ bao đêm.

Vâng, tấm bằng kỹ sư của tôi đã bị vứt vào sọt rác. Vâng, có thể chúng tôi đã tốn công vô ích khi nai lưng ra trong phòng thí nghiệm của thầy Veera để suốt ngày pha trộn loại dầu này vào loại dầu khác. Vâng, có thể tôi sẽ vẫn phải nhận một lời nguyền trong học bạ để rồi không kiếm nổi việc nào ra hồn. Nhưng tất cả những điều này đều không quá khủng khiếp đến độ khiến tôi mất ngủ triền miên. Thật ra mà nói, bốn tháng bị đình chỉ lại là khoảng thời gian khá tốt để tôi lấy lại nhịp ngủ ổn định. Nhưng người duy nhất có giọng nói, mùi hương, hình bóng và cảm giác luôn lần mò đến bên giường tôi mỗi đêm, khiến tôi không tài nào chợp mắt được, lại là Neha.

Tôi đã cố điện cho cô vào ngày mười một, nhưng cô dập máy chỉ sau hai phút, sau khi tuyên bố rằng cô không ngờ tôi lại là người như thế. Chắc cô đã đánh giá quá cao tôi, người chuyên bị cô gọi là kẻ lông bông rồi.

Tôi đã cố gọi lại, cố giải thích trong vô vọng rằng toàn bộ vụ việc vốn không phải do tôi nghĩ ra, và tôi đã ngu ngốc khi nghe theo nó.

“Anh đã lợi dụng em Hari ạ. Như tất cả đàn ông trên đời, anh đã lợi dụng em,” cô nói. *Như tất cả đàn ông trên đời? Mà cô ấy đã từng cặp với bao nhiêu người cơ chứ, tôi nghĩ. Dạo này cô đọc loại sách báo gì thế, chắc là vài loại tạp chí đàn bà kiểu Femina hay*

Cosmo à?

Tôi chỉ tìm cách thó đề thi thôi mà. Ừ thì, việc sao chìa khóa khá bở ỉ - nhưng tôi chỉ làm vậy vì đó là cách thuận tiện nhất thôi. Nếu không Ryan hẳn cũng nghĩ ra một cách nào khác. Tôi cố giải thích như vậy, nhưng cô ấy lại nói theo kiểu “đàn ông các anh chẳng chịu hiểu gì cả nhỉ?” Mặc dù tôi nghĩ ngay bản thân cô ấy cũng chẳng hiểu được nữa là, nhưng tôi vẫn yêu cô điên cuồng.

“Và anh khai trước Hội Kỷ rằng em đã đưa chìa cho anh? Anh có biết đến giờ bố em vẫn còn tin vào điều ấy không?”

Chà, tôi thấy thở phào vì Cherian đã cắn câu. Làm sao Neha có thể hiểu được? Nếu họ biết bọn tôi đã sao chìa khóa thì bọn tôi đã trở thành tội phạm hình sự rồi. Mà có thể bọn tôi đúng là tội phạm thật nhỉ. Nhưng đó không phải là mấu chốt vấn đề. *Mèn ơi, sao giải thích mọi việc cho con gái lại khó khăn thế nhỉ? Sao cô ấy không lờ được nó đi? Tôi có nên nói cho cô những lời cô muốn nghe không, ngay cả khi chúng rất ngớ ngẩn?*

“Neha à, anh biết anh đã làm những điều xấu ấy. Nhưng nhìn theo khía cạnh nào đó, thì đó không phải là anh. Đó không phải là Hari của em,” tôi nói. Hiển nhiên, câu nói ấy chả có ý nghĩa gì. Nhưng con gái là thế đó. Chỉ cần nói ra những thứ ngớ ngẩn và rắc rối là thế nào họ cũng cắn câu.

“Thế thì tại sao Hari? Tại sao?”

“Anh không biết nữa. Anh gặp em dù chỉ một lần thôi có được không?”

“Còn khuya. Chuyện chúng mình đã chấm dứt rồi.”

Đoạn cô đập máy, bứt dây rồi để nguyên như thế cả ngày. Điều này có nghĩa là tôi phải đợi thêm một tháng nữa, nói cách khác là phải chịu đựng thêm ba mươi đêm thức trắng.

Vào ngày mười một tháng sau, tôi cứ rấm rứt chỉ muốn điện ngay cho cô.

Mười giờ sáng, tôi ngủ dậy. Cuối cùng cũng tới ngày này, tôi tự nhủ và xuống giường ngay tấp lự. Tôi phải giữ cho cuộc gọi thật nhanh gọn, và nghĩ ra những lời lẽ thật hiệu quả. Trên đường xuống nhà, tôi chợt thấy có một bà già leo lên thang. Chắc là mẹ đứa nào, tôi nghĩ bụng, dù trong đầu thoáng thấy quen quen. Rồi tôi chợt vỡ ra – là mẹ Alok.

“Cháu chào bác. Là cháu, Hari đây ạ,” tôi nói.

“A chào cháu Hari. Dạo này cháu đi đâu thế? Bác phải đến thăm vì đã hai tháng rồi Alok chưa về nhà. Nó có sao không cháu?” Bà thở hển hển.

“Dạ? Alok vẫn bình thường bác ạ. Chắc là bận làm đề án thôi.” Tôi phải mau nghĩ cách ngăn không cho bác gặp Alok mới được.

“Bác trai cháu đang ở trong xe lam dưới nhà. Cháu gọi nó giùm bác đi, cả nhà đang lo lắng lắm,” bà nói.

“Vâng được ạ,” tôi chạy ngược lên. Alok đang ngồi dựa lưng trên giường, đọc tạp chí và ăn khoai tây chiên.

Ryan ngồi ngay cạnh đó, tay lật một tạp chí khiêu dâm, phì phèo thuốc lá bốc mùi nồng nặc khắp phòng.

“Các cậu điên à? Sáng sớm ra đã hút thuốc xem khiêu dâm,” tôi quở trách.

“Cậu làm gì mà quỳnh lên thế? Khi mọi thứ đều tươi mới, phải hưởng thụ ngay chứ,” Ryan đáp.

“Alok, bố mẹ cậu đang ở đây,” tôi nói.

“Hả?” Alok nói, khoai tây rơi từ tay xuống giường.

“Ừ, mẹ cậu đang leo cầu thang lên đấy. Có vẻ bà rất bức và lo lắng vì cậu không chịu gọi về.”

“Ý cậu là bà ấy đang leo lên đây á?” Alok nguẩy tay cho khói thuốc tản ra.

“Ừ, và chẳng mấy chốc sẽ thấy đồng xương gãy của cậu.”

“Mẹ kiếp,” Alok nói.

“Cứ ở yên đấy. Mình sẽ lấy chăn phủ lên,” Ryan nhét quyển tạp chí khiêu dâm xuống dưới đệm giường.

“Không được, bố cậu ấy đang chờ dưới nhà để gặp cậu con trai duy nhất.” Tôi cầm túi khoai lên nhâm nhi. Thật khoái khi được chứng kiến hai cậu này giờ mới bấn loạn.

“Mẹ kiếp. Mẹ kiếp. Mẹ kiếp.” Alok hối hả xếp lại gối.

“Và tứ nghĩ cậu nên chửi vừa thôi,” tôi nói.

Một phút sau, mẹ Alok gõ cửa. Thật khôi hài khi chứng kiến bao nhiêu việc xảy ra chỉ trong một phút ngắn ngủi. Ryan vứt gạt tàn, tranh ảnh khiêu dâm và những chai vodka ra ngoài. Cậu ấy còn kịp sắp xếp sách giáo khoa và bài vở ngay ngắn trên mặt bàn. Tất cả quần áo bẩn được nhét vào trong chiếc tủ áo căng phòng.

“Con chào mẹ. Sao tự dưng mẹ lại đến chơi thế này,” Alok lên tiếng.

“Alok. Mẹ không muốn nói chuyện với con. Con đã quên hẳn cái nhà này rồi.” Mẹ Alok đặt mấy hộp kẹo bánh lên bàn. Tôi nghĩ bụng không biết mình lấy ăn bây giờ thì có sao không nhỉ.

“Con bận lắm ạ,” Alok nói.

“Thôi đi. Đã hai tháng trời rồi, con không hề gọi một cú kể từ cái hôm con gọi hỏi thăm về sức khỏe bố con và đám hứa hôn

của chị con. Đã có gì xảy ra? Con không muốn nghe về những khó khăn của gia đình mình nữa hay sao?”

“Không mẹ ạ. Chỉ là cái đề án của thầy Veera, làm bọn con quần quật suốt ngày,” Alok nói.

“Ôi, con trai tôi học hành vất vả quá,” mẹ Alok quay sang tôi và Ryan, “thỉnh thoảng các con cũng phải biết giải lao chứ. Xét cho cùng, chỉ còn một kỳ nữa là các con sẽ bắt đầu đi làm rồi,” bà nói.

Ryan và tôi mỉm cười, tiếp tục nhìn vào mấy hộp bánh kẹo. *Nào bác, xin bác hãy mời đi.*

“Alok, cuối tuần sau con phải về nhà. Nhìn kìa, ngay cả bố con cũng phải nằm xe lam đến tận đây thăm con,” bà nói.

“Mẹ thuê xe à! Bảy mươi rupee chứ có ít đâu,” Alok nói.

“Chẳng thế thì phải làm sao với bố con? Mà xét cho cùng, con trai tôi cũng sắp đi làm ra tiền rồi,” mẹ Alok đáp. “Còn Hari, sao không ăn bánh viên đường bác làm đi.”

Chẳng chờ bà nói xong, cả Ryan và tôi vớ ngay lấy mấy cái hộp.

“Kể cả thế, vẫn phải tiết kiệm chứ mẹ,” Alok nói.

“Im lặng chứ. Xem này, chị con cũng gửi cho con cái quần bò mới. Tiền bỏ ống của nó đấy,” bà lôi ra một cái túi nâu.

“Cảm ơn mẹ. Con sẽ để dành cho dịp nào đặc biệt,” Alok nói.

“Nhưng bây giờ cũng phải thử xem có vừa không chứ. Dậy đi nào,” mẹ Alok nói.

“Không, tí nữa con thử sau,” Alok nói.

“Sau gì mà sau? Thử ngay đi, nếu không vừa còn sửa. Đừng có lười, dậy đi,” mẹ Alok lay chân cậu ấy, chắc chắn là đau lắm.

“Không mẹ ơi,” Alok nghiêng răng.

“Dậy đi,” mẹ Alok khăng khăng, kéo tấm chăn ra. Lẽ ra bà không nên làm thế. Vì đùi và chân Alok vẫn còn bó bột, bàn chân thì vẫn còn dấu chỉ khâu. Ngay cả bọn tôi còn chẳng muốn nhìn.

“Ôi trời ơi,” mẹ Alok buông tay, há hốc miệng.

“Con đã bảo mẹ rồi,” Alok đẩy bà ra, chắc đang ao ước cho bà lẽ ra đừng đến.

Mẹ Alok lão đảo, Ryan phải đỡ bà ngồi xuống ghế. Tôi bưng cho bà một ly nước.

“Có chuyện gì xảy ra thế? Đứa nào nói xem nào?” bà hỏi.

Ryan nhìn tôi. Đã đến lúc bọn tôi xin cáo lui.

“Bọn cháu xuống nhà chào bác trai và sẽ nói rằng Alok đang ở trong phòng thí nghiệm nhé. Được không bác?”

Bà gật đầu, hai mắt đã đẫm nước. Trong gia đình bà liệu còn có người đàn ông nào có thể tự đứng trên đôi chân của mình không?

“Mẹ cứ bình tĩnh. Chỉ là một tai nạn lái xe buổi tối hôm trước thôi...” Alok nói khi chúng tôi đóng cửa lại. Tôi khá chắc rằng bác ấy biết ngay Alok nói dối. Tai nạn xe máy mà Ryan và tôi lại hoàn toàn lành lặn, nghe rất chi là vô lý. Nửa tiếng sau, chúng tôi thấy bà đi xuống, lau nước mắt. Chúng tôi đứng bên chiếc xe lam, cố trò chuyện với bố Alok. Ông đang trong tâm trạng vui vẻ, chắc là đang thưởng thức một ngày dã ngoại hiếm hoi.

“Alok bận phỏng?” Ông trề môi ra.

“Ừ. Bọn nó đang vướng một đề án quan trọng,” mẹ Alok đáp, leo lên xe.

“Chào bác ạ.” Ryan và tôi vẫy tay.

“Về Rohini chứ bà?” bác tài hỏi, khởi động xe.

“Không, chở tôi đến khoa Cơ khí.”

“Gì cơ bác?” cả hai đứa đồng thanh.

“Có những thứ người làm mẹ có thể linh cảm được, dù con cái không nói ra. Bác muốn đến gặp thầy Veera của các cháu trước khi về nhà,” bà nói, rồi chiếc xe đi mất hút.

“Bác ấy sẽ phát hiện ra mất. Bác ấy sẽ phát hiện ra vụ Hội Kỷ,” tôi lay vai Ryan.

“Kệ bác ấy. Bác ấy xứng đáng được biết,” Ryan khoác vai tôi.

Sau khi mẹ Alok đi, chúng tôi đến tiệm Sasi ăn sáng.

“Hôm nay tớ phải gọi cú điện thoại nữa,” tôi nói.

“Cô nàng vẫn giận cậu lắm hả?” Ryan hỏi.

“Một tháng trước thì là vậy. Chắc cô ấy phải nhớ tớ chứ đúng không?”

“Chưa chắc. Nếu nhớ thì sao lại im bặt như thế?” Ryan rút trong túi quần bỏ ra một phong bì nâu.

Ông Sasi bưng ra một đĩa parantha. Ryan để lá thư lên bàn, và bắt đầu xé chiếc bánh nóng hổi.

“Đi ăn ở đây mà không có Alok thật là khác nhỉ. Việc ăn uống mất hẳn sự hồi hả,” Ryan nói.

“Thư nhà đấy à?” tôi hỏi.

“Ừ, nhưng không phải từ nhà. Họ đang ở LA hay sao ấy,” Ryan nói.

“Bao lâu thì bố mẹ cậu viết một lần?”

“Trước thì là hằng tuần, rồi hai tuần một lần. Giờ thì một tháng

một lần,” Ryan phết bơ lên bánh.

“Cậu không viết lại à?”

“Không, trừ phi đó là một lá thư theo dịch vụ chuyển phát. Cậu đưa thư bao giờ cũng bắt tớ viết vài dòng khi nhận.”

“Thế thì sao vậy Ryan? Ý tớ là, họ đi nước ngoài chỉ để kiếm kế sinh nhai. Sao cậu lại ghét họ thế?”

“Tớ có ghét đâu, chỉ thờ ơ thôi. Để tớ gọi thêm bánh.”

“Thôi đi. Làm sao thế được? Ý tớ là, thế sao cậu lại cắt hết thư của họ? Tớ thấy rồi, phải đến cả vài trăm bức cắt cạnh đồng vodka.”

Ryan thôi nhai. “Phức tạp lắm. Tớ không muốn nhắc đến làm gì.”

“Cậu không kể với cả tớ ấy à?”

“Họ khó hiểu lắm. Sau khi tốt nghiệp trường nội trú, tớ đã cố nài họ để cả nhà được ở cùng nhau, nhưng việc kinh doanh quốc tế rất thuận lợi nên họ buộc phải ra đi. Chắc hẳn những gì tớ muốn còn chưa bao giờ hiện lên trong đầu họ. Thế nên, được rồi, con sẽ nhận những tấm séc đô la của bố mẹ, cảm ơn nhé. Nhưng đừng có tỏ ra nhớ nhung gì ở đây. Nếu nhớ thật thì thể hiện bằng hành động đi chứ!”

“Cậu có kể cho họ nghe về vụ Hội Kỷ không?”

“Cậu điên à?”

“Thì cậu biết đấy, sau khi tốt nghiệp cậu có thể tiếp quản công việc kinh doanh của họ luôn. Ý tớ là, cậu đã biết khả năng tìm việc của bọn mình sẽ khó khăn tới mức nào rồi. Nhưng cậu chắc không phải lo đâu.”

“Thà xuống địa ngục còn hơn,” Ryan nắm tay thành đấm. “Không bao giờ. Tớ thà mở quán bán parantha, đi làm cửu vạn, rửa ô tô còn hơn là vào làm việc cùng họ.”

“Họ vẫn là bố mẹ cậu mà...”

Cậu ấy ném cho tôi một cái nhìn ghê rợn. “Thế à, cảm ơn cậu nhé. Tớ về phòng thăm Alok đây. Cậu vui vẻ với cô em của cậu đi.”

“Ryan, cậu có thể bỏ dở đề án dầu bôi trơn ngay khi nó sắp thành công được không?” tôi hỏi.

“Hử?”

“Trả lời đi.”

“Đấy là thứ hay ho duy nhất tớ từng làm ở IIT. Đấy là đam mê, là nhiệt huyết, là niềm tin của tớ. Không, làm sao tớ bỏ dở nó được?”

“Có thể việc kinh doanh gốm sứ này là đề án dầu bôi trơn của bố mẹ cậu thì sao?” Tôi cũng đứng dậy theo.

Ryan nhặt lá thư lên và rảo bước ra khỏi quán.

“Trả lời đi Ryan,” tôi hét vọng theo.

Cậu ấy nhét lá thư lại vào trong túi.

“Neha, phải em không?” tôi hỏi, dù đã biết chắc một trăm phần trăm.

“Hari à?” giọng cô không giấu nổi sự thật là cô đã mong đợi cuộc gọi này.

“Trước khi em dập máy, xin nghe anh nói điều này được không?” tôi lấy vẻ khiêm nhường.

“Em không dập đâu. Anh muốn nói gì?”

“Anh nhớ em. Và anh yêu em. Trời ơi, anh đã lại gần được bên em đến nhường ấy, chỉ để làm mọi chuyện hỏng cả. Anh muốn có được điểm A trong môn của bố em. Anh cứ nghĩ điều ấy sẽ khiến ông ưa anh. Và thế là, ba thằng bọn anh tự dưng lại nghĩ ra cái Chiến dịch Quả lắc ngớ ngẩn ấy. Rồi họ đã họp Hội Kỷ hòng làm bọn anh hết đất sống. Còn bây giờ thì lại đến lượt em không muốn nói chuyện với anh nữa...” Giọng tôi nhẹ dần, chỉ còn là tiếng thì thào.

“Hari?”

“Gì cơ?”

“Em cũng nhớ anh,” Cô bật khóc.

Tôi ước gì mình cũng khóc được theo, nhưng những lời ấy đã khiến tôi thấy quá hạnh phúc. Tôi tự đập tay với mình trong đầu và cố kiểm soát sự lâng lâng này. Bụng tôi bảo dạ, phải giữ nguyên thái độ nghiêm trọng, giữ nguyên thái độ nghiêm trọng.

“Ôi Neha, đừng khóc,” tôi nói, mà lời dỗ này lại khiến cô khóc to lên. Chẳng biết tả cho bạn cái cảm giác vui sướng thế nào khi có một người con gái khóc vì nhớ bạn.

“Em không thể, Hari ạ. Em không thể quên anh được. Sao anh lại đi làm những chuyện ấy chứ?” cô nói.

Được, có chút tiến bộ rồi. Từ “sao anh dám” đến “sao anh lại” quả là không tồi. Tôi làm là có lý do đấy chứ, dù cho chúng có ngớ ngẩn đến mức nào. Và lúc này tôi không phải kể ra hết cơ mà.

“Anh có thể giải thích cho em nghe. Mình gặp nhau nhé? Chỉ mười phút thôi?”

“Mình có nên không? Ý em là, bố bắt em thì không bao giờ gặp lại anh nữa.”

Hừm, làm sao đỡ lại bây giờ nhỉ? Tôi cố nghĩ ra một tiêu chí nào đó để vô hiệu hóa lời thề ấy, nhưng chẳng nghĩ ra gì.

“Anh nhớ em, Neha ạ.” Khi không biết nói gì, hãy nói những lời mùi mẫn.

“Em cũng nhớ anh. Anh đến tiệm kem lúc hai giờ nhé.”

“Được. Nhưng với một điều kiện.”

“Gì nữa?”

“Lần này mình đừng gọi kem dâu nhé? Anh thích sô cô la hơn.”

“Thôi đi Hari,” cô không giấu nổi, phải bật cười. Đấy, tôi đã thành công rồi. Chỉ một cú điện thoại đã biến nước mắt thành nụ cười, khuyến mại thêm một buổi hẹn hò. Tôi nháy một điệu ở ngay bất điện thoại, khiến cho mọi người xung quanh cứ tưởng tôi đã trúng số.

“Gặp em lát nữa nhé,” tôi nói rồi đập máy, và nghe tiếng đồng một rupee chạy xuống máy. Quả là một cách tiêu tiền thật tuyệt vời.

Neha nán lại tiệm kem hai tiếng liền, lâu hơn mười lần số thời gian đã thỏa thuận. Đến cuối buổi, tôi đã kể cho cô mọi chuyện. Cô không giận dữ được lâu. Tôi đoán một phần là vì tôi đã mua cả kem dâu lẫn kem sô cô la, mà cũng có thể cô vui vì được gặp tôi. Chúng tôi hẹn nhau thêm một buổi vào tuần sau, và chẳng mấy chốc chúng tôi đã quay lại chu kỳ “ra lịch hẹn buổi sau ở buổi hẹn này”. Điều này thực sự giúp tôi tiêu đi những thời gian nhàn rỗi trong học kỳ bị đình chỉ này. Mỗi ngày chúng tôi làm việc tám tiếng trong phòng thí nghiệm của thầy Veera, có hôm lên đến mười, mười hai tiếng. Ryan còn làm nhiều hơn, có khi mười sáu tiếng. Cậu ấy tháo tung cái xe của mình ra để làm thí nghiệm, khiến chúng tôi phải cực nhọc đi bộ khắp khuôn viên. Alok phải

dùng nạng suốt một tháng, và sau đó thì có thể tự lê đi được. Thầy Veera rất ưa đề án đã chỉnh sửa, và liên tục thông báo cho chủ nhiệm về sự tiến bộ của ba đứa chúng tôi. Thầy chưa hề nhắc gì tới việc để trống học bạ và bù tín chỉ, nhưng chúng tôi đều hiểu rằng sẽ có rất ít hy vọng, cho tới khi chúng tôi hoàn thành xong đề án. Một tuần trước khi học kỳ kết thúc, chúng tôi nộp bản đề án cuối cùng cho thầy Veera, tổng cộng là hai trăm trang, lần này đề tên cả Ryan, Alok, và tôi.

“Ái chà, một đề án dày cộp,” thầy nói.

“Gần như là một nghiên cứu hoàn chỉnh đấy ạ. Bọn em đã tách hỗn hợp tối ưu thành mảng riêng rồi đấy ạ.” Ryan nói.

“Thầy biết rồi. Cái này còn hơn cả một đề án,” thầy Veera lật qua tập giấy, “tôi vẫn không tin được bốn tháng đã qua rồi.”

“Em cũng thế. Giờ đã đến lúc bọn em lại được lên lớp rồi,” tôi nói.

“Lên lớp liên tục luôn. Lần này là tín chỉ đầy đủ luôn, em sẽ không cúp học nữa,” Alok nói.

“Em cũng thế, phải không Ryan?” tôi nói.

“Ừ, tớ cũng đi cùng các cậu vậy,” Ryan nói. “Thế nào đây thưa thầy, bọn em phải làm gì với cuốn toàn thư này bây giờ?”

“À,” thầy Veera bỏ tập đề án lại lên bàn, “thầy sẽ xem lại một lần cuối, và nếu không phải sửa gì hệ trọng, thì thầy sẽ đem nộp luôn. Làm việc tốt đấy, hãy nghỉ ngơi một tuần đi, trước khi vào kỳ mới bận rộn.”

“Thế còn tín chỉ và học bạ thì sao thầy,” Alok nhắc.

“Để sau đi. Tùy thuộc và đề án được hưởng ứng hay không nữa chứ. Đừng lạc quan quá, nhưng ta sẽ biết sớm thôi,” thầy

Veera đáp.

Chúng tôi rời văn phòng thầy, rời công trình ba tháng ròng của mình. Có thể việc này sẽ không đưa chúng tôi đến đâu, nhưng ít ra ba đứa đã cố hết sức. Học kỳ cuối sẽ khai giảng ngày mùng năm tháng Một, chỉ một tuần kể từ hôm nay. Và sáu ngày sau, vào ngày mười một, là buổi hẹn lớn của tôi với Neha, vì cô sẽ rảnh cả ngày. Ước gì cô ấy sẽ lại cho phép tôi đến nhà nhỉ, tôi nghĩ.

Chương 25

Ngày của những bức thư

Ngày đầu tiên của học kỳ cuối mang đến cho tôi cảm giác đặc biệt y như ngày đầu tiên vào học ở đây. Chúng tôi dậy lúc sáu giờ để chuẩn bị cho lớp lúc tám giờ sáng. Ryan tắm xong, rồi chải đầu thật cẩn thận suốt hai mươi phút sau.

Vậy mà chúng tôi vẫn đến sớm. Đó là môn “Đông lạnh và Điều hòa nhiệt,” còn gọi là Đông Điều, của thầy Saxena. Đây là một giáo sư kỳ cựu, và nghe đồn sẽ là đề cử tiếp cho chức trưởng khoa. Đây là nếu Cherian chuyển đi làm việc khác, hoặc qua đời. Mà cả hai khả năng ấy đều không dễ gì xảy ra trong lúc này, nên thầy Saxena đành hài lòng dạy sinh viên năm cuối cách giữ lạnh mọi thứ. Ba đưa tôi tới lớp sớm nhất, thế mà thầy đã ở trong lớp rồi.

“Xin mời, xin mời,” thầy Saxena chào. “Thật ngạc nhiên quá. Ai lại nghĩ học sinh năm tư lại đến lớp sớm chứ nhỉ.”

Chắc thầy nói đúng. Ở kỳ cuối này, mọi người còn bận chuẩn bị đi phỏng vấn xin việc và nộp hồ sơ học MBA. Ba đưa tôi còn chẳng buồn để ý xem năm nay có những công ty nào tuyển dụng, vì ngay việc có tốt nghiệp được không chúng tôi còn chẳng biết nữa là.

“Chào thầy ạ,” Ryan đáp, trong khi chúng tôi chọn chỗ ngồi ở hàng đầu. Đây là lần đầu trong bốn tháng chúng tôi được lên lớp lại. Chiếc bảng đen chưa bao giờ có vẻ thân thương như lúc này. Tôi tự hỏi không biết tiết học sẽ bắt đầu lúc mấy giờ.

“Các cậu tên gì?” thầy Saxena nói.

“Tôi đã từng nghe thấy mấy tên này ở đâu rồi,” thầy đáp sau khi nghe ba đứa xưng tên, trán thầy nhăn lại để cố nhớ ra.

“Bọn em bị phạt trong cuộc họp Hội Kỷ kỳ trước thưa thầy. Thầy cũng ngồi trong hội đồng đấy ạ.” Ryan nói.

“À đúng rồi,” thầy Saxena đáp, “đúng rồi, là cái vụ Cherian. Thế nào, đây chắc hẳn là tiết học đầu tiên của các cậu trong mấy tháng liền nhỉ.”

Ba đứa gật đầu đồng loạt.

“Thảo nào. Thế giờ các cậu sao rồi? Có tốt nghiệp được đúng kỳ không đấy?” thầy hỏi. Tôi không chắc liệu sự quan tâm trong giọng của thầy là thật, hay thầy chỉ muốn giết thời gian trước khi vào lớp.

“Bọn em bị thiếu năm tín chỉ thưa thầy. Kể cả khi bọn em đã dồn môn lên kỳ này,” Alok nói.

“Các cậu học mấy môn kỳ này?”

“Sáu ạ,” tôi đáp.

“Ái chà. Hầu hết mọi sinh viên kỳ cuối đều chỉ học hai. Và kể cả thế, cũng chẳng mấy ai lên giảng đường cả. Các cậu sẽ lên giảng đường suốt ngày,” thầy Saxena nói.

“Dạ vâng thưa thầy. Không còn cách nào khác.” Tôi nhún vai.

“Các cậu đã thử xin thầy Cherian về vụ thiếu tín chỉ chưa?” thầy hỏi.

“Thầy Veera đang cố xin hộ bọn em ạ,” tôi nói.

“Hừm. Gì thì gì, hệ thống này khắc nghiệt thật đấy. Nhìn vào ba cậu mà xem, ngay cả với GPA thấp thì lẽ ra cũng vẫn có thể xin

được việc. Năm nay nhiều công ty phần mềm tuyển người lắm. Nhưng cái Hội Kỳ ấy đã làm hỏng hết cả cái bằng tốt nghiệp của các cậu rồi còn gì,” thầy nói.

Trong vài phút kế tiếp, một vài sinh viên lựa thưa vào lớp. Tôi nghĩ lớp hôm nay chỉ có khoảng mười người, dù danh sách học viên có những ba mươi. Tôi còn nhớ những môn có tiết lúc tám giờ ở những học kỳ trước mà chúng tôi chẳng bao giờ đi học, ngay cả khi lên năm hai và năm ba. Nhưng lúc này đây, tôi lại nhấp nhúm chỉ mong được học ngay.

“Định luật nhiệt động học thứ ba,” thầy Saxena nói khi quay lên bục giảng.

Ryan, Alok và tôi bỏ bút ra và ghi chép từng lời thầy nói suốt một tiếng sau đó.

Vài tuần sau khai giảng kỳ cuối, tôi gặp lại Neha. Lần đầu tiên tôi phải nháo nhào chuẩn bị đi kéo muện cuộc hẹn. Cuối tuần này tôi phải làm cho xong năm bài tập về nhà, đó là chưa kể phải ôn bài cho những bài thi phụ sắp tới. Lần này tôi không được phép trượt bất cứ một môn nào, và lạ thay, giờ tôi lại nung nấu một lòng ham học trong những ngày cuối này ở IIT. Nhưng một buổi hẹn với Neha là một buổi hẹn với Neha, và tôi chỉ kịp dập ghim lại những tờ bài tập công thái học rồi rảo cẳng chạy thẳng tới tiệm kem.

“Muộn hai chục phút! Anh có biết anh muộn hai chục phút không?” Neha nói.

“Anh xin lỗi, vì bài tập...”

“Hôm nay em phải về sớm. Gia đình bác anh trai bố đến ăn tối, và bố gần như phát điên vì chuẩn bị cho cuộc viếng thăm này. Và từ khi nào anh lại mê mải làm bài thế hả?” Cô chưa chịu buông

hai tay đang chống nạnh xuống.

“Anh chẳng biết nữa, anh chỉ không muốn ôm vào bất kỳ một rủi ro nào. Anh mua kem cho em nhé?”

“Không cần. Trong lúc đợi em đã ăn một ly rồi. Và tối nay có khách nên bữa tối sẽ rất nhiều đồ ăn. Em lại còn đang cố giảm nữa,” cô nói.

“Giảm gì?”

“Cân chứ còn gì.”

“Thật á? Tại sao? Em trông ổn mà.”

“Không dám đâu. Anh phải nhìn bọn con gái trong trường em. Mà thôi, dạo này anh sao rồi?”

“Thì toàn lên lớp, lên lớp, và lên lớp. Tám giờ sáng đến sáu giờ tối, ngày nào cũng như ngày nào. Rồi thêm ba giờ trong thư viện. Rồi hai giờ nữa đến làm bài và ôn bài. Anh phát điên mất. Nhưng phải làm gì bây giờ? Anh chưa từng phải học nhiều môn cùng lúc thế này.”

“Thế Ryan và Alok thì sao?”

“Cũng nai lưng ra như thế thôi. Thế mà bọn anh vẫn thiếu tín chỉ.”

“Thế còn cái kế hoạch HĐK của bọn anh thì sao? Gì mà Hợp tác để Kiểm soát...”

“Toàn vớ vẩn thôi. Mọi thứ không xảy ra theo những cách ấy đâu Neha ạ. Anh biết chắc luôn. Giờ đây anh có thể bận bịu thật, nhưng ít ra anh còn học được một chút gì đó. Anh không chỉ sao chép bài giảng và chống lại hệ thống. Đấy không phải là mục đích chính.”

“Ái chà, anh chàng lông bông đã trở nên nghiêm túc từ lúc nào vậy. Thế mục đích chính là gì hử?” Giọng cô nhí nhảnh, đây luôn là một dấu hiệu tốt.

“Là nạp kiến thức. Là tận dụng hệ thống đến hết mức có thể, ngay cả khi nó đầy khuyết điểm. Và là việc không nghe cái cậu Ryan ngớ ngẩn ấy lải nhải cả ngày,” tôi nói.

“Anh thông thái lên rồi đấy. Em lại thấy nhớ chàng lông bông.”

Tôi im lặng và nhìn vào mắt cô. Rồi, trong một tích tắc, tôi nhòe dậu và hôn lên môi cô.

“Hari! Anh điên rồi sao? Ở đây mọi người biết em đấy!”

“Chỉ để cho em biết rằng chàng lông bông vẫn ở đây thôi mà.”

“Dạ vâng. Mà thôi, xem em có gì đây này,” cô lấy ra một mẫu giấy từ trong túi.

“Là lá thư của anh em.”

“Ừ, lá thư cuối của anh ấy. Em muốn anh giữ nó.”

“Tại sao?” Thật là một món quà kỳ dị, nói một cách giảm tránh nhất.

“Em không biết. Bố không còn tin em nữa. Và cứ thỉnh thoảng ông lại vào lục lọi phòng em. Em không muốn ông tìm thấy thứ này.”

“Thật à? Ông ấy gây cho em nhiều phiền toái lắm ư?”

“Không nhiều lắm. Chỉ là em không nói chuyện nhiều với ông nữa. Nhưng hôm nọ em có nghe ông nhắc tới bọn anh đấy.”

“Gì cơ? Lúc nào?”

“Em sẽ kể. Nhưng anh sẽ giữ thư cho em nhé?”

“Em biết là anh sẽ giữ mà. Ông ấy nói gì?”

“Hôm ấy chủ nhiệm Shastri đến nhà em. Họ bàn về cái đề án nào đó.”

“Đề án dầu bôi trơn.”

“Ừ, đại loại thế đấy. Thầy Veera đã gửi cho mỗi người một bản. Chủ nhiệm Shastri rất ấn tượng với kết quả nghiên cứu.”

“Thế bố em nói gì?”

“Em không nghĩ anh muốn nghe đâu.”

“Không, kể đi chứ,” tôi to tiếng. Sao con gái cứ vòng vo mãi mà không nói vào điểm chính thế nhỉ?

“Ông nói đề án cũng tạm được. Nhưng rồi ông bảo chủ nhiệm Shastri đừng tin mấy đứa sinh viên này. Ông bảo ‘Ai mà biết được? Bọn nó đã gian lận một lần, thì lần này cũng có thể gian lận để ra kết quả đẹp. Bọn nó chỉ muốn xin tín chỉ thôi.’ Đấy, chỉ có vậy.”

“Vớ vẩn quá đi mất. Thật vớ vẩn. Em biết không Neha, bọn anh đã mưa mặt ra mới hoàn thành được cái đề án đó đấy.”

“Em biết. Nhưng ông nói vậy đấy. Và chủ nhiệm Shastri bảo bố em cứ nghĩ thêm một thời gian nữa đi.”

Tôi trải lá thư lên mặt bàn, những lời cuối cùng của Samir. Một người chán ngán phải chạy theo mong muốn của bố mình để vào IIT đến mức thà chọn cách quyên sinh. Tôi tự hỏi không biết để cho tàu cán qua thì đau đớn đến mức nào.

“Hai thỏi kem dâu lớn nhé,” tôi nghe thấy một giọng nói sau lưng.

“Xin chào ngài Cherian. Có chuyện gì thế ạ, có khách tối nay

ạ?" cậu phục vụ hỏi.

"Ừ, anh trai tôi từ Canada về chơi. Bác ấy thích ăn kem lắm," giọng thầy Cherian đáp.

Tôi đóng băng tại chỗ, như kem đủ các vị trong tủ lạnh. Neha cũng đóng băng. Chúng tôi ngồi ngay đối diện ông ấy, và không thể chạy ra khỏi quán được. Cả hai thậm chí cầu nguyện ông ấy không trông thấy. Nhưng đây là Cherian. Chỉ một cái bóng phản chiếu qua khung quầy bọc thép cũng đủ.

"Neha!" ông quay đầu về phía chúng tôi. Tôi nghĩ hẳn tất cả kem trong quầy phải tan chảy ra dưới giọng nói ấy.

Neha không nói gì. Tôi không chuyển động. Tôi còn nhớ lần cuối gặp Cherian là trong lần họp Hội Kỳ. Ông ấy có làm hỏng đời tôi lần nữa hay không? Tôi còn chưa kịp gọi kem.

Cherian bước tới, ngồi xuống cạnh tôi. Tim tôi đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực và chạy khỏi quán kem.

"Cậu to gan quá. Đồ oe con chết giẫm, to gan thật đấy." Ông nhìn lom lom vào tôi.

Neha nuốt nước bọt định lên tiếng, nhưng ông ra hiệu cho cô im.

"Thưa thầy, em chỉ... thưa thầy... em phải... thưa thầy, em chỉ tình cờ gặp lại cô ấy thôi," tôi vừa nói vừa nghĩ.

"Cậu lại nói điều gì nữa?" Cherian đấm tay xuống bàn đến rầm một tiếng, đúng chỗ lá thư, suýt thì làm rách nó.

"Bố, cẩn thận nào," Neha vừa nói vừa cố đẩy tay ông bố ra ngoài.

"Cái gì nữa đây?" Cherian hỏi.

Neha xòa bàn tay ra, chặn lên lá thư.

“Không có gì. Không có gì đâu bố.”

“Cái gì đấy, thằng oe con?” Cherian quay sang tôi, nắm đấm vẫn ấn xuống lá thư. “Thư tình cậu viết để cho con tôi vào trông à? Tôi đã cấm cậu không được bén mảng đến gần nó cơ mà. Hóa ra một Hội Kỹ vẫn chưa đủ phỏng?”

“Là thư của Samir đấy ạ,” tôi nói.

“Hari, im đi,” Neha nói theo phản xạ.

Tôi không biết vì sao tôi đã thốt ra điều ấy. Nhưng tôi sẽ không lặp lại lần nữa.

“Nó nói gì thế?” thầy Cherian hỏi.

Neha và tôi đều giữ im lặng.

“Neha, bỏ tay ra,” Cherian nhìn cô chăm chăm.

Neha bỏ tay ra, chỉ để đưa lên mặt lau nước mắt. Cherian nhặt lá thư lên và đọc trong im lặng.

Ông cố hết sức để giữ bình tĩnh, nhưng đôi mắt ông rụt vào, và các ngón tay bắt đầu run lên. Ông đọc lại lá thư một lần, hai lần, rồi ba lần nữa. Hai thỏi kem ông vừa mua đã tan chảy thành một vũng kem trên bàn, nhưng cái vũng ý nghĩ trong đầu thầy Cherian lại khiến chúng tôi e ngại hơn. Ông bỏ kính ra, rồi đôi mắt ông đã làm một điều không ai nghĩ tới. Ngay tại đây, vị trưởng khoa của chúng tôi, kẻ tra tấn cuộc đời tôi, đã ằng ặc nước mắt. Hai giọt nước mắt lớn ứa ra bên khóe. Và tôi đã ngồi đó, bên hai bố con nhà Cherian, ngắm họ khóc ròng. Lẽ ra tôi có thể tham gia vào khóc cùng, nhưng tôi không thấy có hứng. Thêm nữa, tiệm kem có phải là chỗ để khóc thành nhóm thế này đâu.

“Bố, bố có sao không?” Neha gạt nước mắt.

Rồi bố cô khóc nức nở một cách không thể tự chủ được. Thật lạ khi phải chứng kiến một người đàn ông lớn tuổi khóc tu tu. Ý tôi là, bạn cứ ngỡ họ mới là người sẽ khiến bạn khóc. Tôi chỉ mong có Ryan ở đây.

“Bố, ta về nhà thôi,” Neha đứng dậy.

Cherian chịu thua con gái. Tôi đưa bịch kem cho Neha, giờ đã là một bịch dung dịch syrup. Ông bố cô cứ hôn lá thư liên tục.

Họ rời khỏi tiệm kem, còn tôi chưa kịp ấn định buổi hẹn sau với Neha. Nhưng tôi thấy quá may mắn vì đã sống sót được sau việc phải đụng độ với Cherian thêm lần nữa. Neha lái xe chở ông bố vẫn đang khóc tức tưởi trên ghế trước.

“Thưa anh, anh có thanh toán cho suất kem vừa rồi không?” cậu phục vụ hỏi.

“Ý cậu là Cherian khóc á. Tức là khóc thật á?” Ryan nghi ngờ.

“Tru lên như sói ấy, đưa tay bưng mặt mà khóc, nước mắt lã chã cho đến khi rời tiệm ấy. Chết tiệt, tớ còn phải trả tiền cho hai thỏi kem ấy.”

“Quá đáng đồng tiền bát gạo. Tớ sẽ trả gấp đôi để xem lại màn trình diễn ấy. Ừ. Ngay cả khi lão ấy phải chịu đau đớn. Tuyệt!” Ryan múa may một điệu.

“Không buồn cười đâu nhé Ryan. Chắc ông ấy phải sốc lắm,” Alok nói.

“Thế thì sao chứ? Chẳng phải việc của tớ. Nhưng tớ bỏ lỡ mất rồi, tiếc quá!” Ryan nói.

“Thế mình để đến mai hãy làm bài tập được không? Mình có Đông Điều không nhỉ?” tôi hỏi.

“Ừ có đấy,” Alok nói, “thế còn vụ đề án thì sao?”

“Tớ chẳng biết nữa. Neha kể là Cherian không ưng lắm. Để sang tuần bọn mình đến gặp thầy Veera.”

“Các công ty bắt đầu đến tuyển rồi đấy, tớ thấy các loại thông báo dán trên bảng. Nhiều công ty mới ở mảng phần mềm lắm,” Alok nói.

“Xem cũng có ích gì đâu. Nếu vụ tín chỉ không xong thì mình còn những một năm để xem,” tôi lấy giấy trắng ra làm bài.

Đêm đó tôi ngủ lúc bốn giờ sáng. Khuôn mặt Cherian sau khi ông đọc bức thư cứ chờn vờn trước mắt. Đúng là buồn cười thật, như Ryan nói. Nhưng nó cũng thật bi thương. Làm sao một người danh thếp như Cherian lại ra nông nổi ấy? *Những người danh thếp thực ra được tạo bởi thứ gì?* Và cái cách Neha đưa bố về nhà nữa, hẳn cô phải yêu ông lắm. Và Cherian hẳn phải yêu con trai lắm, dù ông là người đã khiến anh ấy phát điên đến mức phải tự kết liễu đời mình. Có phải tất cả phụ huynh đều yêu con mình? Thế còn Ryan thì sao? Cậu ấy có yêu bố mẹ cậu ấy không? Họ có yêu cậu ấy không?

Và rồi tôi nhồm dậy. Vào lúc bốn giờ sáng. Có một sự giục giã khiến tôi phải viết một lá thư. Có thể lá thư khiến buổi sáng nay đảo lộn đã gây ra sự giục giã ấy. Tôi rời Kumaon, đi đến phòng máy tính trường. Trung tâm mở hai tư giờ, giờ này vẫn có sinh viên ngồi trong lách cách gõ lý lịch xin việc. Ừ thì những cuộc phỏng vấn tuyển dụng đã tới rồi, nhưng không phải dành cho chúng tôi.

Bố mẹ yêu quý,

Con Ryan đây ạ. Con xin lỗi phải gõ thư này bằng máy, nhưng con phải viết ngay đêm nay để báo cho bố mẹ biết thời gian vừa qua con sống ra sao. Và không phải mọi thứ đều tốt. Nhưng nếu con không

kể cho bố mẹ, thì con sẽ kể cho ai được đây...

Tôi cứ viết suốt hai tiếng liền. Không phải tất cả những điều tôi viết ra đều rành mạch, nhưng tôi đã viết rất nhiều thứ. Về điểm GPA, về vụ Hội Kỳ, về học bạ lấm lem, về thầy Veera, và về đề án đầu bơi trơn đang bị kẹt. Tôi cũng viết về việc họ đã không yêu tôi đủ nhiều để mang tôi theo. Tôi biết việc đang làm là sai, giả danh Ryan để gõ ra những câu chuyện cuộc đời cậu ấy, những điều bí mật thầm kín của cậu ấy. Nói một cách đơn giản, Ryan sẽ giết tôi nếu cậu ấy phát hiện ra. Nhưng tôi cứ viết cho đến khi mặt trời mọc. Tôi nghĩ mình đã hoàn thành không tồi, ít nhất phải tốt hơn những gì Ryan đã viết. Khi in ra bản cuối cùng, lá thư dài tới mười trang. Việc giả chữ ký Ryan chẳng khó gì, và bố mẹ cậu ấy sẽ chẳng so lại chữ ký để nhận ra đâu. Tôi đã ghi trộm địa chỉ gửi thư từ phòng Ryan. Việc gửi lá thư chết tiệt tốn ba mươi rupee mua tem.

“Cậu đi đâu về đây?” Ryan hỏi khi thấy tôi mò về phòng lúc trời rạng sáng.

“Chẳng có gì đâu. Chỉ đi dạo thôi.”

Nói dối có xấu xa không nhỉ?

Chương 26

Gặp bố vợ

Hôm đó, thầy Saxena phải ngừng lớp giữa chừng. Một bác đưa tin đã truyền cho thầy một lá tin, thầy đọc tin rồi quay xuống lớp.

“Ai là Hari, Ryan và Alok?” Thầy hỏi, thừa biết chúng tôi ngồi bàn đầu.

Chúng tôi mau mắn giơ tay lên.

“Đến phòng thầy Cherian. Thầy ấy muốn gặp các em ngay bây giờ.”

Tôi cố giữ bình tĩnh, nhưng tim tôi đập loạn xạ như có một bộ não riêng. *Có khi nào đây sẽ là hồi kết của đề án dầu bôi trơn? Liệu Cherian có hợp thêm một Hội Kỹ nữa? Liệu ông ấy có bắt tôi cho cảnh sát vì đã mua kem cho Neha? Ông ấy có biết tôi đã thanh toán cả kem của ông ấy không?* Những ý nghĩ chẳng liên quan cứ vụt qua vụt lại cho tới khi chúng tôi tới văn phòng Cherian, với cánh cửa đã được thay khóa mới.

Bên trong, chủ nhiệm Shastri và thầy Veera ngồi cạnh thầy Cherian. Không ai mời chúng tôi ngồi.

“Xin lỗi vì đã gọi các cậu ra khỏi lớp. Nhưng tôi nghĩ phải nói ngay với các cậu khi ba bọn tôi còn ngồi chung với nhau,” chủ nhiệm Shastri nói.

Mấy thầy ngồi cùng nhau luôn là dấu hiệu của phiền toái, tôi nghĩ. Chúng tôi giữ nguyên vẻ im lặng thật sâu và ý nghĩa.

“Bọn tôi đã xem đề án và kết quả nghiên cứu của các cậu với thầy Veera, và ghi nhận rằng các cậu đã tranh thủ học kỳ bị đình chỉ để hoàn thành việc này,” thầy Shastri nói.

Chúng tôi nhìn sang thầy Veera.

“Vâng thưa thầy, ba cậu này đã làm việc trong phòng thí nghiệm của tôi trong ba tháng,” thầy Veera nói.

“Và thầy Veera đã kiến nghị rằng chúng tôi nên ghi vào học bạ các cậu rằng, học kỳ thứ bảy nên được để trống vì lý do theo đuổi dự án nghiên cứu, thay vì bị đình chỉ. Đúng không?”

Chúng tôi đã tự hứa với nhau sẽ không thốt ra một lời nào trong căn phòng này. Đây là một câu hỏi đơn giản, nhưng chúng tôi không muốn bị vướng vào thêm phiền toái nào nữa.

“Trả lời chủ nhiệm Shastri đi,” thầy Veera giục.

“Vâng thưa thầy,” Alok nói.

Tôi không hề đưa mắt qua nhìn Cherian, nhưng sự im lặng của ông thật đáng sợ. Sao nhân vật chủ chốt này lại không nói gì cả nhỉ.

“Thế nghĩa là các cậu sẽ có một học bạ sạch sẽ đúng không?” chủ nhiệm Shastri nói.

Alok, Ryan và tôi gật đầu.

“Rồi, quyết định cuối cùng của việc này là ở trưởng khoa của các cậu. Và các cậu biết rõ rằng rất khó tha thứ những tội lỗi của các cậu. Nhưng lần này, thầy Cherian đã đồng ý phê cho học kỳ thứ bảy của các cậu là học kỳ nghiên cứu.”

“Dạ?” cả ba chúng tôi đồng thanh lên tiếng. Đôi khi, ngay cả một tin tốt cũng có thể gây sốc.

“Ừ, thầy Cherian đã đồng ý. Xin chúc mừng, và các cậu làm việc tốt đấy,” thầy Veera nói.

Tôi quay sang nhìn Cherian lần đầu. Khuôn mặt ông vẫn băng giá như thể không phải là một phần của căn phòng này. Ông ấy bị gì thế nhỉ? Có phải đang phê cần sa không, tôi tự hỏi. Dù là lý do gì, tôi chỉ muốn cuốn xéo thật nhanh khỏi căn phòng này trước khi ông ấy chuyển ý.

“Cám ơn thầy ạ. Cám ơn thầy nhiều lắm ạ,” Alok nói.

“Cám ơn thầy ạ. Bọn em đi được chưa ạ?” tôi hỏi.

“Được. Bọn tôi cũng đi luôn đây,” chủ nhiệm Shastri đáp, khi ông và thầy Veera đứng dậy.

“Nhân tiện tôi hỏi luôn, các cậu thấy học kỳ này ra sao?” chủ nhiệm Shastri hỏi.

“Dạ ổn ạ thưa thầy. Bọn em vẫn thiếu năm tín chỉ ạ,” tôi đáp.

“Sao lại thiếu?” chủ nhiệm Shastri hỏi.

“Bọn em không được học đủ môn để tốt nghiệp trong bốn năm. Nên bọn em không đăng ký xin việc hoặc học cao học được ạ,” tôi nói.

“Ồ, thế các cậu đã học tối đa số môn kỳ này chưa?” chủ nhiệm Shastri hỏi.

“Dạ tất nhiên rồi ạ. Bọn em học kín cả ngày luôn,” Ryan nói.

“Rồi, đây cũng là một việc trực thuộc khoa luôn. Đây là lý do tại sao tôi cứ phải nhắc suốt mấy cậu này là đừng có để dính dáng vào mấy vụ kỷ luật,” chủ nhiệm Shastri nói và rời phòng.

Thầy Veera vỗ vai tôi và cũng rời phòng.

“Dạ, cảm ơn thầy ạ,” tôi nói với Cherian. Tôi không biết tại sao

mình lại nói điều này, có lẽ vì nó là một câu thoái lui thích hợp.

“Hari, cậu ở lại một phút được không,” thầy Cherian lần đầu lên tiếng.

“Dạ,” tôi đáp, trong khi Alok và Ryan ném cho tôi những cái liếc mắt đầy tò mò trước khi rút lui.

“Ngồi xuống đi,” thầy Cherian chỉ tay vào chiếc ghế trước mặt, rồi đứng dậy khóa cửa phòng.

Tại sao ông ấy lại bảo tôi ngồi lại nhỉ? Ông ấy sắp giết tôi à?

“Thế là còn thiếu năm tín chỉ nữa?” thầy Cherian hỏi. Hóa ra này giờ ông ấy vẫn để tai tới những gì mọi người nói trong phòng.

“Dạ, thưa thầy.”

“Cậu biết đấy, nếu tôi phê chuẩn để các cậu được phép làm việc với thầy Veera kỳ này để tiếp tục đề án, thì các cậu có thể được cho tín chỉ thí nghiệm đấy.”

Chà, vậy nghĩa là gì nhỉ - “nếu tôi phê chuẩn”? Có phải Cherian muốn nhắc nhở tôi rằng ông nắm số mệnh của tôi trong lòng bàn tay? Khỉ gió, cái đó thì tôi đủ biết rồi, thưa ngài. Giờ thì tôi chỉ mừng là học bạ đã sạch sẽ. Có thể vài năm sau, một ngày nào đó tôi sẽ kiếm được việc. Giờ thì tôi đi được rồi chứ?

“Cậu đang nghĩ gì thế?” thầy Cherian hỏi.

“Ừm, dạ không có gì thưa thầy,” tôi vội quay trở lại từ luồng ý nghĩ.

“Tôi nói là tôi sẽ phê cho cậu được tín chỉ thí nghiệm, đấy là nếu cậu chịu theo đề án trong kỳ này. Tôi biết các cậu đã đủ quá tải rồi.”

Thầy Cherian đã mất trí rồi sao? Ông ấy đang nói gì thế? Ông

ấy đang ngỏ lời giúp tôi tốt nghiệp. Và đó là nếu tôi chịu tiếp tục làm thí nghiệm. Khỉ gió, tôi sẽ sống luôn ở phòng thí nghiệm trong bốn tháng tới để lấy thêm năm tín chỉ ấy chứ. Tôi sẽ uống luôn dầu bôi trơn trừ bữa để được tốt nghiệp đúng ngày.

“Em nghĩ bọn em sẽ đảm đương được thêm việc thí nghiệm, thưa thầy,” tôi nói khi yếu hèn đã mềm ra.

“Tốt. Để tôi bảo thầy Veera, rồi sẽ sắp xếp việc cho các cậu. Nếu mọi việc như ý, các cậu sẽ được ghi thêm năm tín chỉ kỳ này.”

“Cho tất cả chứ ạ? Ý em là, Alok và Ryan nữa.”

“Tất nhiên.”

“Dạ em cảm ơn thầy,” tôi quệt mồ hôi khỏi trán. Đây không phải là mơ sao?

“Cảm ơn, Hari,” Cherian cho tôi lui.

“Dạ vì sao ạ?”

“Chả vì sao cả. Tôi nghĩ cậu nên quay lại lớp của thầy Saxena đi. Và bắt đầu chuẩn bị cho những buổi phỏng vấn tuyển dụng đi là vừa.”

“Dạ tất nhiên rồi, thưa thầy,” tôi đứng dậy.

“Và đừng có làm trò trong những buổi phỏng vấn ấy như cậu đã từng làm trong bài thi vấn đáp của tôi,” thầy Cherian nói và bắt đầu cười phá lên. Tôi cố cảm nhận xem tràng cười này có ẩn giấu ý đồ ghê tởm nào không, nhưng nghe nó rất thật. Tôi bèn cười theo.

“Dạ, vâng thưa thầy,” tôi rút lui, miệng nhoẻn cười như một chàng ngốc.

Sau vụ Hội Kỳ, chúng tôi đã hứa sẽ uống bớt đi, nhưng tin tức

từ thầy Cherian quá động trời, và thật đáng cụng ly.

“Mở chai thứ hai đi,” Alok nói. “Hôm nay tớ nói với cậu nhé Ryan, mở chai thứ hai đi.”

“Thư thả nào Béo. Mình vẫn còn bài tập và bài thí nghiệm nữa, chưa kể phỏng vấn xin việc,” tôi nói.

“Sao? Cậu đã xoay xử làm sao hả Hari?” Ryan nói, lúc này đã say tí.

“Tớ chả làm gì cả. Thực sự tớ nghĩ ông ấy chuẩn bị nổi điên. Nhưng ông ấy lại nói vậy đấy,” tôi nhún vai.

“Cậu quả là bá cháy,” Ryan tiến lại gần và hôn lên má tôi. Tôi ghét những lúc cậu ấy làm vậy thế không biết.

“Khi nào thì có buổi phỏng vấn tiếp hả Alok?” Tôi đẩy Ryan ra.

“Được rồi các cậu, thế này nhé,” Alok rút ra một tệp nhét kín tờ rơi của các công ty, “mình là những kẻ năm phẩy, nhớ chưa? Thế nên rất nhiều công ty trong đây sẽ không thèm cho mình qua nổi vòng gửi xe.”

“Tớ chẳng quan tâm. Đọc lên những chỗ nào chịu tuyển mình ấy,” Ryan nói.

“Phần mềm. Năm nay mảng ấy nóng lắm. Họ tuyển theo từng đám và không có tiêu chuẩn nhìn vào GPA đâu,” Alok nói.

“Tớ yêu phần mềm,” Ryan tuyên bố.

“Bao giờ thì phỏng vấn?” tôi hỏi.

“Rồi, ba tuần nữa có một chỗ tốt. Sao nào? Cả ba cùng đăng ký chứ? Ai mà biết được, có khi mình lại cùng đỗ,” Alok nói.

“Mình sẽ cùng đỗ.” Tôi nâng ly lên.

“Cạn ly, vì những kẻ năm phẩy,” cả ba đồng thanh.

Sáu giờ sáng, chuông báo thức reo. Ngày phỏng vấn hệ trọng đã đến. Lần đầu tiên trong kỳ, chúng tôi cúp ba tiết học đầu. Ba tuần vừa rồi chúng tôi đã nai lưng ra với bài thí nghiệm của thầy Veera, đẩy thêm ba giờ đồng hồ vào thời gian biểu đã dày đặc với mười bốn giờ một ngày.

Nhưng hôm nay là ngày phỏng vấn của công ty phần mềm, cơ hội tốt nhất cho những sinh viên điểm thấp như chúng tôi kiếm việc.

“Dậy đi Béo. Còn phải ăn mặc tử tế cho buổi phỏng vấn,” tôi hú.

“Bọn mình có đồ được không nhỉ?” Alok hỏi.

“Không, nếu cậu cứ nằm ườn trên giường,” Ryan kéo tấm chăn ra.

Cư dân IIT ăn mặc rất tử tế khi đi phỏng vấn. Lần đầu trong bốn năm, tôi đeo cà vạt lên cổ. Thật là một chiếc cà vạt kỳ dị, với đốm màu cam trên nền đen, hoặc là ngược lại, tôi không nhớ nữa. Nhưng năm ngoái nó đã giúp một anh lớp trên, và cư dân Kumaon tin nó sẽ mang lại may mắn. Ryan được bố mẹ mua cho một chiếc cà vạt lụa của Ý, đồ khỉ gió. Vì một lý do nào đó, những món quà của cậu ấy đã tăng lên đáng kể trong vài tuần qua. Tôi tự hỏi không biết họ đã nhận được lá thư tôi gửi chưa.

Chiếc xe của Ryan đã mất hẳn động cơ, nên chúng tôi phải vẫy một chiếc xe lam đến học viện. Chúng tôi không thể đi bộ để mà làm hỏng mất nếp là trên quần áo được, Ryan đã cảnh cáo.

“Công ty Phần mềm Technosoft phỏng vấn ở đây,” một tấm biển đề rõ trong sảnh học viện. Tổng cộng có hơn năm mươi đứa phỏng vấn, tất cả sinh viên cùng khóa bọn tôi đều diện như đi đám cưới.

“Có vẻ như quá nửa khóa đã kiểm được việc. Đây là cơ hội tốt nhất cho những đứa đi đệt như bọn mình,” Alok thở dài.

Tôi cố nghĩ về cái ngày tôi bắt đầu bước chân vào cộng đồng đi đệt. Có phải đó là ngày có bài trắc nghiệm chúng tôi đã thi hỏng? Là ngày niêm yết tổng kết GPA kỳ đầu? Là ngày họp Hội Kỳ? Tôi nghĩ, chúng tôi đã làm hỏng đủ nhiều cơ hội để được gia nhập vào câu lạc bộ ấy.

Trong số ba đứa, Ryan được gọi vào đầu tiên, rồi đến Alok và tôi. Trước khi phỏng vấn, chúng tôi phải trải qua bài trắc nghiệm năng lực. Nó bao gồm những câu hỏi kiểu kiểm tra IQ mà bất cứ một cư dân IIT nào cũng có thể trả lời được, ngay cả khi vừa nốc một chai vodka.

“Màn phỏng vấn mới là màn quyết định,” Alok nói.

Chúng tôi nộp học bạ. Học kỳ thứ bảy được để trống với lý do “Hoãn vì lý do nghiên cứu” phê ngang. Những học kỳ còn lại đều bình thường, rất nhiều C và D.

“Chúc may mắn nhé Ryan,” Alok ôm lấy Ryan.

“Cẩn thận chứ, đừng làm mất nếp là,” Ryan dặn.

Hai mươi phút sau, cậu ấy bước ra.

“Sao?” Alok hỏi.

“Chẳng biết. Chắc là không tốt lắm. Họ chỉ hỏi vì sao điểm thấp, rồi tại sao lại muốn làm cái này cái kia,” Ryan nói.

“Thế cậu nói gì,” tôi hỏi.

“Thì nói qua loa thôi. Cứ đợi xem sao,” cậu ấy đáp.

Alok cũng vào trong hai mươi phút. Ngay khi cậu ấy bước ra, tôi được gọi tên.

Một anh trạc ba mươi mời tôi vào phòng phỏng vấn.

“Xin chào, tôi là Kamal Desai. Cậu là Hari phải không?”

“Vâng thưa thủ trưởng.”

“Ngồi đi, ngồi đi. Mà đừng gọi tôi là thủ trưởng, gọi là Kamal thôi.”

Tôi lặng im ngồi xuống. Kamal lật qua hồ sơ và dừng lại ở bảng điểm của tôi.

“Hừm... 5.48 tổng kết, sao thế nhỉ?” Anh ấy nhìn vào mắt tôi.

Đúng lúc này đây, lẽ ra tôi sẽ rơi vào cơn á khẩu vì hoảng loạn. Nhưng lần này thì không. Chẳng biết vì sao, nhưng từ khi tôi được chứng kiến kế hoạch của Ryan thất bại, Alok nhảy lầu và Charien khóc nức, thế giới rộng lớn này đã hết khiến tôi sợ sệt.

“Thưa thủ trưởng, em đã vấp trong kỳ đầu ạ, thủ trưởng... à Kamal. Và một khi đã vấp lần đầu ở IIT thì sẽ rất khó vực lại ạ.”

“Thú vị đây. Chuyện gì xảy ra ở kỳ đầu vậy?”

“Chẳng biết nữa, chắc em chỉ muốn hưởng thụ thời gian ở đại học một chút. Chắc IIT không phải là kiểu đại học có thể hưởng thụ được ạ.”

“Ừ, IIT rất khác biệt. Nói tôi nghe, cậu có thích IIT không?”

Là một câu hỏi hóc đây mà. Một câu chưa ai hỏi tôi bao giờ. Tôi cứ nghĩ tôi sẽ ngay lập tức trả lời rằng mình ghét từng giây từng phút một ở chốn này, nhưng tôi không thể nói vậy được. Tôi còn nhớ ngày đầu – cái ngày Ryan đã cứu tôi khỏi Baku và những chai Coke. Bốn năm đã qua, và chẳng mấy chốc tôi sẽ thoát khỏi nơi này. Tôi có thích ở đây không nhỉ?

“Em không biết nữa. Có những thứ em thà quên đi thì hơn.

Nhưng em đã gặp được những người bạn chí cốt ở đây, và hy vọng nơi này sẽ giúp em kiếm được việc,” tôi nói.

Kamal cười phá lên. Tôi có thể hình dung được anh ấy với tư cách là một sinh viên ở đây mười năm trước, và tự hỏi không biết điểm GPA của anh ấy là bao nhiêu. GPA là vậy đó, bạn cứ gặp người nào là sẽ phải tự hỏi GPA của họ là bao nhiêu. Phải cần có nó, bạn mới đánh giá được người ta. Buồn nhỉ.

Kamal hỏi thêm vài câu về việc vì sao tôi muốn gia nhập lĩnh vực phần mềm. Khỉ gió, tôi sẽ hôn choèn choẹt bất kỳ lĩnh vực nào ngỏ lời mời tôi làm. Mà đây lại là cơ hội duy nhất của tôi.

“Nói chuyện với cậu rất thú vị. Cứ thế đã nhé,” Kamal mời tôi ra khỏi phòng.

“Nói chuyện với cậu rất thú vị” – tôi nhắc lại câu này ba lần trong đầu. *Thế nghĩa là gì nhỉ? Chỉ là một cách khách sáo để kết luận rằng tôi kỳ cục và không có cửa nào? Hay là lý lịch khốn khổ của tôi đã thu hút anh ấy?*

Chúng tôi ngồi chờ thêm một tiếng để đợi kết quả. Và đó là khi tôi nhận ra rằng, thần may mắn đã quay trở lại với tôi.

“Hari, cậu và tớ đỗ rồi! Cậu được mời làm ở Bombay còn tớ ở Delhi,” Alok kéo áo tôi.

Tôi thấy toàn thân tê dại và không thốt nổi lời nào để đáp lại trong năm phút liền. Một đám đông sinh viên gần như đã ép tôi bẹp gí khi chạy ào đến bảng niêm yết. Tôi chìm trong những dòng suy nghĩ. Chỉ mới vài ngày trước, tôi còn chuẩn bị tinh thần học thêm một năm nữa để lấy năm tín chỉ và lấy tấm bằng tốt nghiệp bị vấy đen. Giờ thì tôi đã có cách thoát, và còn kiếm được việc nữa.

“Tớ trượt rồi,” Ryan nói.

“Hả?”

Chắc có nhầm lẫn gì rồi. Làm sao mà Alok và tôi lại đổ trong khi Ryan trượt chứ?

“Sao thế nhỉ?” tôi hỏi.

“Chẳng biết nữa. Mẹ kiếp. Mẹ kiếp... mẹ kiếp... mẹ kiếp.” Ryan quay bước.

“Cậu ấy đi đâu thế?” Alok hỏi.

“Chẳng biết.”

Trong giây lát, tôi quên khuấy việc làm mới kiếm được. *Ryan đã trượt ư? Cậu ấy mới là đứa sáng tạo, tự tin và thông minh nhất. Cậu ấy luôn là mẫu người tôi muốn với tới. Ừ thì cậu ấy có điểm thấp gần nhất trường, nhưng đây là Ryan cơ mà, ơ kìa?*

“Mình có việc rồi, Hari. Sáu ngàn một tháng,” Alok nói.

“Hử? À, ừ.” Tôi tạm gác mối quan tâm tới Ryan. “Thế là, bọn mình đã hết là một thứ năm phẩy rồi, giờ được nâng cấp lên là một kẻ năm phẩy.”

Tối đó, Alok ngâm điện thoại với bố mẹ suốt hai tiếng liền. Chắc cậu ấy đã đọc hết cả bức thư mời nhận việc cho họ. Mẹ cậu ấy đã ghi lại tất tần tật những gì ghi trong hợp đồng – lương cứng, khoản trợ cấp công tác và tất nhiên, những quyền lợi y tế, vốn là thứ hết sức quan trọng. Alok sướng điên lên.

Tôi thì vẫn còn tê dại. Khi những thứ tốt đẹp xảy đến với bạn, bạn cứ có xu hướng cảm thấy có gì không ổn. Như việc đây có thể là một giấc mơ chẳng. Rằng Kamal Desai của Technosoft sẽ gọi và bảo tôi rằng mọi chuyện chỉ là một trò đùa quá lố. Thêm nữa, công việc lại ở Bombay.

“Cậu bị sao thế? Sao chẳng hưng phấn gì cả,” Alok nói khi

bước ra khỏi bất điện thoại.

“Có chứ, có chứ. Nhưng việc lại ở Bombay. Còn Neha thì sao?”

“Cô ấy thì sao? Cậu sẽ vẫn tiếp tục hẹn hò sau khi tốt nghiệp á?” Alok ngây thơ hỏi, như thể cô ấy chỉ là một phần của học trình của tôi ở đây vậy.

“Sao lại không?” Tôi đặt tay lên khung bất.

Alok nhún vai. Nói chuyện với cậu ấy chả ích gì. Cậu ấy thà nói về lợi ích y tế trong hợp đồng còn hơn.

“Ryan đâu?” tôi hỏi.

“Hình như vào phòng thí nghiệm. Cậu ấy bảo muốn nói chuyện với thầy Veera.”

“Tớ hy vọng cậu ấy sẽ kiếm được việc nào đó. Chắc đó cũng là một phần lý do tại sao tớ không thấy hưng phấn lắm.”

“Khó đấy. Cậu ấy chỉ được 5.01, bét lớp luôn. Khó mà kiếm được việc lắm.”

“Nhưng cậu ấy thông minh thế cơ mà. Ý tớ là, đề án dầu bôi trơn gần như là của cậu ấy còn gì.”

“GPA mới là thứ quyết định,” Alok quay đi.

Suốt một tháng, Ryan vẫn chưa kiếm được việc. Học kỳ này trôi qua rất nhanh, đặc biệt là khi chúng tôi quá bận đuổi theo các loại hạn nộp bài. Ryan liên tục đăng ký xin việc, nhưng chỉ được gọi đi phỏng vấn hai lần. Kể đứng bét lớp bao giờ cũng khó kiếm việc nhất. Chính vì vậy mà nếu Kamal Desai không thực sự đánh giá cao tôi ngày hôm đó, thì chắc tôi cũng đã rơi vào trường hợp của Ryan rồi.

“Các cậu không được mất tự tin. Ryan, cậu phải tiếp tục cố

gắng," thầy Veera động viên chúng tôi trong phòng thí nghiệm.

Động cơ xe máy của Ryan chạy hết công suất. Hỗn hợp hôm nay tỏa ra một mùi đặc biệt khó chịu, khiến cả phòng hôi rình. Tôi thầm ước sao đây không phải là hỗn hợp tối ưu cho loại dầu cuối cùng của chúng tôi.

"Em không thể, thầy ạ. Em sẽ chẳng kiếm được việc đâu," Ryan nhìn vào đám khói bốc ra từ động cơ.

"Tất nhiên là cậu sẽ kiếm được. Nhưng tôi thành thật tin rằng cậu phù hợp với nhiều thứ hơn là một công việc lập trình phần mềm bình thường," thầy Veera nói.

"Là sao ạ?" Ryan hỏi.

"Ý tôi là cậu nên làm nghiên cứu. Một công việc về phần mềm thì có gì chứ? Chỉ là nhân lực hợp đồng rẻ mạt cho nước ngoài thôi. Ryan, cậu thực sự nghĩ cậu sẽ hạnh phúc với một công việc như vậy sao?"

"Em thì có," Alok nói.

"Tôi đang hỏi Ryan cơ mà. Các cậu là bạn bè, nhưng mỗi người có thể muốn một thứ khác nhau chứ."

"Như việc gì cơ? Em có thể làm gì?" Ryan hỏi.

"Cậu có muốn là trợ lý nghiên cứu của tôi không?" thầy Veera hỏi. "Tôi có thể mời cậu làm trong hai năm. Sẽ không trả cao lắm đâu, chắc chỉ hai ngàn một tháng. Nhưng cậu sẽ sống ở khuôn viên trường luôn, và có thể tiếp tục nghiên cứu đề án dầu bôi trơn này."

Tôi quay sang nhìn Ryan. Xấp tiền 2000 Rupee hiện rõ trên mặt cậu ấy, một phần ba của những gì bọn tôi kiếm được. Liệu Ryan có đồng ý không?

“Đó cũng là một cách,” rốt cuộc cậu ấy cũng nói.

“Là một cách tuyệt vời. Và nếu ta kiếm được nhà đầu tư nào chịu thương mại hóa đề án của cậu, thì ai mà biết được cậu sẽ thành công đến mức nào,” thầy Veera nói.

Ryan quay sang nhìn tôi. Tự dưng trong tôi có cảm giác muốn quyết định hộ cậu ấy. Tôi nghĩ rất nhanh, có thể quá nhanh với một quyết định hệ trọng như vậy, và lên tiếng.

“Tớ nghĩ cậu sẽ thấy vui khi làm việc này, Ryan ạ. Tớ chắc chắn một ngày nào đó cậu sẽ kiếm được nhà đầu tư,” tôi nói.

“Tôi dự đoán thị trường cho sản phẩm này ít nhất phải một trăm triệu. Cậu sẽ được trả bản quyền, không biết nữa, chắc là mười phần trăm. Tất nhiên, đấy là nếu mình kiếm được người chịu đầu tư mở nhà máy,” thầy Veera nói.

“Em đồng ý,” Ryan cười. “Em sẽ là trợ lý nghiên cứu cho thầy.”

“Tuyệt!” Tôi đập tay với cậu ấy.

“Thế thì cả ba bọn mình đều kiếm được việc rồi,” Alok nói, “mình mở tiệc chứ nhỉ?”

“Tất nhiên rồi. Nhưng uống vodka vừa vừa thôi,” thầy Veera nói, nhưng lại nhoẻn cười.

Chương 27

Những kẻ năm phẩy

Ngày lễ tốt nghiệp chính thức là ngày cuối cùng của chúng tôi ở IIT. Chúng tôi đã gắng gượng đến phút cuối, nhưng rốt cuộc cũng vượt qua! Cả ba đã đỗ tất cả các môn kỳ cuối, hoàn thành việc thí nghiệm và đã kiếm được việc làm. Đó là những thứ tối thiểu một cư dân IIT mong đạt được sau bốn năm, nhưng với chúng tôi thì đó là cả một phép màu. Vài tuần nay, tôi chẳng nói chuyện với Neha mấy. Sau khi được tuyển việc, tôi đã gọi một lần cho cô, nhưng cô đã khóc vì (a) cô quá hạnh phúc vì tôi và (b) công việc lại ở Bombay. Không dễ mà phân tích được sao con gái lại khóc được vì hai lý do cùng lúc. Nhưng tôi không thúc cô nhiều. Chính cô cũng nói tốt nhất chúng tôi không nên gặp một thời gian, vì sợ thầy Cherian lại phát hiện ra và nổi đóa lên. Thành thật mà nói, tôi thấy thế cũng chẳng sao (dù vậy tôi cũng đã làm lớn chuyện) vì tôi còn bận thi cử cho xong. Tôi đã không gặp lại thầy Cherian kể từ hôm ở trong văn phòng, ông đã đủ thất thần để tha cho tôi. Nhưng hôm nay tôi sẽ gặp lại ông lần nữa. Gì thì gì, trưởng khoa bao giờ cũng phải làm một bài phát biểu tiễn khóa tốt nghiệp. Chúng tôi đã tốt nghiệp được, và chỉ riêng điều này cũng đáng để ăn mừng.

Alok, Ryan và tôi mặc bộ áo cử nhân. Như thường lệ, Ryan nhìn bảnh nhất. “Tớ không ngồi hàng đầu đâu. Ngồi ở đấy làm sao ngủ gật được,” tôi phản đối khi chúng tôi đã đi tới phòng làm lễ.

“Không, đây là ngày cuối cùng, tớ muốn quan sát mọi thứ,” Alok khẳng định.

“Thế thì cậu đi sửa kính đi,” Ryan nói.

Alok vẫn nằng nặc đòi ngồi hàng đầu, nên chúng tôi ngồi xuống ngay phía trước bục phát biểu. Chúng tôi ngoái lại nhìn khu vực dành cho khách mời.

“Mẹ và chị tớ đứng ở lối đi kia kìa. Có cả bố nữa kìa,” Alok vẫy tay chào cái xe lăn.

“Bố mẹ cậu cũng ở đây hả?” tôi hỏi Ryan.

“Ừ, họ bay đêm qua. Tớ bảo họ đừng đến, nhưng họ vẫn đến. Nhìn kìa, họ ngồi ở hàng thứ ba,” Ryan chỉ tay, với một sự hãnh diện ngầm.

Vâng, họ ngồi đó, cạnh phụ huynh của ba trăm sinh viên khác. Khán phòng tốt nghiệp to hoành tráng đã chứa được hết đám người đang tràn đầy hãnh diện đến mất trí.

Tôi thấy Neha. Cô đã đến cùng ông bố, và chính tề ngồi bên gia đình những thành viên khác của khoa. Tôi vẫy tay chào cô, và mời ông thầy vẫy tay chào lại.

“Ngồi xuống đi Hari, sắp bắt đầu rồi,” Alok kéo tôi xuống.

Thầy Cherian lên sân khấu, những cái vẫy tay và lời xì xào lắng xuống, rồi khán phòng trở nên im phăng phắc như nghĩa địa.

“Xin chào buổi sáng. Với tư cách là trưởng khoa Cơ khí, tôi xin đón chào quý vị tới dự lễ tốt nghiệp hôm nay. Chúng tôi rất tự hào được giới thiệu thêm một khóa những kỹ sư cơ khí sáng dạ nhất cho đất nước này. Năm nào tôi cũng có lời phát biểu này, tính cho đến nay đã được mười năm.” Thầy Cherian ngưng, uống một ngụm nước khoáng.

“Mười năm! Ông ấy gạ cội thật,” Alok thì thào.

“Trong việc tra tấn hết lớp này đến lớp khác,” Ryan đế vào.

“Suyt!” tôi nói.

“Và năm nào tôi cũng có bài phát biểu như nhau, chúc mừng những sinh viên giỏi nhất sẽ tiếp tục tỏa sáng trong tương lai. Thực ra, tôi chỉ nhìn vào những gì đã phát biểu trong năm trước để đọc ra. Nhưng năm nay, tôi sẽ làm khác đi một chút. Thực ra, tôi còn không chuẩn bị một bài viết sẵn nào. Tôi chỉ muốn kể cho quý vị nghe một câu chuyện.”

Một làn sóng xì xầm lan khắp đám đông. Không ai ngờ được thầy Cherian lại đi kể chuyện. Tuyên bố thủ khoa, chúc mọi người những điều tốt nhất và kết thúc buổi lễ. Chuyện gì đã xảy ra?

“Ngày xưa ngày xưa, có một sinh viên IIT. Cậu ấy rất thông minh, điều này là thật, điểm tổng kết GPA của cậu ấy là 10.0 sau bốn năm. Cậu ấy không có nhiều bạn, cũng là vì để giữ được điểm GPA ấy, thì làm gì còn thời gian dành cho bạn bè.”

Đám đông theo đó bật cười.

“Nhưng cậu ấy đã có bạn học. Những người bạn học mà cậu sinh viên này cứ nghĩ ít sáng dạ hơn cậu ấy, những người bạn học ích kỷ và chỉ muốn kiếm thật nhiều tiền hoặc đi Mỹ với ít công sức nhất. Và những người bạn ấy đúng là đã làm vậy thật. Sau này họ đầu quân trong những tập đoàn đa quốc gia, và một số đi người ngoài. Một số đã mở công ty riêng ở Mỹ - hầu hết là về máy tính và phần mềm. Đó là hai mươi năm về trước, quý vị chú ý nhé, nên máy tính vẫn còn là một thứ rất mới mẻ.”

Thầy Cherian lại ngưng để uống nước.

“Thầy ấy định nói gì chứ?” Alok hỏi.

“Chẳng biết. Tớ đã bảo đừng ngồi hàng đầu rồi mà. Giờ thì muốn ngủ cũng chẳng được,” Ryan nói.

“Nhưng cậu sinh viên thông minh thì ở lại. Bởi vì cậu có nguyên tắc sống riêng. Cậu không muốn sử dụng kiến thức cho lợi ích cá nhân. Cậu muốn giúp đất nước. Cậu muốn làm nghiên cứu và ở lại IIT. Tất nhiên, việc có một dự án nghiên cứu được phê chuẩn ở IIT còn khó hơn phát minh ra điện thoại,” thầy Cherian nói, và hàng giáo sư dưới khán đài mỉm cười.

“Thế nên cậu sinh viên rất thất vọng. Cậu vẫn cố gắng, nhưng trừ việc là giáo sư, chẳng có nhiều thứ có thể đạt được ở nơi này. Mười năm trôi qua, và những người bạn học về thăm nhà. Một người có GPA bảy phẩy mấy, đã mở được công ty phần mềm riêng, có doanh thu lên tới hai trăm triệu đô. Một người khác đang lãnh đạo một tập đoàn đa quốc gia sản xuất kem đánh răng, và lái BMW tới. Lẽ dĩ nhiên, những điều này không thể làm lung lay chàng trai thông minh sống có nguyên tắc. Hoặc là cậu chỉ tưởng vậy thôi.”

“Như quý vị đã đoán ra, chàng trai đó là tôi. Và lúc ấy tôi nghĩ rằng việc những người khác đã thành công hơn mình chẳng sao cả. Tôi vẫn là kẻ có GPA cao hơn, kẻ thông minh hơn. Và không hiểu sao, trong ngày đó, tôi đã quyết định con trai mình cũng phải đỗ IIT để tiếp nối truyền thống hiếu học của gia đình. Truyền thống hiếu học – đó là cái tên tôi đã đặt cho nó. Nhưng đó chỉ là cái tôi khổng lồ của tôi mà thôi. Con trai tôi muốn trở thành một luật sư, thằng bé ghét cay ghét đắng môn toán. Tôi lại ghét nó vì dám ghét toán. Tôi thúc thằng bé như thúc sinh viên trong trường. Lần đầu, thằng bé thi trượt, và tôi đã khiến nó phải sống khổ sở. Lần thứ hai, thằng bé lại thi trượt, và tôi khiến nó khổ sở còn hơn trước. Thế rồi lần thứ ba, thằng bé vẫn thi trượt. Và lần này, nó đã tự kết liễu đời mình.”

Toàn khán phòng há hốc miệng. Đám sinh viên và cả một vài

thầy bắt đầu rì rầm.

“Quý vị đều biết, tôi còn có một cô con gái. Nhưng tôi cũng còn có một cậu con trai, người đã qua đời trong một tai nạn tàu hỏa năm năm về trước. Lúc ấy, chúng tôi cứ ngỡ đó là một tai nạn, nhưng đây...” Cherian rút trong túi ra lá thư của Samir, “lá thư tuyệt mệnh của con trai tôi, mà mới tuần trước tôi mới được đọc. Thằng bé đã viết thư này cho con gái tôi vào ngày nó qua đời. Nó đã tự tử vì không thi đậu vào IIT. Nó đã tự tử vì tôi,” thầy Cherian nói, rồi ngưng một lúc lâu. Đoạn ông tháo kính ra và lau nước mắt. Khán phòng đủ im lặng để nghe thấy những tiếng nấc nhẹ của thầy Cherian.

“Ông ấy khóc kìa,” Ryan nói.

“Đã bảo rồi mà. Đây chưa là gì so với...” Tôi ngưng lại khi thầy Cherian tiếp tục.

“Tôi xin lỗi mọi người vì đã kể câu chuyện buồn trong ngày đặc biệt này. Tôi đã tự nhủ bản thân rằng nếu mình chịu nhận lỗi công khai, có thể con trai tôi sẽ tha lỗi cho tôi. Và tôi muốn cảm ơn một sinh viên đặc biệt trong khóa, vì cậu ấy mà tôi mới được biết đến sự thật. Đó là bạn trai của con gái tôi – Hari. Và cậu ấy đang ngồi ở ngay hàng đầu đây.”

“Chà!” Alok và Ryan đồng thanh thốt lên. Tất cả mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía tôi. Cả đời tôi chưa từng thấy xấu hổ đến mức này. Đây không phải là sự chú ý mà tôi muốn. Tôi chỉ ước cho thầy ấy tiếp tục bài diễn văn đi, nhưng ông ấy lại không làm vậy.

“Để tôi kể cho quý vị một điều về cậu Hari này, và hai cậu bạn Alok và Ryan. Họ là những kẻ bí bét. Đó là cách tôi thường gọi những sinh viên có GPA thấp. Ba cậu này đúng là có GPA thấp thật – năm phẩy mấy là thấp rồi đúng không?” thầy Cherian dí

dỏm hỏi.

“Con gái tôi tin tưởng Hari hơn tôi, và nhờ cậu ấy giữ hộ lá thư. Con bé chống đối tôi, lừa dối tôi và mặc kệ tôi chỉ để gặp cậu ấy. Trên hành trình của mình, vị giáo sư với điểm GPA tuyệt đối đang đứng trước mặt quý vị đây đã rẽ vào một ngã rất sai lầm. Thực sự sai lầm.”

Tôi ngả người ra sau, nghe thầy Cherian chăm chú. Tôi cảm thấy buồn thế nào ấy, và lần đầu tiên thấy có thể ông vẫn còn có một trái tim.

“Và đó là khi tôi nhận ra rằng điểm GPA xây nên một sinh viên tốt, chứ không phải một con người tốt. Chúng ta đánh giá mọi người ở đây bằng điểm GPA. Nếu bạn được chín phẩy, thì bạn là hạng giỏi nhất. Nếu bạn được năm phẩy, bạn là đồ vứt đi. Tôi vẫn thường ghét những sinh viên điểm thấp tới mức, khi Ryan nộp một đề cương nghiên cứu về dầu bôi trơn, tôi đã chấm nó mà không cần đọc. Nhưng những trò này sở hữu một thứ gì rất đặc biệt. Tôi đọc đề án lần thứ hai, và bạn biết không, bất kỳ một nhà đầu tư nào chịu đầu tư vào dự án này sẽ bắt được cả cầu vồng.”

“Cậu nghe thấy gì không Hari?” Ryan hỏi.

Tôi gật đầu.

“Gì thì gì, đây là thông điệp tôi muốn gửi gắm tới mọi sinh viên đang trên đường tìm kiếm tương lai. Một, hãy tin vào bản thân, và đừng khiến cho điểm GPA, những kỳ đánh giá khả năng hay những bước thăng tiến trong công việc trở thành thứ định nghĩa con người các bạn. Cuộc sống còn rất nhiều điều bên cạnh những thứ ấy – gia đình, bạn bè, và những mục tiêu và mong muốn của bản thân. Và điểm số mà các bạn đạt được khi xử lý tất cả những khía cạnh này mới thực sự định nghĩa con người của các bạn.

“Hai là, đừng phán xét người khác quá nhanh. Tôi từng nghĩ con trai tôi vô tích sự vì thằng bé không đỗ IIT. Tôi nói thẳng cho các bạn nghe, tôi mới là một người cha vô tích sự. Việc đỗ vào IIT là rất tuyệt, nhưng việc không đỗ vào đây không phải là ngày tận thế. Tất cả các bạn nên tự hào mình là sinh viên IIT, nhưng đừng bao giờ phán xét người khác nếu họ không phải sinh viên trường này – chỉ riêng việc ấy cũng đủ tạo nên sự vĩ đại của ngôi trường này.”

Khán phòng hưởng ứng với một tràng vỗ tay ào ạt.

“Và cuối cùng, đừng quá nghiêm túc với bản thân. Cánh giáo sư chúng tôi lẽ ra phải bị quy tội vì điều này. Cuộc sống quá ngắn ngủi, hãy hưởng thụ bản thân tối đa. Một trong những điều tuyệt nhất về việc sống trong khuôn viên đại học là những người ta đánh bạn cùng. Và hãy đảm bảo rằng tình bạn ấy sẽ kéo dài suốt đời. Vâng, tôi đã nghe nhiều câu chuyện lắm. Đôi khi tôi ước mình đã có dù chỉ một người bạn thôi, ngay cả nếu điều đó có nghĩa là điểm GPA của tôi phải bị thấp xuống. Việc uống vodka trên nóc học viện giữa đêm khuya hẳn là đã đời lắm.”

Cả khán phòng đứng dậy vỗ tay hoan hô.

Tiếng hoan hô trở nên ngày một lớn, thực ra nó đến từ ngay cạnh hai tai tôi, ngay trên vai tôi.

“Thức dậy đi đồ lười biếng,” Ryan vỗ vai tôi mạnh đến nỗi giấc mơ của tôi ngưng bật lại và nhiều ngay đi như một cuốn băng video bị hỏng.

“Hả?” tôi dụi mắt.

“Ừ, tớ đây. Nào, hãy nói đi, quý ông Hari, sau tất cả những nỗ lực để được nhận vào IIT, cậu cảm thấy thế nào khi đã bỏ lỡ mất ngày lễ tốt nghiệp?” Đúng là giọng nói căng căng của Ryan rồi.

“Cái quái gì... Mấy giờ rồi?” Tôi nghển cổ lên nhìn đồng hồ. Mới bảy giờ sáng, hiển nhiên là mâu thuẫn với mặt trời rực rỡ bên ngoài.

“Xem ra cái đồng hồ của cậu cũng đã ngán chỗ này đến tận cổ rồi. Đã mười một giờ hơn rồi ạ. Cả hai bọn mình ngủ quên cả lễ tốt nghiệp rồi,” Ryan mỉa mai cười.

Tôi xuống giường và bước ra ban công, cả ký túc vắng lặng.

Chết tiệt thật, tôi đã ngủ qua lễ tốt nghiệp rồi. Tệ hơn, thầy Cherian đã không khóc.

“Mẹ kiếp!” tôi thốt lên, mượn vốn từ của Ryan. “Mẹ kiếp. Thế này có nghĩa là họ sẽ không đưa bằng cho mình à?”

“Đưa chứ sao không. Chỉ là mình không ở đó khi cả lớp bắt tay Cherian trong tiếng vỗ tay của phụ huynh thôi.”

Tôi tự hỏi không biết nên đánh răng trước hay đi ăn ở Sasi trước.

“Sasi nhé?” Ryan đi guốc trong bụng tôi.

Mèn ơi, bốn năm điên rồ chỉ để lấy tấm bằng, và khi thời khắc đã đến để cầm nó trên tay, thì Ryan và tôi lại vẫn mặc đồ ngủ và phết từng cục bơ lên parantha. Thật sự tôi không xứng đáng với mảnh bằng này!

“Hari, cậu biết không, bố tớ bảo ông muốn đầu tư vào đề án dầu bôi trơn. Ông đã liên lạc với thầy Veera,” Ryan nói, khi ông chủ Sasi liếc chúng tôi ranh mãnh. Ngay đến bác ấy cũng biết rằng lẽ ra chúng tôi phải có mặt ở lễ tốt nghiệp.

“Tuyệt rồi.”

“Vớ vẩn. Tớ bảo họ rằng tớ không muốn tiền của họ.”

“Cậu ngốc hay sao?”

“Và rồi đoán xem họ đã nói gì? Họ nghĩ rằng tớ sẽ thấy ổn vì những gì đã viết trong lá thư ấy.”

“Lá thư nào?” Tôi cố giữ vẻ mặt bình thản.

“Lá thư này này,” Ryan rút ra một phong bì dày cộp, “và đoán xem tớ đã thấy gì ngoài bì thư?”

Vâng, nó đó. Cái bìa tốn ba mươi đồng được dán tem kín khít.

“Thế cậu viết cho họ à?” tôi vẫn cố hết sức lấy vẻ tự nhiên.

“Được rồi đấy quý ông Hari, xin hãy bỏ cuộc đi. Cậu đã bỏ bao nhiêu công sức gỡ ra cái đống chết tiệt này, ít nhất thì cũng phải viết địa chỉ cho cẩn thận chứ? Cái nét chữ xương xẩu của cậu nhìn là nhận ra ngay.”

“Hả?” tôi nói. Khỉ gió, lẽ ra tôi phải nghĩ đến việc này chứ.

Ryan đứng dậy và đấm đũa tôi vài quả. “Đồ khỉ gió, cậu trở nên mù mẫn từ khi nào thế?” cậu ấy nói, trong khi tôi cố né những cú đấm ấy. Rồi chúng tôi phá lên cười. Tôi nhìn vào mắt Ryan. Cậu ấy không giận, mà thậm chí còn có chút cảm kích. Nhưng nét mặt cậu ấy nhanh chóng chuyển sang thái độ nghiêm trang. Vâng, Ryan sẽ không đời nào chịu thừa nhận cậu ấy cũng muốn vậy đâu.

“Lẽ ra cậu không nên làm vậy,” cậu ấy nói.

“Ừ thì, chắc chắn hôm đó tớ uống say thôi. Và tớ thực sự nghĩ bố mẹ cậu là người tốt. Mà thôi, đó là một đề án tốt mà. Bố cậu chắc sẽ kiếm được nhiều tiền lắm đấy.” Bức tranh toàn cục, đó là điều tôi nên xoáy vào, thay vì làm hỏng mọi thứ với sự tự tin vô ích về khả năng viết thư.

“Chắc vậy rồi. Thầy Veera đã đồng ý nhận đầu tư.”

“Thầy Veera biết mình đang làm gì mà,” tôi phán một cách thông thái. “Khi nào Alok mới về nhỉ? Cậu có nghĩ mình đã bỏ lỡ nhiều thứ không?”

“Lễ tốt nghiệp nào cũng như nhau thôi. Thầy Cherian sẽ tặng huy chương cho bọn chín phẩy. Bọn năm phẩy sẽ nhận bằng ở hàng sau như diễn viên quần chúng ấy,” Ryan nhún vai.

Tôi thấy một cái bóng lết về phía chúng tôi từ xa.

“Alok!” tôi hét lên.

“Ồ khỉ gió! Ngốn parantha trong khi đất nước đang chào đón một dàn kỹ sư mới,” Alok nói.

“Gì cũng được Béo, cậu có muốn hay không nào?” Ryan chìa đĩa ra với điệu bộ mời mọc hiếm hoi.

“Dĩ nhiên rồi. Sau cả một giờ nghe thầy Cherian thao thao,” Alok thè lưỡi ra để minh họa cho việc đã mệt lử.

“Bố mẹ cậu đâu?” Ryan hỏi.

“Được mời đi ăn trưa với hội họ hàng của khoa. Tớ quay về kiểm các cậu.”

“Thầy Cherian nói nhiều không? Cậu có biết tớ mơ thấy ông ấy không?” tôi nói.

“Thật à. Thế mà tớ cứ tưởng cậu chỉ mơ về con gái ông ấy khỏa thân thôi chứ,” Ryan chọc.

“Im đi.” Tôi quay sang Alok. “Thế ông ấy nói gì?”

“Chẳng có gì. Vẫn là mấy câu vớ vẩn kiểu dân-IIT-là-nhất. Mặc dù ông ấy có nhắc đến một thứ,” Alok nói.

“Thứ gì?” Ryan và tôi kêu lên đồng thanh.

“Rằng chúng ta phải nhìn lại hệ thống. Đôi khi sức ép trở nên

quá lớn. Đại loại theo chiều hướng bớt bài thi đi, và cho nhiều đề án lên, vân vân. Tớ không để ý lắm – ngủ gật mất một chập,” Alok nói.

“Đồ vô tích sự,” Ryan ngả người lại vào ghế.

“Nói như đúng rồi. Ít ra tớ còn có mặt vào buổi cuối ở IIT,” Alok phán đầy vẻ đạo đức.

Buổi cuối, giọng Alok cứ văng vẳng trong đầu tôi. Mèn ơi, chúng tôi đã mong ngày này đến biết bao nhiêu. Và cuối cùng nó cũng đã đến. Có thể không như ý muốn, có thể không có huy chương và những tràng đứng dậy vỗ tay, nhưng chúng tôi đã cán đích rồi, dù là đang mặc đồ ngủ ăn parantha ở tiệm vỉa hè. Vâng, ba đứa chúng tôi đã là cựu sinh viên IIT. Tuy không phải là những người đã được lên bìa tạp chí *Time*, nhưng chí ít cũng có thể được gọi là những kẻ sống sót. “Ừ, đã kết thúc rồi.” tôi cố tự nhủ - nhưng xét theo khía cạnh nào đó, điều này cũng thật buồn.

“Đã kết thúc thật rồi đấy nhỉ?” Ryan lặp lại theo ý nghĩ của tôi.

“Ừ. Đã đến lúc đi vào thế giới thật rồi – theo như lời họ nói trong lễ tốt nghiệp,” Alok khoe khoang.

Tôi ước mình đã chưa từng gặp Neha. Thật đau đớn vì phải chia tay cô.

“Cậu đã nói chuyện với Neha chưa?” Thật kỳ quái, Ryan như đọc được suy nghĩ của tôi.

“Tối nay bọn tớ sẽ gặp nhau,” tôi thản nhiên đáp.

“Thầy Cherian có biết không?” Alok hỏi.

“Chắc không đâu,” tôi nói. Ông ấy có thể đã nhân nhượng chỗ này chỗ kia, nhưng việc tôi và Neha là một cặp vẫn là chủ đề tối kỵ.

“Thế còn bọn mình thì sao?” Ryan hỏi.

Chúng tôi nhìn nhau. Chết tiệt, việc này sẽ khó khăn lắm đây. Tại sao khi những thứ tồi tệ ở IIT kết thúc, thì những thứ tốt đẹp cũng phải kết thúc theo nhỉ. Thật chán đời khi phải rời ký túc, và không được thấy bạn chí cốt hằng ngày.

“Chúng ta sẽ vẫn là bạn. Đến mãi mãi và mãi mãi,” tôi thề thốt như trong phim và đứng dậy định ôm cả hai lại.

“Thôi đủ rồi đấy, đây là một quán ăn tử tế nhé,” Ryan nói, và chúng tôi ngả ra, cười phá lên đầy xấu hổ.

Đó là lần cuối chúng tôi được dành thời gian bên nhau ở IIT. Sau đó, cuộc sống mỗi người đều thay đổi. Nhưng tôi không muốn đi sâu vào, vì xét cho cùng, đây vẫn là một cuốn sách về IIT.

Và lúc ấy tôi vẫn không rõ lắm đã có gì xảy ra giữa Neha và tôi. Ý tôi là, đến giờ thì tôi đã biết, nhưng tôi cũng không muốn đi sâu vào chuyện đó nữa.

Vâng, đêm đó chúng tôi gặp nhau, và nói chúng tôi yêu nhau, và những thứ mùi mẫn khác. Rồi chúng tôi bàn về những chuyện thực tế, như làm sao để giữ liên lạc. Và chúng tôi hứa sẽ tiếp tục gặp nhau đến mãi mãi và mãi mãi.

Nhưng mãi mãi là một khoảng thời gian rất dài, bạn biết đấy, còn dài hơn cả quãng bốn năm ở IIT. Rất nhiều thứ có thể xảy ra giữa hiện tại và mãi mãi, và chúng sẽ xảy ra – chỉ là, chúng ta sẽ không đề cập đến trong cuốn sách này thôi. Lễ tốt nghiệp đã kết thúc. Hành lý đã được gói ghém, và đó là lần cuối ba chúng tôi được ở bên nhau trong IIT.

Alok bắt đầu công việc ở Delhi, và vắng Ryan và tôi phá bình, cậu ấy đã hoàn toàn bị công việc hút hồn. Kết quả là công ty phần mềm đã gửi cậu ấy đi Mỹ trong sáu tháng. Chuyển đi công tác

này đã khiến cậu ấy có được khoản bồi dưỡng đủ để một bước xóa tan đi mọi than vãn từ gia đình. Nhà Gupta tậu được con xe mới coóng, khiến tôi cũng thấy thèm, và động lòng muốn làm rể nhà ấy. Bố Alok được thuê hẳn một cô y tá riêng, và mẹ cậu ấy suy tính nghỉ hưu việc chính và đi dạy tư. Tôi thì nghĩ bà phải đi làm để giữ cho đầu óc tỉnh táo, nhưng ai mà nghe lời tôi?

Ryan làm việc cùng thầy Veera, và với số tiền nhận đầu tư từ bố cậu ấy, mở một nhà máy cách Delhi chừng hai giờ lái xe. Dân làng vùng ấy được thuê xây nhà máy, có cả phụ nữ. Đờ bệnh hoạn khi gió ấy, toàn đến đó để rình mò thôi. Tôi nghĩ cậu ấy ưa cô nào tên là Roopkunwar hơn mấy cô kia – và tôi đoán chắc sẽ có một thảm họa sắp xảy ra.

Còn tôi tới Bombay, và, như tất cả những trách nhiệm trong đời tôi, tôi ghét cay ghét đắng công việc này. Tôi không thể sống được ở những thành phố chật chội, và tôi không thể rời xa Neha. Trong ba tháng đầu, một nửa tiền lương của tôi bị tiêu hết vào việc thuê một cái phòng nhỏ như lỗ mũi ở rìa Siberia của thành phố. Nửa kia gần như tiêu hết vào tiền điện thoại gọi Neha.

Trời ơi, tôi nhớ cô ấy làm sao – mái tóc, giọng cười, đôi mắt cô ấy, cách cô ấy nắm tay tôi, và nhiều thứ nữa. Đương nhiên tôi cũng nhớ cả Ryan và Alok, nhưng việc này khác hẳn. Tôi khắc khoải vì Neha.

Rồi cô cũng học xong khóa thiết kế thời trang, và được nhận vào làm ở một công ty thiết kế bản địa. Tôi nghĩ cô ấy đang cố tìm một việc khác ở Bombay. Chắc sẽ được thôi, vì Bombay là một thành phố phát điên lên vì thời trang.

Trong khi ấy, tháng sau tôi sẽ tới Delhi để dự đám cưới của chị Alok. Tất cả chúng tôi sẽ ở đó – Alok, Ryan, Neha và tôi. Và đó là động lực thúc đẩy tôi tiếp bước lúc này đây. Bạn biết không, điều

này thật lạ, có thể tôi đã thoát khỏi IIT, nhưng theo một khía cạnh nào đó, tâm hồn của tôi vẫn còn ở đó. Có thể là ở những hàng lang ký túc, hoặc ở quán Sasi, hay trên nóc học viện...

HẾT

Lời cảm ơn

Thật không đúng khi nói rằng đây là cuốn sách của tôi. Cùng lắm tôi chỉ dám công nhận rằng nó là giấc mơ của tôi. Việc biến giấc mơ này thành cuốn sách bạn đang cầm trên tay đây là thành quả của rất nhiều cá nhân tuyệt vời mà tôi muốn cảm ơn, cụ thể là:

Shinie Antony – người thầy, nhà cố vấn và người bạn đã dạy cho tôi những phương thức kể chuyện cơ bản, và đi cùng tôi cho tới tận cuối con đường. Nếu không có sự động viên và đốc thúc thường trực của cô, thì chắc tôi đã quẳng gánh từ lâu lắm rồi.

James Turner, Gaurav Malik, Jessica Rosenberg, Ritu Malik, Tracie Ang, Angela Wang và Rimjhim Chattopadhyaya – những người bạn tuyệt vời đã giúp tôi đọc bản thảo và đưa ra những lời nhận xét thẳng thắn. Tất cả đều ở bên tôi trong suốt quá trình viết sách, và kiên nhẫn chịu đựng những giây phút tôi không kiềm chế nổi cảm xúc của mình. Anusha Bhagat – người vợ cũng là cựu đồng môn của tôi, độc giả đầu tiên của bản sơ thảo. Ngoài việc bị sốc khi đọc phải một số đoạn, vợ tôi đã giữ bình tĩnh rất giỏi khi phải đảm đương trách nhiệm chỉnh sửa bản thảo mà không làm méch lòng chồng.

Mẹ tôi Rekha Bhagat cùng anh trai Ketan, hai cá nhân đã đặt vào tôi một niềm tin mù quáng không lay chuyển nổi, lắm lúc đến mức dở người. Tình yêu giữa ba người chúng tôi đã vượt qua cả quan hệ huyết thống đơn thuần, và tôi, cũng như mọi tác giả khác, đều cần lắm sự động viên mù quáng ấy.

Bạn học IIT của tôi Ashish (Golu), Johri, VK, Manu, Shanky, Pappu, Manhar, VP, Rahul, Mehta, Pago, Assem, Rajeev G., Rahul, Lavmeet,

Puneet, Chapar và tất cả các bạn cùng khóa. Tuy đây là một tác phẩm hư cấu, nhưng mọi câu chuyện hư cấu đều bắt nguồn từ cảm hứng thật. Tôi quý mến các bạn tôi đến mức có thể viết hẳn một cuốn sách về họ. Mà gượng đã, tôi đã chẳng viết rồi đấy sao!

Bạn bè tôi ở Hồng Kông, đồng nghiệp, giáo viên dạy yoga và những vị bằng hữu khác đã ở bên tôi, quý mến tôi và khiến cuộc sống trở nên thú vị biết bao.

Ban biên tập và đội ngũ làm việc tại Rupa, vì sự chuyên nghiệp và thân thiện trong suốt quá trình xuất bản.

Và cuối cùng, chỉ đến khi phải viết sách thì ta mới có dịp nhận ra sức mạnh thực sự của MSWord, từ chức năng kiểm tra ngữ pháp đến thay thế từ. Đơn giản mà nói – không có phần mềm này thì cuốn sách này đã chẳng được viết. Xin cảm ơn ông Bill Gates và tập đoàn Microsoft!

Phụ lục

Tác giả

Chetan Bhagat sinh năm 1974, là nhà văn người Ấn Độ. Sách của anh thường đạt được ngay vị trí best seller từ khi mới phát hành và được chuyển thể thành nhiều bộ phim lớn như Bollywood. Từ THE NEW YORK TIMES gọi anh là “tiểu thuyết gia viết tiếng Anh bán chạy nhất lịch sử Ấn Độ”. Tạp chí TIME đưa anh vào danh sách “100 người có ảnh hưởng nhất thế giới”. Anh cũng từng có mặt trong số “100 người sáng tạo trong công việc nhất thế giới” do tạp chí FAST COMPANY (Mỹ) bình chọn.

Chetan viết bằng cả tiếng Anh và tiếng Hindi cho các tờ báo hàng đầu, tập trung vào tuổi trẻ và các vấn đề phát triển đất nước. Anh cũng là một diễn giả đầy thuyết phục.

Chetan bỏ việc tại một ngân hàng đầu tư quốc tế vào năm 2009 để cống hiến toàn thời gian cho viết lách và đem lại sự thay đổi cho đất nước. Anh sống ở Mumbai cùng vợ là Anusha, một người bạn học cũ, và hai cậu con trai sinh đôi Shyam và Ishaan.

Các cuốn sách nổi tiếng nhất của Chetan có thể kể tới Ba chàng ngốc (Five point someone), Ba sai lầm của đời tôi (The 3 mistakes of my life), Hai đầu đất nước: Câu chuyện về cuộc hôn nhân của tôi (2 states: The story of my marriage) (tên bản dịch tiếng Việt: Khi yêu cần nhiều dũng cảm) và Cách mạng 2020 (Revolution 2020).

Website chính thức của anh tại www.chetanbhagat.com

Nhận định

“Đã có nhiều nhà văn thành công trong việc thể hiện tâm tư của mình hoặc diễn giải một quan điểm cụ thể. Sách của Chetan Bhagat làm được cả hai, và còn hơn thế.”

- Times

“Vua của sách bìa mềm ở Ấn Độ.”

- Guardian

“Bhagat đã bắt mạch chuẩn xác các độc giả trẻ Ấn Độ và được tung hô gần như một vị thánh.”

- International Herald Tribune

“Tuyển nhân vật độc đáo trong một cốt truyện cuốn hút... (Bhagat) thuộc về một đẳng cấp riêng biệt.”

- Today của Ấn Độ

“... dí dỏm nhưng cảm động... phong cách dẫn truyện thoải mái và ung dung...”

- Financial Express

Credits

Nguồn ebook

tve-4u.org

Nguồn text

STENT Forum

Chụp ảnh

sundaefruit (STENT)

Chuyển text

darknessflower98 (STENT) (Chương 1-8)

phamthiyenlinh (STENT) (Chương 9-17)

candyworld (STENT) (Chương 18-27)

Soát chính tả

Jaejoong (STENT)

Tạo ebook

Dâu Lê (STENT)

Hiệu đính và tạo ebook lần hai

Caruri

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Ebook có thể còn một số lỗi chính tả, mong bạn đọc thông cảm! Ebook được thực hiện không nhằm mục đích kinh doanh.

Caruri